

મજનસાગર.

ભજન સંગ્રહ.

અપારી પ્રસિદ્ધ કરનાર.

સાકરસાલ બુતાપીઠાસ-બુકસેલર,

ડે. સી. સી. રોડ—અમદાવાદ.

અવૃત્તિ ૪ થી.

પ્રા. ૬૦૦૦

સર્વે. ૧૯૧૦

અમદાવાદ-પીરમસા રોડ-શ્રી કાવ્યસાગર પ્રિન્ટીંગ પ્રેસમાં

૨૨૯, બેચાલાઈ ચક્રબાઈની બાજુ

કાર્ડિન. ૪—૧—૧૧

Ready Next Month

COMMENTARIES ON BANKRUPTCY AND INSOLVENCY LAWS

BY
DEWAN CHAND SETHI, B.A., LL.B.,
(*Insolvency Judge, Lahore*)

AND
JAI GOPAUL SETHI Bar-at-Law,
(*Advocate, Chief Court, Lahore*)

About 1200 Pages.

Price Rs. 12.

The authors have studied all the English Law Reports bearing on the subject and have explained the sections of the various enactments chronologically.

Each section reproduces the provisions of the Provincial, Presidency Insolvency Laws and corresponding English Law, and the prior Provisions of Insolvent Debtor's Act of 1848 of the Civil Procedure Code of 1852, and the Punjab Laws Act of 1872.

Contents:—Introduction—Exhaustive Commentary—Comparative view of the sections—Forms appertaining to the section under foot-note—Appendix containing the Provincial, Presidency Insolvency Laws, the English Bankruptcy Act, &c., &c. and rules of all the High Courts and of Chief Court, Punjab—Exhaustive Index.

The book is specially designed to furnish useful help to Officers of Insolvency Courts and Law Practitioners.

Orders may be sent to—

RAI SAHIB M. GULAB SINGH & SONS, LAHORE.

ગુજરાત વિદ્યાપીઠ ગ્રંથાલય

[ગુજરાતી કૉપીરાઈટ વિભાગ]

અનુક્રમાંક ૬૮૮-૪ વર્ગાંક

પુસ્તકનું નામ ભજન સાગર

વિષય દ-૩૨૧

FOR SALE.

RULES OF THE HIGH COURT OF JUDICATURE

FOR THE

NORTH-WESTERN PROVINCES OF 18th JAN. 1898.

Revised and corrected up to August 1911. **Price, Rs.**

GENERAL RULES (CIVIL) OF 1911

For Civil Courts subordinate to the High Court of Judicature for the North-Western Provinces.

In two volumes. **Price, Rs. 3.**

GENERAL RULES (CRIMINAL) OF 1911

With forms and registers for Criminal Courts subordinate to the High Court of Judicature for the North-Western Provinces. **Price, Re. 1.**

THE OUDH CIVIL DIGEST

Being rules, orders, forms, and registers for Civil Courts subordinate to the Court of Judicial Commissioner of Oudh.
In two volumes.

Price, Rs. 4.

Apply to the Superintendent, Government Press, Allahabad.

Rajasthan			Uttar Pradesh		
Jaipur	...	3 6 0	Jaipur	...	2 14 0
Muzaffarnagar	...	3 6 0	Meerut	...	3 6 0
Maini Tal	...	3 6 0	Almora	...	3 6 0
Rae Bareilly	...	3 6 0	Rampur	...	2 14 0
Parbhani	...	2 14 0	Bareilly	...	3 6 0
Fyzabad	...	3 6 0	Azamgarh	...	3 6 0
Gonda	...	3 6 0	Farrukhabad	...	3 6 0
Agra	...	3 6 0			
Fatehpur	...	3 6 0			
Basti	...	3 6 0			
Budaun	...	3 6 0			
Bijnor	...	3 6 0			
Jaunpur	...	4 6 0			
Benares	...	4 6 0			
Ghazipur	...	3 6 0			

Apply to the SUPERINTENDENT,

શ્રીમતે રામાનુજાય નમઃ

વિશાખા ૬
૧૯૪૬
મથુરાલી કોપીરાઈઃ વૉલ્યુમ

ભજનસાગર.

ભજન સંગ્રહ.

ગણપતિનું ભજન ૧.

રણુ જણુ રણુ જણુ ચાલો મેરે દાતા, દયા ભાવે મન ભાગોજી
શુદ્ધ શુદ્ધ નારી તારા ચમર ટેલ દાતા, મેહર કરોને મોરારિરે
નિઝા ગુર દેવ સુંદાળા, ખેલ્યા મારા રૂઢીયાના તાળા
પારવતીનો પુત્ર તો કહાયો દાતા, પીતા શંકર દેવ રીઝ
મુંથ સાંદરના ચડે રંગ ચોલા, કંઠડે કૂલડાની માલાજી
ડાનમાં કુંડલ જળકતાં આવે હે દાતા, દરશન દીઓને દેદારા. રીઝ
શંત સાધ કરા જળ બનાવદે, જ્યામે ખેઠાહે ગુરુ મેરાજી
કાયા ખેડી પ્રભુ પાર ઉતારો હે દાતા સુન સમરંગદ ઘેપારિજી,
રેવાદાસ કેરી સેા બનાવધ હરદામાં હુયા અજનાળીજી
શાવદાસના ખેલ્યા રામદાસ પ્રગટ કરોને પોકાસ.

શ્રી રામચંદ્રાય નમઃ ૨

આજ સામી હુનો આનંદ પામીરે,
અવધ વસે અંતરુ જામીરે, ચાલો જોવાને જામીરે—૨૬૦
કમલ નંદન આનંદમીરે, શુભી શુભી મયો હાસીરે—ચાલો.

કાને છે કુંજ મહત્ત કરે, માથે મુગટ ધરી લે.	ચાલો.
બાગે બાજુબંધ બેરખા સોડે, જોડને મનકુ તો મોડે.	ચાલો.
રઘુ રિસે રાજ છે રામ રૂપાળા, કંઠે ધરી વનમાળારે.	ચાલો.
ધર ધર પ્રત્યે અવધપુર મલ્લ જ્ઞાનંદ જોડે થાયરે.	ચાલો.
વિધ વિધ જાતનાં વાજંત્ર વાજે, અવધ ગાજે છે અવાજરે.	ચાલો.
ચામ જાગે સુતી સીતા ખીરાજે, દક્ષિણે લક્ષ્મણ રજે.	ચાલો.
સહીવ જરત શતરૂંધન જાણ માફતી રજા કર સાહિ.	ચાલો.
સામ મેધ સમ રામજી રાજે, લક્ષ્મણ વર સીતાજી ધારે.	ચાલો.
મજાવ લેચન છે રઘુરામ, નીરખી સાગ ન્યલ થાયરે.	ચાલો.

મુળદાસના. ૩

વચનને વિચરીત સંતે. તમે ચાલજોરે;
 હવે જામ એ છે મોટાને મમરે,
 જાવને અમૃત માહે વાખ લઈ ઘેળીયું
 હરે એનું કાટીક જેણે કર્મગ.
 જીવો સેવો સ્વામને સ્વામને સેવોરે
 નકલગી નામને હરે કવો સાને;
 ગળીને સાકરરે લેને નાખે દુધનારે,
 હારે લદને પનંગને પાયરે
 વણીયરતી ટાઢેરે વીખ બલ્લ નિ જો,
 હારે જાણ પડ પડે કાં જીવો જાયરે.
 ગંગાના જળ વહે અતી નામગારે
 હારે એને વણ પ્રાશિત જાય;
 મળીને બળીરે જળ કેરા જનમરે,
 હારે કલિ કેળીક જળ કેવાયરે.

છરે.

છરે.

મહીને મધ્યે નળે નીધ નીપજે
હારે ભાષ વણી મધ્યે શું ધાયરે,
લુણ ને લાગુરે મહી ફેરા માટમારે,
હારે એતો મરથ સમુદો જાયરે.

૭૨૦

અણુને કણુરે પડ્યું જેની આંખમારે,
હારે એને જ્યા તણું સુખ જાયરે
દણે આંજણુરે ગુણે આંજ્યું આંખમારે,
હારે એના નેત્ર નીર્માણ થાયરે.

૭૨૧

રતનની જલનરે સંતો તમે રાખજે
હારે જેમ મજન સંગરે માંડે
ખાંચેને ખાંચે રે વીગત વાવનારે,
હારે ભાષ ગહયો થને દલારે;
શર્વેને અમૃતરે પાધું એસી પાંતમારે.

હારે હલ દરીને સનમુખરે,
અંતસકણુરે જેનાં નહો હજગારે,
હારે ભાષ દીધું દેવનાને દુખરે.

૭૨૨

પાત્રને કપાત્રરે એ છે પટાંતરે,
હારે ભાષ તેધી પાનીએ તરે;
ક કને નથીરે નકલાંડી નામનેરે,
હારે ભાષ માસજ કહે મુગદસરે.

૭૨૩

ભજન ૪

પંકને વરમાંડી જ્યારે વાણી નોતી ભાષ,
ત્યારે ના ને શુદ્ધ નવ ભરતા જીરે સંતો
અલ્લાને વિષ્ણું મહેધર નોતી ભાષ

ત્યારે આપે આપ કરતા શ્રે સતો.

શ્રે સાચો ધર્મ છે હા હે સતો, બાદ ને ભાંતર એક બ્રમ છે-ટેક
મનથી માયા એ મળ રચ્યો, ત્યારે નાદનેરે -શ્રુદ પ્રકાશ શ્રે.
પાંચ મુદ્રીક લઇને પ્રગટ કીધી ભાષ, ત્યારે લેક રચાયોશ્રે.
મ.હા મંત્ર લઇને પંચ પ્રકાશ ભાષ, ત્યારે ઘટ પરે;

પુન કીધી. શ્રે.

ગુણને બેદને ચારેરે વેદ ભાષ, ત્યારે ભક્તિ લઈ શિવજીને દીધી, શ્રે,
શિવને સંક્રાંત મળી ધર્મ ચલાવે ભાષ, ત્યારે ઉમૈયા

પાટે પધાર્યા. શ્રે.

પાંચે મળી મહા વૃત સાધ્યો ભાષ, ત્યારે નામ ધરાવ્યું
નીભરી. શ્રે.

મહા શીખરથી મંગાજી મંગાવો ભાષ, ત્યારે વાચેને કાચે
વધતરણી. શ્રે.

ભવત ભુગતને લઇને આધારણી ભાષ ત્યારે શબ્દમા
રેણીને ફરણી. શ્રે.

હયા ધરમ લઈ પરમાર્થ પેખો ભાષ ત્યારે આપ પાણું નવ લેખેજી
ગુરુજી શબ્દે તમે કુંને હાલો ભાષ ત્યારે સર્વ દુરીજન દેખોજી
શબ્દ તીરથ થકી ઉન મુની રેણું ભાષ, ત્યારે જાત વરણુ નવ
માળો. શ્રે.

મુળેદાસ કે જે નર ભીતરે જાગ્યા ભાષ.

ત્યાં સકળ ધર્મને પાળો. શ્રે.

ભજન. ૫

શ્રે વડા વડા વાદના વાદને માટે

વૈષ્ણવ નવ કીજોશ્રે.

સ્વપ્નામાં સુતારે હરીજન જાગળે,
 તારો જનમ પદાર્થ જાવરે,
 દેવને દુલ્લભ છે આ દોતા,
 તે પુરુષ કાગ્ય થાય જીવ વટાવડા વાટનાં
 એવા વાટને ઘાટેને વલમ ન કાઢ્યું રે—૨૩૦
 એવું આપો આપું અપીને પરને પાખીઅરે,
 તે જન્મવા શ્રી લગત
 આતમને પર અતમ એક કરી જાણુજો.
 તે દયા નાખો નહિ દાન.

૭૨૦

એવા પરદેશી પરોણા, આગ્યા ઘેર આપણે.
 ને વાયક દેશી વાય એવા જાણે છે પોતાના;
 છુટે પાંડાં તે પુત્રને પતિવાર.

૭૨૦

એવા સરોવરને તાવર પડ પરમાર્થી;
 અંપ સોવેડા આય;
 એવાં નદીયુંનાં નાર નવસે પોતા તણા
 તે નાર નવણે જાય.

એવા છતે ને હુતે નવ વાવરે,
 એ અણુ સમણુ છે આથ;
 કાયા ને માયા માથ્યા કરી જાણુજો,
 તે સંભરી નહિ આવે સાથ.

૭૨૦

પરને પસોરા પાયા પ્રાગ પાંદરે
 ત્યાં પંખાડા વસે દોનું પાસ;
 કાળને કબાડી આગ્યો તેને કારમો,

તે નીત્ય પર લેતે નીત્ય નામ.
 મંસારીએ સુતોરે ઘેરો લઈ ઘેનમાં
 જે અન્ય માયારા આસ,
 એવા હરીજન લાખ્ય રે. શબ્દ રડા સાંભળી;
 તે તો મારજ મુળદાસ ગાય.

છરે૦

ભજન ૬.

નવધા ભકિત કરે એ સોહગ, નાન જપો જનમ ભવ તરે
 ગુર ગણપતી ગુર લગન, તે ગતરે મુક્તિના દતાર
 તો નાગમ કહે નેરધાર છરે નવધા ભકિત
 પ્રથમ નામે પ્રલેહાદ એધારો, પ્રથમ નામને પ્રતાપે
 નરસિંહ રૂપ ધ યું નારાયણે, પરિ બ્રહ્મ પ્રગટયા છે આપે. છરે૦
 હાથ જંડીને હનમાનજી દિલા તો રાજી કેના નીજ વાસા
 વાંચોને સાચે કેવળ ભકિત તો નામજીના ચરણ નિવાસા. છરે૦
 તો પતિ વૃતા પદ દાસીજી, એ નાચ ધર્મ કર્યો નારાયણે
 તો અખંડ મુરતિ અવિનાસી. છરે૦
 સખારે ભાવે અગ્નુને સુખ લીધુ તો કૃષ્ણ ઉપાસના કૃધું,
 માં કૃપાતે પાંડવને એધારો તો ભકિત અભે પદ દાધા. છરે૦
 અકૃડને જ્યાં બ્રમર ભર્યો તે અત્મ રૂપ છે એકે.
 કૃષ્ણ વિના ગીજી કામએ ન ભર્યુ તો વેદ પદ્યો વિવેક. છરે૦
 શ્રીમદ્ ભાગવત સકંવે કર્યું તું તો પ્રીતકને રસ પાના;
 નામ લેના અભેપદ પાગ્યારે, તો વૈકુંઠનારે પૈમાન, છરે૦
 સવારે પુજા પ્રથુનાએરે કાધા તો બળ રાજા આપ નીવેદી;
 મુળદાસ કહે એક મહા સંત ગમ્યા, તો નવધા ભકિત નીવેદી છરે૦

ભજન ૭ મું.

લેવાય તો રામ નામ લેજો, નીકર મુન રહ્યો બંદા,
વનિરામાં રહેને વન ફળ ખાતા વિના પલવમાં પડ્યા રહ્યોરે. હે.
સાધુ સતની મેવા કરીએ સાધુના સગમાં ભળીએરે. હે.
ચારે સહારીઓ વયો વયો ગય છે, તેની સંઘ તે નવ ગયોરે. હે.
કહે મુળદાસ વેદની યાણી રહ્યા કમળમાં લટકેરે.

ચુંદડી.

સુંદર વરની ચુંદડી મહી આત્મારામનો અંક ઓધ રથ ચુંદડી
તપ તીર્થ મેં બહુ કર્યાંને વરત કર્યાં અપાર,
ભગવત ભવાનિ બહુ ભજ્યા મારે હરિવર મળવાનિ આસ. સું.
બ્રહ્માએ વેણ વાજ્યા તે વીણે ચારે વેદ;
સતકદીકે સુતર કાંતીયારે તેનો કાષ્ટ ન ગણે બેદ. સું.
ત્રિમણે તાણ્યો તાંતણાને માંડે પ્રેમના રસ પથ.
તુરત સુતનન નળિ ચલીરે એના વણના સંત સુખણ. સું.
ચારે મુગટાના ખુટા રચ્યાને માંડી તાંતણાના રંગ પાંચ.
એવીશું સાળે ચડ્યુ રે માહિ છે વાવેક ત્રિચાર તુંગરસ. સું.
વિદુર વ્યાસે રંગા ચુંદડિને સુખ દેવે પાડિ ભત,
બહુ છુદિએ છુટા જડ્યારે અગ્નિ જુજવિ જુજવિ જનત. સું.
ગુરુએ આઠાડિ મને પટનિ, ઉપર સુંદર પ્રાકળ ચારે,
શ્રીગુણ સાથે સગાઇ કરિરે માંડે પુન્ય તણે નહિ કપાર. સું.
નિવેઃ વિદ્યા સંસ્થાને, માંડે વસરામનારે ભવન,
પ્રેમજી પયુ પધારિ તારે, મારું મોઢે ભરાણું છે મન. સું.
મન કરમ વચને આપરેતો (મે) એકિ લોકનિ ગુણ

હાથે વાળો હરિ શુરે મધ્ય મંડપમાં ગહારાજ.
 ચારે ભુ. નિ. ચોર રચિને માંહ મન છે ખેતરપાળ;
 જાત કુતાસન પ્રગટીયો, માંહ છે વાણી તણિ વરમાળ. સું.
 કર્મ કાષ્ટનો હવન કિષેને, મંથળ વર્ષા ચારે,
 પીતાજી કન બહુ દાધારે, અમે કોડે જમ્યા કંસાર. સું.
 રાતો રંગ રેણિ તણા ન, એનો પુત્રજી ભાગ્યો પાસ,
 અનંત જુમે રંગ નહ ઉમટેરે, વાણિ ગાય છે સંત મુળદાસ. સું.
 અખંડ અવાતણ વર હું વરિ તે, પરણિ રાખ્યા પાસ,
 જે જન ગાએ સુદરે, એનો વૈકુંઠ હોજો વાસ,

દેવાયત પંડીત ૮.

હે પીરા પાત્ર પરખ્યા વિના સંગ નવ કિજીએજી.
 ઓઘા આશાનિ ઉપાધી કરશે,
 હે વિર હે ના હરેજ એક ઉં.ર હતોજી
 તેને હસે પાંખમાં લીયો,
 સમાયર થયો પાખુ સંધારિ,
 પાંખુ ધિને અળગો થયો. હે વિર.
 હે વિર સ.વન મત્ર એક વિમ્બ ભણ્યો;
 તેણે મુવંડા વ.ધ જીવાડતા.
 હે વિમ્બ નાથે ઓ ન વિમ્બને માગેલિ,
 અંક નિને પેલે આપે. હે વિર.
 હે પીરા દુષ્ક માકર લઇને બણીયરને શેરવો,
 લન મનથા પ્રીત્ય મન લાંચ્યો,
 હે પીરા ભવના મુલ્યા વર લીધે ભણ્યો વાજી, મંડ. મંડ.

બલે વાંચીને વેદ સંભળાવે.

હે વીરા.

એના લેખ લખ્યા છે અવળા,

દેવલ ચ જો દેવાત પડત બોલ્યા;

છતો સમજ્યા તે નર સવાલા.

હે વીરા.

ભજન ૯.

પેલા પેલા પાન ફરકશે નદીએ નહિ લેખ નીર,
આંતર થકી સાયમો આવશે, મુખ્ય હ મો વીર.
દેવાયત પંડીત દાડ દાખવે, સુણ લે દે લ દે નાર,
આપણા શુરએ સત્ય બાખ્યાયું જુઠડાં નહિરે લગાર,
લખ્યાને બાખ્યારે સેય દીન આવશે.

ટેક.

ધરતી માથે હેમર હાંવશે સુના નગર મોજર,
લક્ષ્મી છુટાશે લોકા તણી તેની કાંઈ નાનને જુમ. દેવાયત૦
પોરેરે આવ્યા સંતો પાવનો ધરતી માગેઃ લોગ
કેટલાક ખડકે સંહારશે, કેટલાક નરશે રોગ દેવાય,
ખોટા પુસ્તક ખોટા પાનીયાં ખોટા ક જીનાં કુસન;
જતઃ સતિને સાયરમતી ત્યાં થશે શુરના સગ્રામ.
કાયમ કાલીંગને મારશે, તે નકલક ધરસે નામ. દેવાયત૦
કાંકરીએ તળાવે તંજુ તણુશે, સો સો ગામેતી સીર;
ફડી દસે ઘીચા ઘી લેખ અરજુનને લીમ દેવાયત૦
પથ મ દાસાયા સા મો આવશે નારો જુગને જીવન.
કળાયુગ દિધાપી સત્ય જુગ થાપશે તે બોલ્યા દેવાય પીર દેવાય.

ભજન ૧૦.

અફ તારો પાર પાયેરે,

પૃથ્વીના મલેક તાન્ને હોજી

હારે હાં ગરી પુત્ર ગણેશ દેને સમરો મેં વારીજી

સમરે સાદા માત,

હારે હાં જમી અપમાન મુળ તિના માંડુજી

થાંભ વિ । આજ ઠેર નેરે.

મેં નારી.

હારે હાં ગગન મંડળમાં બાલક બેલેજી હોજી

બાલક રૂપ સવાયોરે.

મેં વારી.

હારે હાં સુન થાપર ગઢ અલક અબેડાજી હોજી

વરસે નુર સવાયોરે.

મેં વારી.

હાં હા જગ દલ નેત્યુ દેના તારી જળાંજી હોજી

દરશન ખાંલે પાયોરે.

મેં વારી.

હાં હાં સુખા જુનો ચેલો દેવાયત પંડીત બોલીયા હોજી

સંતનો બેડલા સવાયોરે.

મેં વારી.

ગુરને આળખાજી હેજી સાગી તારો પાર ન પાયોરે,

પાર ન પાવો જવન કકર તરો પાર પાયોજી.

મેં વારી.

જેસલ ૧૧.

નહિ મેર નહિ મેદની, નાતા ધરણીને આકાશ

આંધાનું સુ જ દોય નહોતા તેના ધણી મારો આપો આપ

પીરને પેકરે મુજ સાલરી સતી તરો ધર્મ સંજાળ

પોતાના પુન્ય વિના પાર નહી ગુર વિના ગુરતી પશુ તો પીયરને

ભજન ૧૨.

વારે વારે કહું મારા દીલ જાની જાડે જા કરી લે બલ્યાયુ

વેડા જાણાર જેસજી,

હજી ખેડ તો મેતો હારીને માર્યો પાદર લુંટી પાણીપારી
કાઠી રાણી પાપ પ્રકાશો ધણી આગળે ને સત્તજી વારે વારે
તે રણ આળ્યો મેડ બધા પા, પીઠી પાના નહિ પાર
કાઠી રાણી પાપ પ્રકાશો ધણી આગળે ને સત્તજી વારે વારે
એવીસ વરસ હજી ચંરીયું કંધા.

અમારા અવગુણનો નહિ પાર

કાઠી રાણી પાપ પ્રકાશો ધણી આગળે ને સત્તજી. વારે વારે

આવી આવી અતીથી જમાત જાડેજા

તેમ તો સાયબો મારો અવિધા

અવર આગને ભગવા ભેખ જાડેજા

સયને પાતાંજર પાવડા.

વારે વારે

રોજી ચરે નવ લખ જાડેજા તેમાં તે સાયબો મારો આવીયોરે

અવર રોજીને લાંબી શીંગ જાડેજા

સાયબાને નાનેરી શીંગડાં.

વારે વારે

અવર રોજીને ઘાસ જાડેજા સાયબાને કુતુરી ફરડોરે

ને સત્તજી બોલીયા તોળાજી કાઠી રાણી જાડેજા

બોલીયા તે પાકુદા પાખડીરે ને સત્તજી.

વારે વારે

ભજન આગમ ૧૩.

શબ્દોના બાંધ્યાં સંતો શુ કરે, પુરા સાધ્યા લેય ત્યાં જુદી ગણો

વાચક આળ્યોરે સંતો હો જણાર ત્રીજી કેમ સમાય

પંથ ધણી જુવું અંકલુ એ પળા કેમ અજાય.

શબ્દો

સોના કટારી સતોએ કર ધરી પાળી માંડી છે પેટ

કુખ ખેદી કુવર જનમીઓ એ જનમીઓ મજમ રાત.

શબ્દો

કીચી કોરના બાંધ્યા હોંચ્યા બાંધ્યા બાંધ્યા ફેરી કાળ

પવન હીચોળા હરી મોકલ આલપ તારો આધાર.	શબ્દો ૦
આપ પડોશણ મરી બેડી, રેતાં ગાળને નાનાં બાળ	શબ્દો ૦
અમારે જવું દણ્ણિત માંડે તારા ક્રેશુ જાને જુહાર.	શબ્દો ૦
ત્યાંયા તોળા રાણી ચાલી િ, અબ્યા વનડા મોબર	શબ્દો ૦
વનગાં વસે એક પાંદરી, ઠેક મોઢેર ઠેક.	શબ્દો ૦
ત્યારે તોળા રણી બેલીનાં સલગો વનડાના રાય	શબ્દો ૦
ઉરે વળથડી તાનાં બચ્યાં, રાખને જીવતી ચોટ.	શબ્દો ૦
માનાં બચ્યાં મારી ઉરનાં તોળણ તાં તાવરાં સંભળ	શબ્દો ૦
કેળાંયા અનને કાણે, પુત્ર તારો આંખાની ડાળ.	શબ્દો ૦
પુત્ર સંભાળી પાનો ચડયા અંગડે વાપી જે પોડ	શબ્દો ૦
યાન હતાં સતનાં થઇ રહ્યાં, પતાં પાડ્યાં પ્રજા.	શબ્દો ૦
ગરથ ગણી ગાંઠે ધરે એ તે તોળલે છાંયા પ્રાણ	શબ્દો ૦
અધવચ દારી કુલ્યા, એનો સ્થો દેશુ જવળ.	શબ્દો ૦
જેસલ ગાંડા ઉગડીયા ચાલ્યા ધડને ડુંવાર	શબ્દો ૦
સામા મેહોનં મહાનાંનાં, દીપક રચીઅલા ચાર.	શબ્દો ૦
ગનમાં ગસડી ઉગરી હે હો તો લં દેનાર	શબ્દો ૦
તમો જગ્યે જમો જગશે. બેલ્યા જેસજનાય.	શબ્દો ૦
ગાય થીમ સુણે સજળે, તેનાં વેકુંડનાં વાસ	શબ્દો ૦
સાંભડીયા કાઠીના વાનતી જગો તોળલે નાર.	શબ્દો ૦

ભજન ૧૪.

પોરકવ રાણારે જેસજને તોળી લાઇ સાધકેવ રાણારે જેસજને તોળી
જેને દલડે બાન કાઇએ ન આણીર.
આલા હે જીમમાં સાધા પીર જેસજને તોળી.

ખીજડી થાવરને જ્યારે જમૈયા રચાવ્યોરે રે હા
ધણી કેરો પાટ મણ્યોરે હા.

માજમ રાતના હું વામછદા સારે ચોરીથી કોધે આગ્યોરે આ હા.

તોળાને ઘેર જ્યારે જમૈયા રચાવ્યોરે હા.

અને કાડીડે કીધી કમાણીએ ભાષ,

તેજ ઘોડી લઈ જેસલને ચોંચા,

સાં સાહેબ સધાતરે.

ઓલા હો.

ચોવાસ વરસ સુધી ચોરી કીધીરે હા

અને બહુરા જીવ સંતાપ્ય રે;

ધોળા આવ્યા ત્યારે ધણીને ધાયો

ત્યારે મંદીર પધયાં મોરાસી.

આલા હો.

અકલ ખેતરમાં કાણુ નર સીધા,

જેસલને પીર જેતોરે ભાષ,

અંજરમાં અંજે ણિં સીધા,

ત્યારે તોરલે ત્રણ તરતે. એકરે.

આલા હો.

ખીજ હવે તે સાધું પુખ્ત થાવરેરે

અને વેળુ વાવી ઘેર આવ્યોરે

એક મને હુમ આનંદનો,

ત્યારે સત્યા મોતી ઘેર લાગ્યો.

અલા હો.

ઉચ્ચા મોરોલને તે પર અંજલી હા

અને નચા ગંગા જલ પાણીરે,

માલદે કંટવાલે ઉભા આરંધ્યો

ત્યારે જેસલ તોળી નર વાણીરે,

અલા હો જુઝમાં સીધા પીર જેસલે તોળી

દહડે ભાત કાઢી ન આજીરે હો અહા જુગમાં.

લજન અગમ ૧૫.

કાળ દોષ મન માયાને વારોરે સાધુ ધરમ કંભાજે હોજી
મન પ્રતિ આવો શું સમાજવે પવન વેગથી ન્યારોજીરે સતો.

આઠ ફૂળ પરવત ધરા જેમ ધુજેય,

બેળા હનમે. હસેરે હોજી.

કાલ૦

દંજમે દંબાર ગુરુએ દયા વરતાવીરે

રજી વગડાં । ગુરુએ રંગતું માંડીરે,

પાપી પરલે હોશીરે હોજી.

કાલ૦

મનના માન્યા ગુરુએ મેધ વંસાવ્યા

આરે પડથે કુળગો બાગ્યોરે હોજી.

કાલ૦

નાગર વેલે નિત્ય ફૂળ હોશીરે

એવા વાંછ્યા વધારે । આવો હસીજીરે સંતો;

એ અમરફૂળ સાધુ ધરે. હસે ત્યારે,

ત્યાં કાળીઆને મરેરે હોજી.

કાલ૦

મેં પથ્ય દોલી મેં પથા લલરેરે.

અરજીગ સ્વામી તરોરે હરે સંતો,

સપળા પાંડત ન ગુરુ કે પિત બોલાવોરે,

મેં આધીનના તારેરે હોજી.

કાલ૦

અખો. ૧૧.

એક હિન એશો અવશે તે સખળ મારા કીયામાં સામેજી.

સમારે માતને કારણે કાંઈનું જીર લા અભોજી,

એકે કડ એને સાકર જાણે જન્યોજી મોતોજી.

એક૦

ધરનેલ ધુંધટ બળજો કરો રે ક્યા દશે દરવાજા
કાળે કાળને ગઢ ઘેરીઓ ગરબો રહનો રાજાજી.

એક૦

સોળે વરસની સુંદરી હિલી ટગ મગ બુલેજી
આરે કાવા હવે કાંઈ નયો ઉલ પસંદે રહેજી.

એક૦

વેઢ વીંટીને સાંકળા વાની વીધના વાગાજી;

કુટુંબ મહુ મહુ સમઢ સર્વ છુંટવાને લાગાજી.

એક૦

બેની વલામણ શેરીન માના ઝાપેયા વળશેજી;

સર્ગા સગારે તમે શું કરે, સર્ગા વળવી બેળશેજી.

એક૦

હમારે વા કરાં લકડાં અવી બેળાં બળશેજી,

શા ! છોર ને ડાનાં વાઢર કોના મા અને આપજી.

એક૦

અંતકળે જાવું એકલું, સથે પુન્ય અને પપજી

એક૦

એક નહિ સ્વપે ન તુડા નહી કંઈ ઉતરવાનો આરેજી;

કરજોડી અબે એમ એક બેલીનાં પ્રભુ મને પાર ઉતારોજી.

એક૦

ભજન ૧૭

આજ દન લેખ લખાયો રે હાં ઘેર આવો સનગુર સાધરે,

કમલ વેલડીના કાગળ કાચા, દુર કાં અપરવર હાં,

રામ નામ નજ નામ સુધ ગેરે શબ્દ શુણાયો આર ધરે,

વચન સુવાચ કહ્યું બેઠ હુણાયો, સુણાયો અનહદ અનહદ આ

અર્થ કધો પરમાર્થ રાધો લીધો પધાનો રવાદરે,

ભોરી કાંકા ગઢ હજુન્માં લખાયો ફરી ફરી ફરી ફરીવાદરે આજ

સતગુર સાચા મળીયા જેને પતાવ્યાં નીજ જાનરે,

દયા કરા એ ને દરજન દીધાં મેર ફરી મહારજ આજ.

સુના મંદીરીઆમાં સત ગુરજી બેઠા ધરી એકતિ આરાધરે,

શુભ નાથ ચરણે જણે અખા રામ, મેત્રી દીધો નુગરા સેવા આજ

ભજન. ૧૮.

ચેતન ચેતજોરે હાં આગ્યો તારો મનખા જનમ અવતાર. ટેક.

સ્મરણ કરી લે છુડા અભાગ્યાંઆને

મજુને બળે તો ઉતારો પાર,

કાયા કામળ જેસી ફાટડોનેરે, ભરીએલા અનગળના બારે.

કાયા બેડી તારી છુડવા લાગીરે, સત ઉતારે બવ પાર. ચેતન૦

હરીના લામના હાટજ મંડાવો ને કક્કિતનો કરો વેપારરે,

વીઠલ નામની વસ્તુ બોરારે તોલાં રાખો ટેક શાલરે. ચેતન૦

ધીરની તમે દાલ બાધિને સની બાધો તરવારરે.

શમ નામ બખતર પેરોને માયલા કાળોંગાને માર. ચેતન૦

માત લાત તારાં કુટુંબ કબીજાને ધરે સકરવંતી નાન્દરે.

હાર તુટયો અંતે સુખજ આપોને જનમ અ પે ઝાઝી બારરે

સેજ તળાયુ ને અવલ એસીકાને ધન દોલતનો નહી પારરે

આહીનું ધાન્ય તારું આહીજ રહેશે ને સાથે નહિ આવે

તલ બારરે. ચેતન૦

દેવાય તો તમે અમ દાન દેજોને ભરીયા ગરમ બંડારરે.

શુત નાથ ચરણે બણે અખીઓને, સત વચન છડીદારરે. ચેતન૦

અખો ૧૬.

આતમ એક છેરે હાં એદર એક ખાણરે

પાર આગ્યા પછી આતમ મધ્ય છે તાંણ વાણરે. આતમ૦

બાહરે આહણુથી ત્રવૈશ્ય સુંદર બાંધ્યો છે વરણ માર

સોનું સરવે એક છે, એના ઘાટ ધડપારે અપાર. આતમ૦

બાંધ મેલો મમતાને, કાળો સસરે પરદારે ને પાખંડરે;
 લાઇ સરવે એક છે ગેગ સાકરને ખાંડ. આતમ૦
 હાથા ફેરાં હા કાં, કેવાય સગાસણ નારરે
 નાવણુ ચોખા નિત્ય કરે, એના જોજો અવળા ન્યામ. આતમ૦
 ન સે નવણું નદીયુંના નારજ ચલ્યાને, જુજ્યાં તે જાયરે
 આદશ વાળે સૌ એક છે, એનાં નાર પોચ્યાં નવાણુ. આતમ૦
 આચારીને સદાય અવગત, ગળ શોધ્યા પિના ભરમરે
 કહે અખો આતમ રૂપ પિના કમ કરી છુટશો કરમ. આતમ૦

ભજન ૨૦.

જીતો જ્યારે જાણીએરે હાં અહિ મય નો હું હું કારરે
 કાળના તુંતો કટકા કરજેરે મધું કાઢ્યે દેજો મારરે. જીતો.
 ઘેરજીના ધનુષ દયાની પણ છુરે જાંજન લલકારે સારરે
 સંત સમશેર ખમા ખડગ, લખને જુજો એમ જાજાર
 પ્રેમના જખતર નવ શીખ વેરોના વળગે નહીરે કારરે. જીતો.
 રામ નામ રમરણુ કરિ દ્યોને, હીપસે ધણિ દરખાર
 મરજ બોરીજ ચાળને અંતે મળ્યા ખુમારે
 તું તો મનને મેલીયમાં એક તાર શાલ જાંધુક સતો જાકરે. જીતો.
 જ્ઞાન ગોળારે સારરે માર મમતાને મટે સંગે તાર.
 સમજીને ખેલ સીકાર સામા સામા મેલો મનના ભામારે જીતો.
 હાથ કરો હથીયારરે એતન આઘીમાં ચાર ન હુંટેરે
 કણુપ કરશે કીન્તાર જીતો.
 પારકું ધન્ય તમે જાણેરે મસાણુ બેમી સારરે
 આક સ રોજી તરિ ઉતરે તારા અહારનો નાવે પાર. જીતો.
 વસમી છે ધાટીને ઉતારો માટીરે હરખ શોક હજારરે

જગત જળિ હરખ છે જળિ તેનો ડાગ ન લાગે લગાર.

છતો.

જળિ તેનો ડાગ ન લાગે લગાર.

છતો.

માન ઘોડાને સાય દેડે ને તૈયાર થાઓ અસ્વારે.

હુત નાથ ચરણે લણે અંખોરે ખેલ છે ખાંડાની ધાર.

છતો.

ભજન અગમ. ૨૧.

નેત્રેને પાટેરે જામે જાગશે મળશે વરણ અદાનરે.

મેટા મોટા મુનીવર આવશે ખેડા આસન માળારે.

વીરા મરા ગાડીયું વધારીયે.

સાગા સત ગુર મનીવર મેવીએ.

ચપો મરવો ને રડો ડેડો લીલી નાગર વેલરે.

કાલી કુલીને કૃષ્ણ જામશે.

મેલો મનની અંદરે.

સામે સ્વાર્થ તમે કાં કરો કૃષ્ણ ખાઓને વેચીરે.

વીરા.

આવતા અભ્યાસ ને એળે.

અગરે આખું વીચી પાખંડ મેલીને થાઓ પાધરાજી.

વીરા.

માન રાખોને દરીઆરે.

વેલા વાજા શું તાણશે ધર લેશે ધમજારે.

વીરા.

રણને રંગે ત્યાં રણ ચડ્યા દલ સામા ડમલરે.

શીશ પડે વાંકો ધડ લડે પાતાં ન જાવે પમજારે.

વીરા.

છડ્યુ વાળરે ચડી ચલશે કૃમ પોગામે પગારે.

લાલા વાળા જાગરે ભેટશે કાપર મો ટાળારે.

વીરા.

પારકાં ભોજન તમે કાં જામે જમતાં લાગે મીઠારે.

તલ તલના લેખાં વણી માગશે જડશે જાંજા જુતારે.

વીરા.

જાગુરે પરમેશ્વરના પંથમાં ખેલ્યું ખાંડાની ધારે.

જુત નાથ ચરણે ભણે અખો માપણા મણુજરને મારોરે. વીરા.

જીવણહાસ. ૨૨

સમજ મન તું સેય નર ઘેલા આજના નાયકો અડેડે (૨)

રામ નામની છડીયુ ચલે, સીંચાંજ અજન ચડે
પલમાં પ્રણી પકડી લેશ જેન પખાનાં નાજ પડે.

તુંનં ધુત્યા ને મુને ધુત્યો પર નાર શું પ્રીત કરી,
એક પહાડા પ્રણી લમાં રખા અંતકળે આ આડા ફરે. સમજ.

જાની વાતો ચાન ધડે ધરણુ નિનાની નવે ધડે;
સંતર્ન સેવા મન મરીના એ જુગટાનને નહીં જડે. સમજ

જ. જીવ. સેં જગડો લાગ્યો અનંક જુપત ને જડે,
હાસ જીવણુ સતો લીમને ચરણે, તે પ્રિતી હાય તો પાર પડે. સમજ.

ભજન. ૨૩

હીરલો લાઘ્યો મુજ રાંકનેરે, કાડા એના મુલ મોઘેરા થાય
ઝવેરા મળેયા એનાં પારખાં એના મુલ તો મોંઘેરા થાય
વરતન જાંઘ વસ્તુ વેરીયં રે હાં, જેનાં અવગુણ ન વેરે નાથજી. ટેક.

સત ગુરુએ મારી મુજને ચારડા, સાર એકા રે યા માંય
ટપ્કાળે ગયા પ. જા નરિ ફરે, નાણાં સંપારે કહેનય. વરતન.

ચિંતામણિ નાં રે સોહાનણી. સાન ચરણુના ન જાડ;
જેને હડે કમળ હરે, આપ સરીખા કહવાય. વરતન.

મુહારે મરયા સુધશે જેનાં મનેરી રંગ;
ધાણુ ધે. જુરે રંગ નિત નવો, હિજટા જાવે રે પતંગ. વરતન.

ખરાંરે ખાટાનાં લેશ પરખ્યાં, જેમ તાવતાં તરત પરખાય,
કહે જીવણુ એને જાખતાં. કુતીનાં સાંચણમાં જાય. વરતન.

ભજન ૨૪.

વેલા પધારો હરી સંતોની વારરે, મારા વારે ચડો વિશ્વા ધારરે.-ટક

રાણી રૂપા કે જે દી પાટ પંચાગારે જમૈયો રચ્યો છે અંજારે
 સોનાની ધાળીએ જે દી પુલ્કા રચાવ્યારે કર અલ્લો ધીરતારે,
 જીનાપદનાં મેંતો નરસી કેવાજારે સોનાની હુંચિયું સ્વીકારીરે;
 કુવર બાધનું જે દી મેશાળુ પુર્યુંરે વાલો થયા છે વેપારીરે. વેલા.
 રાયદસ માથે જે દી જાલિય કાંચા ખર્ચા મઝાવી એને ખાતેરે
 અનુકવી પ્રભુ આસરો તમારો તારા બાનાની પત રાખેરે
 કાલવા ઉપર જે દી કશ્યા કીધીરે દેવળ કંવી છે દેહારેરે.
 દાસ જીવણ સંતો બીમ કેરે ચાણેરે, મંદીર મંદીર મોરારિરે.

ભજન રૂપ.

જનમની છે. 'મનરે, નામ નહિરે છોડું હરી,
 મારે રીઝે હજ્યા હરીજા લેખરે નામ નહિરે છોડું હરી,
 મોઝુમશી મનિ ઉત્તમો વક્ષમા હરીજા બાર;
 લખી કાચણ રાણો મોકલે એમીનાં એક વાક્ય અભિપ્રાય અવરે.
 ચાર પાંચ આલું મીરાં ગામડાં અરહું આલું તમે રાજા નામ.
 સયુજ જેલું મારાં સાંજે લખું કુમારને એ સમયે નામ.
 કાચણ લખી રાણો મોકલે દેવળ મીરાંને હાથ;
 ચાર પાંચ આલું મીરાં ગામડાં અરહું આલું તમે રાજા નામ.
 તમે રાઠે હતા કુંવરી, અમે હૈયે ચમાર;
 કાલે રાણે ધેર અવશે મીરાં શું થાશે હવાયરે. નામ.
 ઝેરના કારા રાણો મોકલે દેવળ મીરાંને હાથ;
 અમૃત કરી ગારાં પીછ ગાં માં સાવળો રૂપે મારિ લાજ. નામ
 પાટ સરીખા મીળા થઈ મારાં, લેક જાણે પડ રામ;
 એવી લાંબાય તો મીરાં બાધ કરે મારે હરી બળ્યાનો આવ્યો જોગ.
 રાણોજી ખજર મોકલે, જાણે મીરાંને મોકલે;

મીના મુગ હોય તો બાળજો દાઢ દેજો જમુનાજીને ધાટ. નામ.
 ઝાંઝ પખાજ વેણું વાળીનાં, ગાઢરો કાંકાર
 દાંતી નગરના એ કમા મને ગુર મળ્યા નેહીદાસ. નામ.
 ભાદરો ભરે ગાદ્યો, નદીએ ખરડોયા નાર
 દાસ જીવણ સંતો એમ કો મીના ભજનામાં રહેજો ભરપુર. નામ.

ભજન ૨૬.

જીગના જીવણ વેણા આપોરે
 માના પ્રાણ પાતળીયા વેણા આપોરે
 હો તમ વાના મારે અંતરમાં કંધારે
 નાલી કંઠ પર સુતા સામળીયા
 અંધર તખત પર મારો આપ જીરજો
 સુખ મળા નારી ને સેજી પીછાવે
 તાર રાસ રમ્યા રંગ ભીના હો તમ.
 સોજ સોનાનો હરી વધા સામળીયા
 પામેતરમ રંગ ભીના ભીના સોઠ્યેરે
 વાહો વાદિશી વેવા બેઠો
 ત્યારે વાદિયા સો વામળેરે હો તમ.
 મધુરી શી મોહી નાગી સામળીયા
 સુતા મંદીર એ નાગી રાધાજી જગ્યા
 જહવ કુગને અટવું કેને
 એ અ. દડા વલા આવા. હો તમ.
 ફોરા કાળજો કંઠે સામળીયા
 મસ મેઘી લેખનોતી
 કંપર બાહ્યાં મામેરાં પુરા

(૨૨)

તે છાણુ જરીને વેના આવ્યા.

હો તમ.

સાચુ ધરેણું મારે તમે શામળીયા

અવર ધરેણું મારી નજરનાં ન આવે

દાસ જીવણુ સંતો બીમને ચરણે

તે દસને દરશન દેતે.

હો તમ.

ભજન. ૨૭.

રામ સમર મન રામ સમર હો અરે રામ મન કયું સુતા

જામત નગરી ચોર ન હુટે જખ મારેમા જમ દુતા.

રામ.

બંધ કર તપ કર કોડા યજ કર દાસી જઈ કરવત લેતા

મુખ પડી મુક્ત નહાવે રણમે સંરજો જમ દુતા.

રામ

જંગી હાકર જટા વધારે, અંગ લગાવે વીણુતા

દમડી કાણે દેહ જલાવે સો જંગી હિ જમ દુતા

જંગી હાથ સો જંગલ રવે કાળ કરે ધ રોડ રાતા

અધર તખત પર આપ ખીરને સેવ જંગી હય અધુતા.

રામ.

સુતા સે નર ગયા ચોરાશી જંગ્યા સો નરમે હોતા

દાસ જીવણુ સંતો બીમને ચરણે અનુભવ મેઘ લેતા.

રામ

ભજન ૨૮.

મે મસ્તાનની મસ્તી ખેલું મં દાવાના દર્શન ક્ષમા ખામ લખ

આગે હોવું.

મે સીપાન હું રેરમકા.

મે મસ્તા.

ધનનન ધ નન ધડાખાળા વગે, તાલ પખાજ ઝોર મૃદંગા

સુન સીખર ગઢ દૈન ચલાવુ, નાચ નચાવું નવ રંગા. મે મસ્તા.

રામ આગલીએ વાસ રોપાણુ ધીમા દેલ બળવુંગા.

નટવાં હો કરે નાથ નથાવું અભય પદ લઈ આવુંગા. મે મરતા.
 મે દાસી સપ સંતન ફેરી, પાઉ પીઆના અગી રસી,
 પોજ ખમ. તું ને દીલ ભાંતે ગમ ગમ પર લે જાવી મે મરતા.
 જીવન સુરતકો સાંન ઠેરાણી, સખા વામના લે લાવી.

ભજન. ૨૬

અમારા ને અવગુણે ગુરુજીના યજ્ઞ વાગુરેણ;
 અમારા અવગુણ સામુ નત નેય. (૨૬.)
 ગુરુ ના દીવાર ગુરુ શરે દેવારેણ
 ગુરુ મરા પાસ મળીને તોય. અમારા.
 ગુરુ માગ ગગાર ગુરુ ના મોચીરેણ
 ગુરુ મન કાળીને કેદાર અમારા.
 ગુરુ માર તપરે ગુરુ ના તુલસીરેણ
 એ તુલસી તરિયં જવ પાર
 જલીમાં મેલવાર ગુરુ ગમ જાનવારેણ,
 એ કલમાં જરણી નાહલો જા. અમારા.
 મુને પ્રતાપે દસ જીવ ગોતયાજી
 દેવો અમને સંત અણુ ાં વાસ. અમારા

ભજન ૩૦

દેખા હેય તો કહી બતવો, મોના જસ રંગા ભોજી અમારા.
 ગુરુ ગમ કરા ખેત ગગનમાં ત્યાં છે ગુપ્તી ગંગા
 કુવડ ગુરુને છીપા ચેલા, દાવશે નહિ પગ કંગા. દેખ્યા.
 અમમ ભાખે પણ મમ નહી નરને.
 આપ વખાણે અખાડા. દેખ્યા

હીપક ચુરુએ જ્ઞાન બતાવ્યું નામ પ્રતાપ નવ ડંડાજી

પીંડ ખલાશ્મે અપરંપારા, નહિ સુરજ નહી ચંદા.

દેખ્યા.

કાંસે આયા કહાં રમાણા એલી પડા અચંખાજી

મોતી ન ન રખ્યા પિયુ ન પ ખીયા,

આમ ભવા આનંદા.

દેખ્યા.

આત્મ ચીન્યો અનુભવ પામ્યો, મટી ગયા સૌ ફંદાજી,

દાસ જીણ સતો ભીમને ચરણે.

ખ્યાના પુરુષના ધધા.

દેખ્યા.

ભજન. ૩૧

જાવું છે મરી મેરમ જાવું છે મરી, લે લમાડી રામ ભજી લે

મેડી મંદીર માળીયાં, તારા જાશેરે પડી

કાંસી કાયાનું સ્થુળ બંધાણ જાગે ધુળાની ધડીરે.

મેરમ.

સચું કુટુંબ તારે લુટવા, વાગે કાનની કડી,

કાઢો કાઢો એને રહુ કહે હવે રોકાયા ધડી. (૨)

મેરમ.

કુલને ઘોડે કુલી રહ્યા છે, જણે ગરવમાં ગળી

જન્મડા આવશે જીવ લેતા, પછી ભાગશે નળી ભાગશે નળી. મેરમ.

સાધુની સંગ ગુરૂની સેવા એ વાન છે ખરી,

દાસ જીણ સતો ભીમ ફેરે ચરણે

જન્મ જવય દુષી જન્મ જવય દુષી.

મેરમ.

ભજન. ૩૨

મારો બળ પણાનો બેલીરે, મારી કાયાના સંધાલીરે.

જેણે પ્રીત જગતમાં કીધી,

વહાલા માસ પહેલી પ્રીત ધરજીએ કીધી,

જેણે અવીચળ પદવી લીધીરે,
 વાલે મારે ભાવે જાણ વાદુરની ખાધી.
 જેણે સંધાતે ગુલકા સીધીરે,
 વાલા મારા જગત્તાં ગજો જુમ કીધી,
 તેની તરત ખચર લીધારે,
 વાલા મારા વનરા તે વનના વાસી
 એમ બેઠ્યા જાણ દાસરે,

ભજન ૩૩.

મારે જાણ પજાની પ્રીતુરે પુરં જનનની પ્રીતુરે
 ઓ ! મેલે આગરે,
 જંઘ જંઘ વેરાયે જોયું ખીખા વિના પડે ન બાતુરે.
 ભાર ઝાલે જાતુરે.
 તુમ પી ! નવા રેવાતું વાલમ આવો કરીએ વાતું
 આતી છે એકાંતુર.
 દાસ જાણ સંતો લીધે ચરણે, વારણા લઉ વારી વારી
 ગરીમ ગાણીરે.

ઓખા મોલ.

ઓખા મોલે.

ઓખા મોલ.

ભજન. ૩૪

હશી હધારા નાના કેરલ ક રંડશે પદલા
 ખોરીયું લાધુ છે માગી ભાડે.
 એવા મોઘા મનપો મેવાને જાણું છે એક દહાડે,
 સચુરે કુટુંબ ક. નલા સુખી વાલા
 જીવિત વળાવી જ્યાં હિતજક પાડે.
 દેહતાં કુચરે સસે લેલવાં લાગી લાગી
 મેલમે મેલમે દેહિતિ લાગે.

ટક.

હશી

હશી.

દાસ જીવણ સતો જીનને ચરણ વાલા.
સાધુ વેદવા ઠાક નો પડે

હશી.

ભજન. ૩૫.

સત ગુર મળીયા એના સરેપ ટળયા,
માર્ગ ભે ભ મ,ાં ભ ગી.

૨૬.

જી નામ ભે ભ નાનાં ભ ગીજી
જાન ગળર મે તો કમ હો જાણ્યું

સારી સરતા સહેમ સુરે ભાગી
જીવરામ સરતા સાહેબ સુરે ભાગી

જીવરામ ૧

નામી કમળશે નવ ચલન હે
જળ જેયું એ ચાલે.

જીવરામ. ૨

શુરા નર તો સનમુખ ચાલે
કાલજી મશે ભ ગી.

જીવરામ. ૩

બીજડી બંદુકડી ને પ્રેમ પકીતો
અમને જ્ઞાન ગણો ની લાગી.

જીવરામ. ૪

દાસ જીવણ સતો જીનને ચરણે
સંત મળ્ય. સુદાગી.

જીવરામ. ૫

મીરાંબાઈ ૩૬

ભર તે ધણ તો દીના નાથ તુ અમે કમ કરીએ

હટાં અણુને હટમાં, જણુ હટમાં સમજાવુરે

એક ઠેકાણે તમને એવું જતાં તે, જે થા ઉભા રેભેરે

સુખ દુખનો વાપણ વતુ કરીએ વાતમ જાવન જામ રસ લેવારે

સેના ઇંદોણી ને રાતુ ભોલે હથમાં જળ જમુનાની કારી,

સણો ર.મ.જી ગયે પાણીમાં ચાલ્યાં, જણો જોઈ જરમની નાની

(૨૭)

શોળે શણગાર તારે અંગે બંરજે હાથમાં સેનાં ફેરાં ચુડો
આછ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધના ગુણુ વાલા મારા વર છે રૂડો. ૪

ભજન. ૩૭

નીત નીત ભજનું તરૂં નામ તરૂં નામ મારા સામરે
પ્રેમ શ્રી મને પ્રમુછ મધ્યા દે.છ. નીત નીત.
શુરી સેજડાંયં મે.રી નોંદ્રા ન આવે વાલા
કાંઈ શુજે ન ધરનાં કમ ધ ન કામ. પ્રેમ.
આ કાંઈ ગંગા વાલા ઓને કહે જુમનાં
વચમાં ગોકળીયુ રૂકું ગામ રૂકું ગામ. પ્રેમ.
જાતરે જાનાં ભોજન પીરવાયાં વહાવા
જમવા ન આવે ઘેડો શમ ઘેડો શમરે. પ્રેમ.
અછ મીરાં કહે પ્રભુ ગીરધરના ગુણુ વાલા
છેલી બાકીના રામ રામ રામ રામરે. પ્રેમ.

ભજન. ૩૮.

કાનુડો ન જણે મે.રી પ્રીત આછ અમે જાળ કુવાનરે. કાનુડો.
જળર જમુનાનાં હૂંતો ભગવા ગંગતીરે
કાનુડે ઉડાડ્યાં આ ાં નીર ઉડા નાં ફરરરરરે. કાનુડો.
જમનાને કાંઈ વાલે ગસ રચો છે
સોળસે ગોપીનાં ઝલ ાં ચીર ફળ્યાં ચરરરરરે. કાનુડો.
હૂંતો વરણાળા કાના તારાર નામનીરે
કાનુડે તણીને મર ાં નર વાગ્યાં ચરરરરરે. કાનુડો.
આછ મીરાં કહે પ્રભુ ગરધરના ગુણુ વાલા
કાનુડે જાળીને કા.ધાં આખ છીડી ફરરરરરે. કાનુડો.

ભજન, ૩૯.

જીનું થયું દેવજી જીનું થયું. મારે હંસડો નાનોને દેવજી જીનું થયું
 આરે કાયા હંસ ડોલવા લાગી દાંત ગયાને માહે ખુરીયાં. મારે.
 આરે કાયા હંસા પડવાને લાગી,
 ગયો હસને પંજર પડ્યું રહ્યું. મારે.

તેર તેવડીરે હંસા મળી ગોવાલણી મનકું માઈ ગોહી રહ્યું
 મીના કહે પ્રભુ ગીરધર ગુણ પ્રેમના આલા તમને પાઈ પાઈ મારે

તોળી રાણી. ૪૦

જેસલ કરી લે વિચાર માથે જમ ફરે માર
 સ્વપના જેવો છે સંસાર તોળી રાણી કરે છે પોકાર
 આયોને જેસલ રાય પ્રેમ થકી આપણ મળીએ
 એવા પુરા સાધુ હોય ત્યાં જઈ જળીએ રેજી
 આ ભવ આવીયો અવતાર માથે સત ગુરુ ધાર
 જાવું ધણીને દરબાર એડી ઉતારો ભવ પાર.
 ચઢો શુરજ વસે છે આકાશ નવ લખ તારા એની પાસ
 ગુરુ વીના ગુણનો નહી પાર જક્તિ છે ખાંત ધાર
 નુગરા રા જાણે સસાર એનો એળે ગયો અવતાર.

આવો.

આવો.

છીપું રુમુદ્રમાં ધાય વાંકી ધાયરે કાંય
 સ્વાતિના મેહુલા વસાય ત્યાં તો સાચાં મોતી ધાય.

આવો.

મોતી એરણમાં એ રાય, માટે ધણુ ફરે ધાય,
 કુટ ફટકીયાં ફવાય. સાની તો ખળે ખમર ધાય.

આવો.

જીવની ગતી ગુરુની પાસ, જેવી કરતુરીની પાસ
 તોળી રાણી તેજના અંબાર, સેવકાની લેવા આવે લાજ. આવો.

નવ લખ કાચળીયું અંધાય, તે તો ગાંધીજી કવાય,

હીંગ માણેક હાટે વેચાય તે તો મુલે મેઘા થાય.

આવો.

નીત્ય ઉઠી નવાને જાય, કાચા ઉજળા ન થાય:

શુભકાનો ખેટો બાપ કાને કેના જાય, માવડા મેચે કણુ ન વેડાય

દેખા દેખી કરાને જાય એતો અધુરીયા કેહેતાય

હાથમાં દીવો લઈ કુત્રે પડવા જાય,

ચાર જુગની વાણી તેજલ ગાળી ગાય.

આવો.

ભજન ૪૧.

તમે વીરવાસી નર વેઢ્યાં મારા રાજરે,

નર નુગરાસે નેડો ન કરીએ.

ટેક.

હંસલો ને બંગલો ખેલે કોકજ રંગાજી, ખેડા સરોવરની પાળ

હંસાને ચારે સયા મોતીનાજી, બંગલો હાલે કાદવ ગીને

ચાલુ બળ માં માણે માણા રાજરે નર નુગરાસે નેડો ન કરીએ

આજ મારા ધણીનો પાટ મંગાણેજી જળ હળની નેચુ દંડાણી

શુરને પ્રતાપે સતિ તેજલ ખોટ્યાજી મારા સંત અમરા પર માલોજી

ભજન. ૪૨.

કાઠી ગણી તારો સાયળો ખતાર તેળી રાણી તારો ધણીરે ખતાર

આધ લવાની અરજ કર હે જાડેજરેજી

વરયો યુક્તાને વાસ જાડેજ અણુ લવ આડા આબા જાડેજ

એમ તેજલ કે છે

તું તારું પાપ પ્રકાશ જાડેજરે, તારી ખેલડી શુડવા નહિ દઉ

જાડે જા એમ તેજલ કે છે

૨

હેણાં હેયાં લખચર તેજલ હે, મનના મરઘા માફીયા

તેજલ કે એમ જાડેજ કે છે

આ જુગ જાતાં જાશે નહિ પાંપણી એ તો (૬)
 ધનવે હુગર સર પગ ધર્મા, સાધુ લેખા વીસામો
 ગર ગુરજના ખેસણા થાપના પેરના એવ (૭)
 આ થાન અસે નર મહ્યા નેવ નાથે આનધી,
 લક્ષમણ ગોવંદર ખેલીત, સન ધરમની નંશાની એડા. (૮)

ભાગ્યન ૪૫

જાડેનરે તાર તંજુરે સારિના કાચનારેજ;
 સલી કરે છે અકલંતા અરાવે જે દી ખેલાતા મેવાડમાં
 તે દાન એ બે સાંજાળ જાડેનરે વચન સંજારી વેલા જાગજોરેજ
 જાડેનરે મેવાડમાં મલો રૂપો આવીજોરેજ
 તે દુખારે જોડારે તાગજ ત્રદ દીવસ ને ત્રણ ધડી
 શુરો લોપ તો જાગજ જાડેનરે વચન સંજારી વેના જાગજોરે
 જાડેનરે કાલી કેનાશે કાલી રાત્રી
 કુવ પડી નર ને જોડવાના તાય નીમ
 જાડેનરે ધુપ ધમ્મ ને શ્રાદ્ધ તો ચડે
 આ તે ખરાખરીનો ખેલ જાડેજ
 જાડેનરે અવાસ કરીને જસણ ઉડોવારેજ જાંગી જાણુંની જાન
 જાડેનરે પેડેતા મથા રૂપ મવન પહેલમીયા તોજોરે નર જાડેજ
 જાડેનરે મલો પરામના રૂપા પેઠીજોરેજ વરે કીરો, કીરો ને લાલ
 વચન ચુકતા તો જાડેના કાર શીમાં જેજી તુમે જાડેનરે કાર
 એમ વચન સંજારી, વેલા જાડેજ
 જાડેનરે કીલા લગનને નહિયાં જાડેજ જાડેજ જાડેજ
 જાડેજ કીરો પેરીયા તોજોરેજ જાડેજ જાડેજ જાડેજ જાડેજ

જાડેજરે કીધા લગનને કીધાં છાંટણાં લાગી જીવાની ખાંત
કન્યાયે કેશરીયા પેરીયાતો મોડ મીઠોડા જાડેજરે હાથ. વચનને
જાડેજરે જોસલને ઘેર તોળી રાણી જોલોયારે નવી સમાતુ જોહાથ
સહુ વળાવીને પાછા વળ્યાં. એક ન વળ્યાં તોળલ નાર. વચન.

હરસન પુરાણનું ભજન ૪૬.

સરસ્વતી માતા તું દીન થયાજુરે ચરણે નમાવું શીશ બાધ
કીરતી નહીએ સગ્ગ હરસન તણીને વાણી આપોને જુમદીશ
અકળમતી છેજ તમારીને અરજ સુણો નાથ અમારી બાધ ૧
અજોધાપુરીમા અતી ધણેરા સગ્ગ હરસન દેતો રૂડાં દાન બાધ
ઈંદ્રતારા તેનો જીરવી ન શકયો તે છોડી ચાલ્યો ઈંદરાસન બાધ
ચાવીને વધકુંડમાં જઈને અદજ સુણીને કમળાના નાથ બાધ ૨
ઈંદરાસન તમે સાચવીને સ્વામી અમથી રહ્યું નવ જાથ બાધ
હઠ લીયો રાગ્ગ હરસનને ઈંદરાસન તો લેવાય બાધ

તો વાર તમે કરો રાયની શો વલે થાય બાધ
સરવે મળીને જ્યારે પરીઆણ કીધાંને છળવાને હરસન રાય બાધ
વિશ્વામીત્ર મુખવાણી ઝોચરીઆ, હું હને અજોધામાં જાઉં
છળ્યા વિના એને જો પાછો આવુ તો સાત જનમ ચાનથાઉબાધ
મોટા વચન નવ જોલોએ મુની એમ કહે છે વધ 'કરાય બાધ
જીવન છોડે પણ ભક્તિ નવ છોડે એતો સનવાદો કેસાય બાધ
હરખ ધણો જ્યારે તમ થાય પણ છળાય નહી હરસનરાય બાધ
ત્યાં વિશ્વામીત્ર ચાલીઆને આવ્યા અજોધાની માંય બાધ
ચરણ પખાળીને ચરણાગ્રત લીધાંને આદર ધણેરા દેવ થ બાધ
સારે લેવા તમે આબ્યા અમારીને.

જો રૂશી જોલ્યા વચન વિચારી બાધ ૬

તુલસીની માળા નારે કંઠે ખીર જેને, આ કરેછો સાધુના કામ બાધ
 રાજ રીતું તમે છોડી કરીને, આ કરો છો સાધુના કામ બાધ,
 પાણુ જ્યારે તમે નથી જોતાં વળીને, રાગ જશો નિશ્ચે હારીબાધ
 રાગ કહે છે તમે સાંભળો રૂશી મારે રામ રૂદ્રાચ્ચાના બાધ
 રાજ છોડુ પણ રામ ન છોડુ મરને ઉત્તપાથલ હવે થાય બાધ
 હીણી જીવી શું દયોછો અમને અવુ ઘટે નહી રૂશી તમને બાધ
 તરત ત્યાંથી જ્યારે ઉડીઆ રૂશી, નીસર્યા નગરની આર બાધ
 વારાહરૂપે જઈને વાડીમાં પેઠા, વનસ્પતી બાળી અઢાર બાધ,
 જીમ તેની હવે શહેરમાં આવીને ત્યારે ચઢ્યો રાજને કોપ બાધ
 અમ્મ રાજનો જ્યારે ત્યાં હવે તેડ્યાને આપે થયા અસ્વાર બાધ
 સાથે સેના જ્યારે ત્યાં હવે તેડ્યાને આપે થયા અસ્વાર બાધ
 મુખથી હવે એમ કહું છે રાવ તમે સાંભળો સઘળી સેનાયબાધ
 જેની પાસેથી વારાહ નીસરેને તે તેના વાંસે જાય બાધ
 વાત સાંભળીતે વારાહ તવજીટયા હું જાઉં જ્યાં હરસનરાય બાધ
 રેવંતતો રાજનો અમકારી પોતે ગયા વન રાધની બાધ
 કરોધ કરીને હરસન ચાલ્યા વારાહની વાંસે જાય બાધ
 અધાર વનમાં જઈ અલોપ થયા મળ્યા છે વીપ્ર બાધ
 કહે વીપ્ર તમે શુરે સુણાવોને હે પ્રભુ તમે ક્યાંય જવો બાધ
 રૂશી કહે છે તમે સાંભળોને રાગ ત-થી કરજ તવ થાય બાધ
 કુંવર બાળક છે વિપ્રના તેને કન્યાદાન તો દેવાય બાધ
 ગાંઠે દ્રવ્ય જેની અમીરે તેને માટે અગ્નિમાં નાંખે બાધ
 સતવાદી શુરો રાગ હરસન કહાંચ તેમ હાંડના તો કુંવાય

માગુ તે મને આણીજ આપેને સારે સત્રમાં મારાં કાજ બાધ
 બીજો કાંઈ એવો જગતમાં ન થાયેન એમ કહું છે સાંભળનેરાયબાધ

રાજા કહેછે તમે સાંભળો રૂપી વસુ હંસન આર નામ બાઈ
 જે મગો તે તમને આણી ન આપુ સર સધળા તમારા કાળ બાઈ;
 વિપ્રને પગ્ણુ વો તમે કન્યાદાન દે એ જ્યારે અમે બાઈ, ૧૫
 આવા લીલાજી જ્યારે વાંસ વદાવ્યા નેની માધી વનમાં બાઈ,
 વીપ્ર બેઠા જ્યારે વેદ ઓચરે ને ચોરાના આંટા ફેરવાય બાઈ,
 કન્યાદાન હવે દે રાય ત્યારે કારજ સંપૂર્ણ થાય બાઈ, ૧૬
 કન્યાદાન રાજા હંસને દીધાને બાપુ ફેરા ફેરવીયાં વનમાંય બાઈ,
 અન્નેધા લઈ અરપણુ કીધી તારે રૂપીએ સ્વસ્તી કીધી. ૧૭.
 રૂપી કહે છે તમે સાં જો રાજા હું દસાણા માગી અમે રહ્યા બાઈ
 સવાબાર સેનું તમે કાંથી કાઢીને ગઈ નથી જરાય બાઈ. ૧૮
 વીમાસણુ તમે શુ કરો રાય હવે બુખથી ખાડો નાય બાઈ
 રાજા કહે તમે સાંભળો રૂપી માન અંગ ઉપર હવે હોય બાઈ
 અન્નેધાયાં મારી અર્ધાંગના બીરાજીને હાર અનોપમ હોય બાઈ. ૧૯
 ચાલો તે વીપ્ર હું તમને આપુને તમારા દ્વિદર કાપુરે બાઈ.
 અથ્થ રાજાનો જ્યારે આંચળ લીધેને આપે થયા અસ્વાર બાઈ,
 રાજા હંસન પાછા પધારાને ચત્રી અન્નેધામાં જાય બાઈ;
 જાણુતો નગરમાંહિ કનાકાને તારા રાણી વેલેરા આવેરે બાઈ. ૨૦
 સ્નાન કરીને સતી તારાને ઉડ્યાને હરી હરી ઓચરે ધરમાંય,
 સતી પધાર્યા હવે રવામાની પાસે ત્યાં પુછેછે હરજનરાય બાઈ. ૨૧
 સવાબાર જ્યારે માનું ન ગાય તો સત આપણું હવે જાય બાઈ,
 રાણી કહે છે તમે સંભળો રાજા ધારણુ રાખો હવે ખીર બાઈ;
 રૂપીને જ્યારે દાન દીધું વિના ન પીવું આપણે તીર બાઈ,
 તણુ જણુ લઈ પરપર વેચાઈએ સતને જવા કેમ ફર્યે બાઈ. ૨૨

સતને કારણે જ્યારે સરવે તણ મને મુખ સંસારનો સાર બાધ
વિશ્વાસે જ્યારે વળગી ન રહીએ ને શત જવા ન દષ્ટએ બાધ

ખંડ ૨ જો

રાજ મેલ્યાં મંદીર મેલીઆને મેંલી હીડોળા ખાટરે બાધ
સતને કારણે જ્યારે તણે સંચરીયાને ધીધી કાશી કેરી વાટ બાધ
રાજ રાધદાસને તારાદે રાજી તે મુખ જપે છે સારંગપાણી બાધ
વાટે ચાલીને વિશ્વામીત્ર કાપ્યા તમે જોળા ચાલોમાં કયાંય બાધ
ગાઈ ગાઉના વેરે જુજવાં ને આગળ હરસનરાય. બાધ
બેની વાસે સતીતારાદે દાસીને વાસે કુંવર રાધદાસ બાધ
ઠંથુપદ જ્યારે આવી છે તારે ઝેવીતો કપટ રૂપીએ ચલારી બાધ
અનેક અશ્વની જ્યારે ચરચારી કરેતા. ને હાથી અંખાડીએ રાવ;
અજોધા મગરીનો રાજ્યો પગે પાળો ચાલ્યો જાય બાધ.
એમ કહે છે સતી તારાદે રાણીને બહું કાધું તે સારંગપાણી,
ખાખી સહએ જ્યારે રૂપી પધારયાને આઠાય હિડ્યાં હવે જોય ભય,
સોજ કળાનો જ્યારે સુરજ તપાવ્યો ધરોધાણી વાણી થઈ બાધ;
પગનાં જ્યારે પગરખાં ઉતરાવ્યાને અણુવાણે પાયેછો સુલાવે બાધ;
વાટે વિશ્વામિત્રે પરખ અંધાવ્યાને અન્ય પાણીના ત્યાગ હવે બાપ;
ક્રોટ થઈને જ્યારે સંવૃત આપે પગનાં પગરખાં પેસવે બાધ.
પંથી જ્યારે ઝોરાને આવોને ભોજન જમતાં તમે જાઓ બાધ. ૬
પદ્મ બલે જોરે પંથોને પગરખાં પેરાને પગમાં બાધ.
આજો પંજોને બેસો આસન કરો તમે મુખે શરીર ચાલો બાધ,

વિશ્રામ કરે તમે અમધડી આવો પછે તમે પથે સધાવો કાર્ધ,
રાગ કહે છે તમે સાંભળો શેઠીયા અમથી જમ્યુ નવ જાય ભાઈ;
મારે રૂશીને દાન દીધાં પછી અન્ન તો લેવાય ભાઈ.

અન્ન પાણી તો અમે કેમ લઈએને સત જવાને કેમ દમએ ભાઈ,
એટલો ઉત્તર દધને ચાલી નીસરીયારે ત્યાંથી તે હરસનરાય બ્રાહ્મ.
તેની વાંસે સતિ તારાદે આવ્યાને પૂછે પરખીયો હવે ત્યાંય ભાઈ,
પંધી તમે ઓરેરા આવોને ભોજનીયાં તમે જમતા જઓ ભાઈ
આગળ એક હવે ચાલ્યો જાય આપુ હમણું જતીને આંય ભાઈ,
સાચું કહોને તમે સુંદરી બાઈ તમારે શો સગો ધાય ભાઈ.

સુંદરી કહે છે એ સ્વામી છે મારો જુડો બેલ તમારો જાઈ,
એ જમ્યા હોય તો બલે જમ્યા રૂશીને દાનતો દેવાય ભાઈ;
એટલો ઉત્તર દધને ચાલ્યા જામ ભાઈ ત્યાંથી તારાદે ચાલ્યા ભાઈ,
ભોજનીયા હવે જમતા જાય ભાઈ,

આગળ બેજણા વયાં જાયને કાર્ધ આપુ તારા માતને તાત જાઈ;
જમ્યાં ભોજનીયાંને પીધારે પાંજી અમ આગળ કરી વાત ભાઈ,
અમારો કુવરવાસે આવે તેને પગમાં પગરખાં પેરાવજો ભાઈ;
વાટે વીશ્વામીત્રે કપટ કરવાને, ૧૨

કપટ કીધાં ધણું મન માય ભાઈ તેની મરેનત માથે પડીને,
ચાલી ગયા હરસનરાયભાઈ એમ કરતાં સરવે કસીયે ગયાને
ચોકમાં જઈ ઉભાં રહ્યાં ભાઈ, ખડનો પુજો જોણે શીરપર ધરો;
ત્રણે ઉભાં છે રહ્યાં ત્યાંય ભાઈ સતમણ હવે સોનાને માટે;
ત્રણે જણાતો વેચાય ભાઈ, ખેલ વિશ્વામીત્ર એવો ખેલતો,
ચતવાદી સત નવ મેમે ભાઈ.

કુંવર કહે છે માતાજી મોરાની મુજને રાખો પાસ બાઇ,
 મુજથી એકલું રહેવાય નહિ એમ રૂઢન કરે રોહીદાસ બાઇ;
 વાત વિશ્વામત્રે એવી રાંભાગીરે રૂશીજી બોલ્યાં વચન વળી બાઇ,
 ત્રણે જણાંને ને ખાં લઈ મધું અઢકીકા કોર અઢકુ જાય બાઇ,
 બીજી ગલીને બીજે ઠેકાણે પ્રાઇ કોઈની ભેળુ નવ થાય બાઇ;
 વાત એવી જ્યારે અડે બતાણીને રૂઢન કરે તારાદે રાણી બાઇ.
 કાશી નગરને ગોંઠરેને પોકારે હરસન સય બાઇ.
 સવાબાર સોનાને માટે વેચાણાં તારાદે નાર બાઇ,
 સવાબાર એનું સોનું લીધું ને દાન સિપ્રને હવે દીધું બાઇ;
 સોનું લઈ રાજારે સુધ રહ્યા જે તરુકર આવ્યા તે ઠામે બાઇ,
 અરધી રાતના ઉપાડી ગીનને કોનુ લેવું હવે નામ બાઇ,
 નીગશ થઈને નીસાસા નાખે સત અમારું પ્રભુ રાખે બાઇ.
 વેચ્યા ઘેર સતી તારાદે વેચ્યા ને રૂશી ઘેર વેચાણા રાય બાઈ,
 વાસે વિશ્વામીત્ર પડ્યા જે મોર મારાજને ન આવે બાઇ,
 તારાની ટેક હવે ત્રીકમે રાખીને તાપ દેખાડયો તનમાંય બાઇ;
 વેચ્યાં રાજાને રાણી ચાલી પોતે ત્યાં જોય બાઇ,
 કહણુ તમ વીશ્વામીત્રે કહ્યું પણુ સત જવા ન દીધું બાઇ;
 સતને કારણે હવે તણે વેચાણાંને રાણી હરસન રોઈદાસ બાઇ.
 કહે હજો એને દુખ ધણાં પડ્યાં, ત્રણે જણાં તો વેચાણાં બાઇ;
 ગોવિંદની ગતિ નવ જાય જાણી રૂપી ઘેરેઝરે રાજા પાણી બાઇ,

ખંડ ૩ બે.

હીરસની કરવી ચોઢીનેરે રાતનાં ભરવા નીર બાઇ,

એમ કરતાં ફટલાક દીન વીતયાને સુકાઈ ગયાં શરીર લાઇ,
 આણુ ધણે રાજ મનમાં રાખે તેમ દુખ ધણે પ્રમુ નાખે ભાઈ;
 એક દીવસના સુમે જાયે રાજ હરસ : ચાલ્યે જેવા ભાઈ,
 ખાર બેઠાનું માથે માટણું લઈને જળ ભરવાને તે જાય ભાઈ.
 અકત વાશ્વામીને કીધાં તારે સ્વરૂપ દેડકાનાં હવે લીધાં ભાઈ.
 દેડકા થઈને હવે માટલામાં પેઠા ખાણુ ભાર થયો તેની મંહ ભાઈ;
 જળ ભરી રાજ ઘડો ચડાવે પણ રતી ઉંચો નવ થાય ભાઈ.
 વીમાસણુ હવે બહુ કરે રાય પણ તેની શી વડે થાય ભાઈ,
 જળ ભરતાં હવે જરા પોચા થું ને ટાલ પડી શીર માંહ ભાઈ;
 નીશાળીઆની સાથે કુંવર આવતા દીઠા હરસનરાય ભાઈ,
 ઉંડા જળમાં નમે અધેરા ચાલો તો ભાર હળવો હવે થાય ભાઈ;
 સાંભળી રાજ સમજીને રહ્યા ઉંડા જળમાં આધા ગયા ભાઈ
 તરત રૂશી હવે બહાર નીકળ્યા ટેક મારીને જળમાંય ભાઈ,
 વળી ભરીને રાજ ચાલી નીકળ્યા ગયા પોતાને દુવાર ભાઈ;
 દાખ્યા વીશ્વામીત્ર ભાળીને કુંવરને નાખું મારી ભાઈ;
 ત્યાંથી સરવ ચાલી નીકળ્યાને તેના સાથે કુંવર જાયે ભાઈ,
 પુલડાં વીણુત તરત ફટકાળોને પ્રણુ છોડ્યા હવે ભાઈ;
 વક્રમ વીશ્વામીત્રે કીધાને સ્વરૂપ ભોરીગના હવે લીધા ભાઈ,
 નીશાંળીયા સરવ ચાલીને ગયા
 જ્યાં હતી એની માત ભાઈ પુલડાં વાંણું તેને ફટકાળેને
 તારે કુંવર હરે પડ્યો ભાઈ એમ કહેડે સતી તારાડે રણી તે,
 બહું કીધું તે સરીગપણી દીઠો કુંવરને દોટજ મુકીને;
 ઉપાડી લીધો ઉરમાય ભાઈ રંગીયો કુંવર રાઈદાસ મારેરે

ખાતીલા ખાપણુ વિના જય ભાષ મનના મનોરથ થયા ન દિધો ને
લાવ એક નવ લીધો રે ભાષ.

હાથે કડાં હેમનાનેર શીરપર નવધરાં ભાષ.

સરવે શણુગાર તારા શ સંભરને મને અંગમાં ઉઠેજે ઝાળ ભાષ,
કુંવર તેં તારી બાજી સ કલીને મને અભાગણીને એકલી મેલી ભાષ;
માતાએ કુંવર કાંધ ચડાવ્યોને સ્મશાનમાં લઇ હવે જય ભાષ.

મશાણુમાં રાજા હરસન ઉઠાને,

ભોંયનું ભાડું માગે તહાંય ભાષ સોના મહોહને આપો અમને;

તો દેન દેના દાએ તમને ભાષ માતાએ એહ કુંવરની ખડકી.

અમિ મુકી હવે ત્યાંય ભાષ પંખી સ્વરૂપે હવે રૂશી પધાર્યાને,

જય બેઠા ઈંદ્રરાય ભાષ વાંસે ઝડી હવે મેજની કીધીને;

અમિ ઓલાવી હવે દીધી ભાષ અરધું બળ્યું એનું મડદું રહ્યુંને,

હવે જળમાં તણાતું જય-ભાંધ

બકાચુ લે એહી માલ ભાષ ધરત તેમાંથી હવે ઉપાડી લીધું;

મડા ગાંડ જ્યારે વળી ગઇને અને ખખર નથી હવે તેને ભાષ,

ડાકણ તારા શહેરમાં આવીને મડા મશાણુમાં ખાય;

વારસ ટાણે કંગેને નહીં તો શહેર સમુળુ જનશે ભાષ,

હોણી બુધી જઇ એનાં બનાવે પણ મેર મહારાજને નાંવે ભાષ,

સ્વારથીન શહેર સમુલુને સાથે કાશીનો રાય ભાષ

નરતારી ઉરે ધર ધરી રને ડાકણ જોવા હવે જય ભાષ;

મેર આબ્યા વિશ્વામીત્ર ચાલીને જઇને ચોંટયે ઝાલી ભાષ.

ઉભી બળરે શહેરના મધ્યમાંય ભાષ,

નારીયું બેઠી થઇ હવે ડાકણ જોવાને જય ભાષ.

ઉગમણે હવે અંપલે આવીને તેડયો ત્યાં ખેમલો મસાણી લાઇ.
સતીએ મોઢું બચારે સ્વામીનું દીકું.

ત્યારે શુદ્ધ વળીછે શરીરમાંય લાઇ પતીને હાથે મારા પ્રાણ નેનસે
ત્યાં ધારણ થઇ હવે ધીર લાઇ એમ કહે છે સતી હવે તારાદેરાણીને
બહુ કીધું તે સારંગપણી લાઇ ભક્તિને કારણ ભુવન છોડ્યાને
તનવન સોંપ્યા છે શીશલાઇ કહેવામાં એને દુઃખ પડ્યાં મણુજ.
તો આવ્યા જુગદીશ લાઇ નાથ મારા નાણે નમે
પ્રમુ મારો અપરાધ શા લાઇ.

ખંડ ચોથો

કાશીપુરીમાં અચરત દીકું ને અનરથ થયો લાઇ
પતિ પુરી શીવશંકર કરીને કાપ્યા ઉમૈવાનો નાથ,
અગ્ની ઝરેછે નેત્રમાં ભારીને અક્ષાંશ નાખુ હુ તો મારી
હરી પોઢ્યા વૈકુંઠમાં ને કમળાજી ઢાળે છે વચ લાઇ
ઉધડકીરે પ્રભુજી જગીયાને તરત કાશ એરે જાય લાઈ
કાપ દેખી શંકરનો ભારીને ગરડને મેલ્યા વિસારી લાઇ
સ્નાન કરીસતી તારાદે આવ્યા તુલસી પત્ર મુખમાંય લાઇ.
હાથ જોડીને હાજર થયાને હરસન મારે છે ધામ લાઇ
હાથ એ તા આલ્યા મોરારીને રાજ બોલ્યા વચન વિચારી
સતવાદી રાજ હરસન કહીએને ટેક મેલે ન હવે ક્યાંય લાઇ
રાજ મયું રોહીદાસ મરાણો એવા હાલ માથે થાય લાઇ
પાછુ જ્યારે નથી જોતા વાળીને વાંસે ઉભા દેવ મોરારી લાઇ
કાધ કરીને રાજ હરસન બોલ્ય ને હાથ મેંત્રી દીધોને મરાજ લાઇ
આટલા દીવસ તમે ઉઘી રહ્યાને ખજર પડી તમને આવજ લાઇ

જળવંતા તમે થાશો બેઢીને વારસ કીધી તમે વેલી
 રોહીદાસ મુવાને હું રાણીને માર પછે હું કહું મારો પ્રાણ
 ટાઢક તમને થાય ઘણીને સૌ કરશે વખાણુ ભાષ
 ભક્તિનો તો મહીમા વધારીને વારસ વેલી કીધી મારી
 હશીને બોલ્યા કમળાનો પતિ ધન ધન સનવાદી રાય
 માગ્ય માગ્ય જે જોઈએ તારે તુને આપું હું તો આંધ.
 સંકટ તારા સરવે કાપુને જે જોઈએ તે આપુ ભાષ
 કૃષ્ણ કહેએલાં ક્યાં જરો કપટને શીક્ષા આપુ તમને આંહી ભાષ,
 ચૌદ અવતાર જાઓ જ્ઞાનને આપાંને
 સતવાદી ખેડ સંતાપ્યા ભાષ વિશ્વામિત્ર થરથર ધુળેને
 મુખમાંથી બોલે ની કાંઈ ભાષ હાથ જોડીને રાજ હરસને માગ્યુને
 સાંભળો તે વધકુંઠ રાય ભાઈ વિશ્વામિત્ર તો અમારો ઝાણ્યોને
 અવતાર એક નવ થાય ભાષ, હંતે હરીમુખ ઓચર્યા વાણીને
 વચન તમારા સત થાય ભાષ, રાજ રોહીદાસને સજીવન કર્યાંને
 હવે ત્યાંય રાજ રોહીદાસને તારાદે રાણીને
 હરસન દીધાં સારંગપ્રાણી સંખ ચક્ર ગદા પદમ ધરીને;
 હરસન દીધાં તેમને ત્યાંય ભાષ, હાથ જોડીને રાજ હરસને માગ્યુને
 સાંભળો વધકુંઠરાય ભાષ, ભવો ભવ સ્વામી ભક્તિ તમારી
 અમને દેજે દેવ મોરારી
 મુખે માગ્યું તે રાજ્યએ આપ્યુંને
 તુહા ત્રીભોવનરાય. સત શ્રી હરિએ એનું રાખ્યું
 કાશી નગરની માંધ. સંકટ એવાં સરવે કાપીને.
 અવિચળ ભક્તિ એને આપી, ગંગા સ્નાન રાજ હરસને કીધુંને;

દાન દીધાં ત્યારે ઘણા, કાશીપુરમાં કીરતિ વધારીને
પછી અન્નેધાએ જાય, નવે ખંડમાં નામના રાખીને,
પુરી એની શાસ્ત્ર સાખી.

કલ્યાણ રાજ હરસનનાં કીધાં ને સુખ દીધાં સવાઇ
અન્નેધા પુરમાં આનંદ વરતાણીને,

જુધમાં જશ ગવાય હેતે કરીને લડાંવેને,

વાલો તેની વારશે આવે

એક અવધખંડ બીજો વાટ ખંડ તીજો કાશી ખંડ કહેવાય;

ચાર ખંડતે ચરણ અઠ્યાશીને ભક્તિ વધકુંઠમાં વાસી.

૧૫

સોરઠ ખંડ ગીરનારની છાયા તે શહેર કન્યાણીની માંડ;

અતી રાજ હરશત તણીને, દાસ દામોદર એમ ગાય.

તેને પ્રણામ કરે ને કહ્યું કહેવરાવ્યું છે હરી

સંપૂર્ણ.

ગણેશનું ભજન ૫૦

જ્યાં દેખુ અલેક મેરા રામ,

જ્યાં દેખુ સાવખા તોરા રામ;

સોય માણેક મોરી નજરમાં આયાજી,

દાહ.

ગવરીના નંદ ગણેશ મનાયેલા મોય,

હરદામ હરીને હુલાયા રામ

વડલાર તાળાં રજમર કુંચી,

સંત ગુરુએ ખોલાય રામ,

સોય.

ચોરાશી ચઢાને બાવન બજાર,

સતગુરુએ શેઠેર રચાયા રામ;	સોય.
જલહળ જલહળ જોત્ય જલત હે,	
મોતીના ચોક પુરાયા રામ.	સોય.
સંસાર સાગર મહાજલ ભરીયો.	
તારણુ તાર મીલાયો રામ.	સોય.
મચંદરના ચેલા ગોરખ બોલીયા,	
મોજયા સો નર પાયા રામ.	સોય.

ચેલકયા પુરાણ તથા હાલરક.

હરી ગુરુ સંતને સમરીને ચોથો ગણપતની દેવ;
 સમર્યો લખ લાલ દીએ જોડી પ્રથમ પેલી સેવ;
 ગુણુ ગવેરે હરી બકિના જોને રનેહ બાવ અસમાન:
 સત વિના સાહેબ ન રીએ વાંચે વેદ પુરાણ.
 સગાળશા શેઠને ચંગાવતી રાણી એવા નીમધારી નરનારી.
 સાધુ જમાડીને પછી જમતા, જોનો અરોનીશ ધરમ અપાર,
 એક સમે એને અટક પડીને મેઘ મંડાણો મુશળધાદ,
 પરજન ઉઠ્યો આઠમો તો એ સત નવ છોડો શાણારે,
 વરસી રહ્યો ત્યારે વકીલ તેડાયોને દશોદશ ગોતવા જાય,
 અબી ગત વિના મારે અનડાં ન અપેને
 એવો કરોને ઉપાય,
 વાણોતર ચાલ્યા એને ગોતવાનેજે જોયા નગર હરી વીર;
 તળાવની પાળે એક તપસી ખેડે ને શેઠને કીધો શમાચાર.
 શેઠ કાને સાંભળીનેરે અણુ તણુ પગે ધોડયા જાય,
 પ્રકમા ડરીને પગે લાગ્યા તો હાડામાં હરખ ન માય;

સગાળશા શેઠનું સત છોડાવવાને, ઢાઢીયા થયા કીરતારલાઇ,
 આવી દેવળમાં ઉતર્યાનેરે, રેહ કીધી છે બેઢાલલાઇ;
 દુરગંધ આવે ને જુત લાગેરે લાઇ,
 તોય ડગે નહી મન શેઠનું, એવી મોટાઓની ટેક લાઇ,
 શેઠે સાયઆને જ્યારે ઓળખ્યાનેરે,
 તેના માનવી સુણુને મર્ન,
 ભોજલના સ્વામી મારે ભોવન પધારેને,
 રાખવા વાજને શરમ.

કડક ૧.

ચરણુ ધોઇને ચરણામૃત લીધાને. સીંચ્ય સધર્માં કામરે;
 કરનેડીને પછે કહેવાને લાગ્યને મંદીર પધારે મારે;
 અતિથા વાણી ઓચરાનેરે, સાંભળા સતી મોરી વાત,
 મારી કાયા મારા હાથ નહી, જાને પીડા કરે છે અતપાત,
 રથ રેવંતી જોતરેને. ગાદી નંખાવું ગોપાળ;
 તેડી બેસાડ તમને ત્રીકમા, તમે મહેર કરોને મારાજ.
 વળતાં અભીયાગત બોલીયાં. મારે રથ ધોડાનું નથી કામ,
 અમે અવીનાશી રહીએ એકલાને (મ) લેસો મારું નામ.
 પ્રભુ મંગાવું પાલખીને માંહી ઝાઝી કરાવું જતન;
 પવન ન લાગે એવા પડદા બંધાવું જેમ રાંક રાખે રતન.
 મનમમની રસોઈ અમે માગી લેશું,
 ત્યારે જશે તમારો જરમ.
 સરભંગી શાધુ એ પડી શોચ નહી મારે.

કડવું જમારા ખટ કર્મ.

વળતાં અભીમાગત ખોલીયાં.

જો હું આવું નગર મોળર ભાઇ,

ભારી ભારી જો આવે તેડવા,

નીકર બેઠી રેશુ પાર ભાઇ.

હરખેથી હરિજન ચાલ્યાનેરે, આવ્યા પોતાને દુવાર ભાઇ

લાગ્યા પુછવાનેરે હવે સ્યો કરવો ઉપાય ભાઇ,

સતી કહે છે સ્વામી હમારાને ઢીલ ન કરસો ભાઇ;

અખધડી જામએ એને તેડવાનેરે,

એ માનવી નહીં પણ મોરાર ભાઈ

સામેયા લખને સાબદા, થીઅનિરે ગયા પુરવનાં પાપ

ભોજલના સ્વામીને ભેટયારે, ટળી ગયાં ત્રીવિધી તાપ

કડવું ર જી.

કનકા ધટાણીને કંડીઓ, મહીં જીગતે બેસાર્યાં જુદુવીર

સંધોવનીયે શીરપર લીધાને બીંજાણા સતી કરા ચીર.

નગરના લોક ટોળે મળ્યાને જોવાને વરણ અઢાર ભાઈ,

અનેક વાણી ઓચરતેરે હાંસી કરે છે હજાર ભાઇ

ઉના જળ મેલી અસ્નાન કરાવ્યા,

પોહાડ્યા પલંગ વિશાળ ભાઇ

ભાવે કરીને ભોજન તાપ જવાને પોતાને પકવા

ચંદન ચરણેન ચંદુ આસારે, વાળેનું પુજે

હાથ જોડીને હરાજી ઉઘાન આરોગી લગવાન ભાઇ.

મનુષ્ય દેહ મુનિ અગ્નિ કરે છે.

મારે માટીનો આર,

અતિથી વરણુ તમે રૂમ કરાને હાથે કરોને વીચાર,

કસાધવાડેથી તુલ મંગાવાને મેત્ર છે લોકની લાજ.

ભાગ્યવાન દીનાનાથ પધારવાને ધન્ય ધડી મારે આજ;

નવા નવા રૂપજ અમે ધરીએને રમણે છીએ વનમોખર

અધાર પંથી મારે આર માણસનો પરમાટીનો નથી પ્યાર.

નરને નારી એકઠાં મળીયાને હવે કાઓ કરવો ઉપાય.

પ્રભુ જોવાને આવ્યા પારખુને જો ના પાડીએ તો સત જાય

પુત્રને ચાલ્યા પુછવાનેરે નીશાજે શેઠ સગાળ

સુતને કેછેરે સધુ આવાને તમારો કરવાનો કાળ,

ચેલૈયો કેછે સત નવ છોડીએ; મરને જડમુળથી જાય.

ભાવે કરીને ભોજલ ભોલીયો, ધણી અટકે પડે જોખાપ,

ખંડ ૩

આતે કાયા મારી અંતે પડવાની,

એમ બોલ્યો યુધીવંત બાળ;

સાધુને હાથે માર મોત સુધરશેને,

ટળશે જનમનો જન્મળ

આગે મોરખજે અંગ વેરાબ્યાને

કરણે દીધાં કાયાનાં દાન,

શ્રીબી રાજની માટી શામે જોખાણીને,

તારે રીજ્યા હતા ભગવાન.

તોય સતવાદી સત નવ છોડે મરને ભાંગી પડે અવતંક.

દ્ધી રૂપીને જ્યારે દેવતા જન્મ્યા,

જેના વાંસાના કરવાતા વજર.

કુવાડે અંગ માડ્યા કાપવા તોયે,
 બોલે નહિ બુદ્ધિનો સાગર.
 શીર મળે પણ સમો નહી મળે
 મારે જર મોહન થયા છે મેમાન
 આબ્યો અવસર પાછો પગ કેમ ભરીયેને
 તન મન ધન કુરમાન
 હરત પામે તમે હરમત તાપોને
 જોજો મોટાઓના મરમ,
 પરમારથ કરણ મરેને પ્રાણ હાંમાય
 નહી છોડીએ સત ધરમ
 એટલો પટકારો જ્યારે પીતાને કીધો.
 તારે હરીજન થયા હુશીઆર.
 સુતના વચન સાંભળીને જાતીનાં પડી ગયા સાર
 ચાક ઉપરથી જેમ પીડારે,
 એમ એલેયે ઉતારે એનું શીશ.
 અર્પણ કરીને આગળ ઉભા તારે,
 જોઈને રહ્યા જુગદીશ.
 બેઠ નામી કહે છે બાધને,
 સતી સજ્જને સોજે શણગાર;
 હસતાં ને રમતાં એણે સમો સુધારીને,
 ચેતાં નહિ ભ્યાર,
 કળપેલ દાન અમે લેતા નથીને
 એવી બાકુની ભર ટેવ

ભાવે કરીને ભોજન બોલ્યાને

તૈયાર આલોને તતખેવ

નવા નવા આભુષણ પેરીનેરે ચેલેયો શુધાયો' તેણી વાર ભાઈ

ભાવે કરીનેરે ભોજન નીપાવેને આરાગો નંદના કુમાર ભાઈ

શીસ હાથુ તેતો સીંકે ચઠાલ્યુને કાયા આણી મારે કામ ભાઈ

ભુખે મારાની બાળી લકિત તમારીતો મને મેલી આવો મારે કામ ભાઈ

ખાડીઆમાં શીશ કચરાવુંને કાયાં કઠણ વચન ભાઈ,

ધ્રૂ તાપ તેનો જીરવી ન સક્યો ને છોડી બાગ્યો ધ્રુસન બાઈ

જમવા ટાણે જોગેશ્વર બોલ્યા સાંભળોને મારી વાત ભાઈ,

વાંઝીયાના અનની વંરતને મારેને સુરતે કેમ સમાન ભાઈ,

સધાવતી કહે છે તુને રમત દેખાડું તું મારી થાજે મહેરબાન.

તું આગ્યો મારે સત છોડાવા તો હું જહાલુ તારો કાન ભાઈ,

પાંચ માસનું વરજ છે મારેને વાંઝીયા નથી દીનાનાથ ભાઈ,

સતીએ ઓઢર માંડ્યું ચીરવા તારે હરીએ ઝાલ્યો તેના હાથ ભાઈ

ધન્ય ધન્ય સતી ધરમ તમારોને મેં જોયું મરજીવાનું મન ભાઈ,

પુત્રને વેચી મારે સન્માન કીધું એમ મુખથી બોલ્યા વચન ભાઈ.

માગ માગ સતી માગ્ય આપુ એમ કહે કરજીનાંધાન ભાઈ.

આવી કસોટી (મા દેળે કેદને શ્વામી એ માગુ વરદાન ભાઈ

પરિશ્રમ પોતે પ્રગટ જીવેને દીન પાયમે પાર મોઈ;

ચેલેયાને સજીવન કીધોને તારે વરલ્યો જેજેકાર ભાઈ,

ચેલેયા આખ્યાન જે સાંભળે તેનો વધકુંઠ હોજે વાસ ભાઈ;

મુઝ અતાપરે ભોજન બોલ્યા તો ધન્ય ધન્ય મારા નાથ ભાઈ.

ચેલેયાનું હાલરડું.

હેરી તારે હાલરડે હળતાળ યાળાચેલેયા જીવે ભાઈ,
ચેલેયા ખમા ખમા; (૨૩)

હેરી મરા નોધારના અધાર,
ખાળા ચેલેયા જીવે ભાઈ. ચેલધયા૦

હેરી મારે કણ ખુટયોરે ઢાઠાર,
ખાળા ચેલધયા જીવે ભાઈ. ચેલધયા૦

એજ મારે હાલરડે હાતાળ કુંવર ચેલધયો ખમાખમાભાઈ
એજ તારા મેતાજી જીવે તારી વાટ,
કુંવર ચેલધયો ખમા ખમા ભાઈ. ચેલધયા૦

ખંડ ત્રીજો

સાખી

અમે નાણુ ચેલધયાને પરણાવશું,

ભાડી નોડશું જન,

પણ ઓચીંતા મંણુ આવીયાં,

સ્વર્ગથી ઉતર્યાં વધમાન.

કુંવર.

લીધી હોળે લીમડી;

એની શીતળ હોળે જાય

કુંવર.

બંધવ રહેળે બોલાણા,

તોય પોતાની ખાય.

કુંવર.

(૫૧)

સાખી

કુવા ઢાંકણુ પાવડું, જગની ઢાંકણુ જર;
 આપનું ઢાં બેટડા, એમ ધરનું ઢાંકણુ નાર. ચેલધયા,
 ફળ વિના જીરે પીપળી એમ બંધન વિનાની જીરે બેન;
 પણ પુત્ર વિના જીરે માવડી
 એજ તારા પીંગળે પડીએજ જોટ બાળ ચેલધયા,
 હે ધર નમ્યું તો ભલે નમ્યું વળી તું ક્યાં નમ્યો ધરનો મોભ
 જેના ધરમાંથી કંઘોતર ઉડ્યા,
 તેને જલમો જેઝમનો શોગ. ચેલધયા.
 હે મેલામાં મેલો દુલડો, તેની મેલોલોભ;
 તેથી મેલો સગાળશા વાણીયો;
 એતો મુલે ન પામ્યો મેલ ચેલધયા
 હાથે પોંચી હેમની વળી જો એકાવળ હાર,
 ચાંગણે નહિ દીકરો,
 ભઈ મરે ભવ હારીએ બેની મરે દસ જાય
 બાળપણમાં જેના મરતર મરે,
 તેને ચોદસના વા વાય કુ વર
 ચેલધયાને સજીવન કીધો, લાગ્યો પ્રભુને પાય,
 ભોજનના સ્વામીને બેટતાં પદના પ્રાચીત જાય

ગોપીચંદનું ભજન.

ખં. ૧.

હરી ગુરુ સતને સમરીએ ને ચોથા ગણુ પતી દેવા;
 જેને સમરે સુખ પામીએ ને વૃદ્ધ તણા ઉપદેવા,

(૫૨)

ઝોતરા ખડના રાજ્યા ને જોડ અંગાળા ગામ;
 તલકચંદ રાજ રાજ કરે ને ઘેર પતિવરતા નાર.
 સામે ગામથી ચોર આવ્યાને આવ્યા તે વન મેઝાર,
 વનમાં વસે એક જોગીઓને પ્રકમા કરી લાગ્યા પાયજી.
 ચારે ચોર જોલીયાને અંગાળા માંધ;
 સુખે ચોરી કરી આપીએ તો દેશું બાવાને ચોથાધ.
 ત્યાંથી ચોર ચાલાયાને આવ્યા અંગાળા પાસ,
 મશાણુની રાખ લઈને ગયા શહેર મોજર;
 તીજેરીમાં ખાતર દીધાં ગાંઠડી બાંધી ચા;
 કુંચી કમાડની ખોલતાં લાલ્યો મેણાવંતીનો હાર,
 ચારે મન વિચારુંને સાંભળો લાભ એક વાત,
 હાર નાંખશું બાવાની ડોકમાં પાડશું ચોથ લાગ.
 પ્રભા થયુંને ભોર લયો ચોપદાર જગ્યા તેની વાર.
 આપડી તીજેરીમાં ખાતર દાઘાં, ધન ચોગણું અપરંપાર;
 મોલમાં જોગી મેણાવંતો ન લાલ્યો રત્ન હાર;
 ત્યાંથી દાસી દોડી આવી રાજા આગળ ફરીયાદ.

ખંડ ૨.

દાપ કરી રાજા જોલીયો જવ ચોપદાર આણી વાર,
 ચોર લાવો સજ કરીને જોતી લાવો હારને માલ;
 ત્યાંથી સીપાધ ચાલીયાને આવ્યા વનખંડી મોજર,
 હાર લાલ્યો બાવાની ડોકમાં સરવે થમા હુશીયાર.

હાર સાડીકા ચાલીયોને આવ્યો રાજની પાસ
 રાતની કૂરે બાવો ચોરીયોને દીવસનો માગે છે લોટ
 કરોધ કરી રાજ બોલીયોને જવ સાડીકા ન્યાય,
 એ બાવાને મારી કરીને વેલા આવો આંચ.
 ત્યાંથી સાડીકા ચાલીઓને આવ્યો ચોપદાર પાસ;
 રાજએ હુકમ આપીએ બાવાને મારો હાર;
 તરવાર બંદુકથી બાવો ન મરે શું કરશુ તેનો ઉપાય.
 રાજ કને આપણે જઈને એનો કરીએ ઉપાય.
 ત્યાંથી બાવાને લઈને ચાલ્યા આવ્યા વન મોજર,
 તોપને ગોળે બાવાને મારોને શું કરોછો વિચાર.
 ત્યારે રાજ બોલીયોરે સાંભળો બાઈ વાત;
 એ બાવાને નાંખો વાવમાં ઉપર પુરો પથ્થરનો લાદો;
 ત્યારે બાવાની ગાંસડી બાંધી નાંખ્યો બાવ મોજર
 ત્યારે જોગીરાજ જોગીયા સાંભળને કહું વાત,
 અમારા બજન ચુકવીયાં સમાધી બોલાવી આવાર.
 એક માસમાં મૃત્યુ તાર થશે લાગ્યા જોગીના શરાપ.
 હાથ જોડીને રાજ બોલીયાને સાંભળો જોગી મારાજ
 તમે કીધુ તે કણુલ છે પણ રાજ નીરવ થ જાય.
 ત્યારે જોગીને દયા આવીને સાંભળ રાજા વાન
 એક પુત્ર તારે થશે ગોપીચંદ એનું નામ.
 નથી સુપ્તો નથી સંભરીયો નહી કવી એને ચાપ
 શરૂ મતાપે બોજલ બોલ્યાને પડ બીજો પુરો થાય.

(૫૪)

ખંડ ૩ જો.

ઉંચા મંદીર માળીયાંને નાચા ગોપીચંદ નાચ
હાથ પગ ચોળે એની સ્ત્રીઉ મોલુમાં જુએ એની માય
રાજા ગોપીચંદ જલમીયા વાગી રૂડી વધાઇ;
જેશી તેડાવ્યા શહેરના રૂડા જેશ જેવરાઇ.
કયા નખેતરમાં રાજા જલમીયારે કેવા કરશે રાજ
સાચે મોતીએ વધાવીયાં બોલો પંડીત રાય
ઘોડ બગાળાના રાજ્યા ગોપીચંદ એવું નામ;
માતાજી મનમાં હાપીયાંને ઘણાં દીધાં છે દાન,
ધન માલ મુક્તાફળ આપ્યા સાધુ બ્રાહ્મણ અનુસાર
બાર વરસે રાજા પચ્છીયાને પરણ્યા છે પીંગલા નાર
બીજી નારિ ત્રણસે સાક પચ્છ્યા રૂડાં ચલાવે રૂજ
ત્યાં માતાજી બોલીતાં સાંભળ ગોપીચંદ રાજ.
તારે દેયુ તારા આપ જેની, મથણે પરજલ થાય.
એક સમે નાવા બેઠા નીરખ્યું રાજનુ મન
ત્યારે માતા મનમાં વિચર કર્યો રોવા લાગ્યા તેણીવાળ
નહી વાદળ નહી વીજળી ઠંડા પડ્યા અમને નિર;
આપણા શહેરમાં નહી કાઇ દેયુ માતા,
કેમ રાય મોરી માય,
ગોપીચં રાજા કેમ બોલ્યા કેમ કરે છે ઉતપાત;
ત્યારે મેણુવતી બેલીયાને સાંભળ રાજકુંવર વાત;
એવા બતાવે જગ તુને અમર રાખે તુજ કાય;
અડદના લાવ્ય તું પુતળા જા જોગીની પાસ.

આપણી ઘોડાલમાં ભોંયરૂં તો નવસે નાથુનો નાથ;
 તાંથી ગોપીચંદ આવીયા આવ્યા ગરૂની પાસ.
 પેલુ પુતળુ મેલીયુંને ગુરૂનો કયેા નમનગર.
 પહેલુ પુતળુ ઉડી ગયુંને બીજુ કયુ તૈયાર
 બીજને જલાયું ને ત્રીજુ મેલ્યુ તેણીવાર
 ત્રીજને જલાયુંને ચોથુ ગોપીચંદ રાય,
 છુંક થાશે માતા તાહરે અલ્યા ગતાયું ઉપદેશ.
 તારે ગોપીચંદ બોલ્યા હવે પુકા મારો કન
 તારે જુનો જોગી બોલીયા,
 ગોપીચંદન ધીરજ આવી જલધર પાવાને લગ્યા પાય;
 ગર ગર મારા દેવજી અમને આજ્ઞાને ઉપદેશ;
 બાર બેઝનો બાલીયો ગોપીચંદ પણી જય
 નાની એટલી મારી બેનડી મોટી એટલો મારી માય.
 ધડો ચડવો બેની અમને
 ધડુલીયો લાવતાં મા લાગી વાર
 ત્યાંથી ગોપીચંદ ચાલી આવ્યા ગરૂની પાસ,
 આવા જલ નુગરા કયાંથી લાગ્યો બહુના અડ્યા હાથ.
 એમ કરી ગુરૂજીએ ઉઠ્યા ઘોડા માયા બે ચાર.
 નથી ગાયો નથી સાંભળ્યો નહી કવિશે જોડાય.
 ગુરૂ પ્રતાપે બોલ્યા બોલીયા તીજે પુરો થાય.

ખંડ ૪ થો.

કયા મુલકનો તું રાજ્યો કયા તમારાં ગામ;
 કાલુ સજ્જો બેટો ને શું છે તારૂં નામ,

ઉતર ખડનો રાજ્યો ગોડ બંગાળા માફ ગામ
 તલકચંદ રાજનો બેટોને ગોપીચંદ માફ નામ
 વચ્ચે ઉતારી અલગ મેલ્યાં આ બંધીઆ એની પાસ
 ઝાલી ઝંડા પવન પાવડી અલેક અલેક કરતા જાય;
 હાટે હડતાલ તો પાડી ને ચોરો પડે પોકાર
 ગોડ બંગાળાનો રાજ્યો જોગી થયા તતકાળ
 રાણી રૂવે રંગ મોલમાં દાસી રૂવે દરબાર
 સેજ પલંગ રાજ છોડી જોગ પહેલા શાને કાજ
 આવી અલેક જગાવીયા માતા મીણાવતીના મહેલ.
 બીક્ષા દેને મારી માવડી ગુરજ જો ત્યાં લાગે વાર
 દેશે જાજે પરદેશે જાજે નહીં એનીને મહેલ
 માતા રૂવે રૂઢન કરે ને બલો બજાવ્યો બેખ
 તાંથી ગોપીચંદ ચાલીયા આવ્યા પીંગળાના મહેલ
 બીક્ષા આલોને મારી માવડી ગુરજ જોતા લાગે વાર
 ગાંડો થયો રાજા મફર ખાધી ગાંડો બંગાળાનો રાજ્યો.
 મારા કારણુ કોક કારણુ કીધાં કારણુ આણીયાર
 માંજો નથી પાયો માતા મફર નથી ખાધી
 ગાંડો નથી બંગાળાનો રાજ,
 બીક્ષા લઈ રાજા ચાલીયા ગયા ગુરજને પાસ
 પરાક્રમ કરી પાયે લાગવા ગુરજે દીધો હુપદેશ
 તાંથી ગુરજ ચેલા ચાલીયા આવ્યા કાશી મોઝાર
 જંગા નાયા ગોમતી નાયા નિરમળ નીર
 તીરથ કરીને આવીયાને ગયા એનીને દેર
 સારી રીતે ગુરજન પુજ્યા ગોપીચંદન ઉતરાવ્યા બેખ

ત્યાંથી અસ્વારી મોકલી આન્યા બંગાળા મોઝાર
બાર વરસ રાજા રાજ કર્યાને જનમના જાગી
ગાય શીખે સુણે સાંભળે વધકુઠમાં હોજો વાસ
ગુરને પ્રતાપે ભોજલરામ બોલીયા ખંડ પુરો થાય

૫૬ પ્રભાત.

પ્રાણપાત પરમેશ્વર મહારા સુણીએ અરજ અમારિરે—ટેક.
અધમ ઉધારણુ પતિત પાવવ દેવ કહે વિસ્તારિરે
જુક થકી ગજરાજ ઉગારયો તારી ગુણકા નારીરે —પ્રાણ.
પંચાળીનાં પટકુળ પુરયાં મહેર મોરારીરે,
પ્રહલા માથે સ્થંભે પ્રગટયા અરબક લીધો તારીરે—પ્રાણ.
રંક વંકા સજન કરાઈ ભેટ કરી ભય હારીરે.
તેલ કઢા ટાઢી કરી ત્રિકમ સુધનવાને ઉગરયો — પ્રાણ.
કાટિ ભકતનાં કામ કરો છો દયા દીન ધારીરે
ગુર ગણપત જોવિંદને ગાતાં સેજ તરે સંસારરે —પ્રાણ

ગણપત ભજન ૫૧.

(રાગ આવોને જેસલરાય)

કરીયે સત્યનો વિચાર સતિયા હોયે નરને નાર
સત્ય આલે છે સંસાર સત્યે મેઘ વરસે ધાર
આવોને આતમ રામ આપણે જ્ઞાન સંભાળીયે
એવી પ્રેમની તો રીત રહી પાળીયે હેજ.
મમલો હંસ જેવો નીતરે નીરે ભેગા જાય.

આવો.

જાનને ઉભુરે એજ પાપ જીનમાં માછલા ચાય. આવો.
 પીપળ પીળુ તો દેખાય જ્યારે સોની પાસે જાય
 એતો અન્નમાં તપાય તાં તેની કીમત થાય. આવો.
 મેતી જિંદા કેવલ એનું નીર ઉતરી જાય.
 ભાગે કદી ન સાંભળ એનું મત્ત તે શુ થાય. આવો.
 હીરો અંધરી પાસે જાય જ્યારે તરંગમાં લેખાય
 ખમશે ધગુ ફરે ધાય તારે મૂલની વેચાય. આવો.
 જ્યારે સજાએ લગાય સાચા સંત ભેગા થાય
 સત્યની છાય તે દેખાય તાર ભક્ત તે કહેવાય. આવો.
 ગુરૂની ગમ વાના ગાય એતો મુખ્ય કેવાય
 એનો મેક્ષ તો નવ થાય નગરી નરકમાં જાય. આવો.
 પેમના પાટ તો મલાય જસી વંત તો પ્રગટાય
 મનની માંડી રવાન દીધ સુધ દાન તે દેવાય. આવો.
 ગંગા સમુદ્રમાં જાય તારે એક રૂપે થાય,
 તેનાં નર ને નાય તેનો મોટો છે મહીમાય. આવો.
 આસન પદમ તો બંધાય સોડંગ જાપનો જપાય
 તારે સીધ દારજ થાય ત્રિકડી દાન દેવાય. આવો.
 તૃણા તરત દુટી જાય આતમ રૂપનો ઝોળખાય
 તોતો જીવનો શીવ થય એનો ગુરૂ ગણુપત ગાય. આવો.

ભજન. પર.

જુના ધરન દ્યો જાગી મારા સનો જુના ધરમ દ્યો જાણી
 નદી કીનારે કોઇ નરે કોણ તરરયા નદી સમાપ્તી હેજી
 કાંતો આળસુ અંગ એનું સરીન ખરે સુઝાણી મારા.
 કલ્પતરૂ તળે દ્રાષ જન એકો સુધા જુખ પીકાણી હેજી

નેહી કહ્ય એ આવળીયા કે ભાગ્ય રેખ લગણી —મારા,
 રાઘુરૂ શેવે શીસ નવ સુવાર્યો વીમ તી નહીં વાણી છ
 કાં ગુરૂ છ છે જ્ઞાન તીન નાં કાં પાતી એ પ્રણી —મારા
 ભકિત કરતાં ભય દુખ આવે પીરજ નવ વનણી છ
 કાં સમજણ તો રહી છે છેટે નહીં વારણી —મારા
 ચીતામણી મળી પણ તે ચીંતા નવ ઝોલાણી છ
 નહીં ચીતાણી ન કાએ પથરો વસ્તુ નવ ઝોગળાણી —મારા
 મળીયુ ધન તોયે મોજ ન માણી કહુ કરમની કાણી હેછ
 કાંતો ભાગ્યું બીજનું બળીયું કાંતો ખારી કમાણી —મારા
 અમરત મળીયું પણ અવર થયો નહીં
 પીવાની બુકની ન જાળી હેછ
 કાંતો ઘડમાં ગયુ નતી કે પીરામાં આવ્યું પાતી મારા
 ધવને કરમ ભકિત જાણે બેદ વિના પુક ધણી હેછ
 કે ગણપત સમજ દ્યો સતો પુરી પ્રાત સમાણી —મારા

ભજન. ૫૩.

રૂઝીયે દિમત ધરો મારા હરીજન રૂઝીયે દિમત ધરીએ હેછ
 જાયુ તેતો જરૂર જવાનું વીકલ વરને વરીએ હેછ
 શીર સટે સદગુરૂ મળેતો પાછો પુક નવ હરીએ હરી
 હરી ભજવામાં દિમત રાખે! હરીજનતી નવ હરીએ હેછ
 મોહ પંથના મારગ મેલી અવર કામ નવ હરીએ હરી
 સમજણ કરીયે સોહમ સાનુ વેદ વચન ઉવરીયેછ
 અ અજ પા બુગડીએ જપી મે ખ્યાન હરીનું ધરીયે
 અમરત રસ અખંડ સ્વામીનો બેદ જાનીને બારિયેછ

સદા બ્રહ્મ ભરપુર ભર્યો છે અનુભવને આહરીએ
 કાંચા કુંભ સરીખી કાયા જતાં વાર ન જરિયેજી
 ગોવીંદના ગુણ લાગ્યા તાં ભવજન પાર તરિયે
 મનુષ્યા જન્મ મલ્યો છે મોઘો ફંદમાંહિ નવ ફરીએજી
 નાભી કમળથી ચલીરે શુરના સ્વાસ ઉસાસે સમરિયે હરિ
 સાયો સંત સમાગમ કારીયે વાણી વીમલ ઉચારએ હરિ
 કે ગણપત સદગુરને સેવા પંથ ખીજ પરહરિયે હરિ

ભજન ૫૪.

અગંધ પંથ નિરવણી માર સંતો અગમ પંથ નીરવાણીહે
 એથડી અનેક બન્યા ભાષ સહુ પંખી પશુને પ્રાણીહેજી
 કમર સારખે ચોમ કહાળ્યા વેદ ધરમ પરમાણી મારા.
 પતીવતા જેમ પતી તજીને પરમ પુરૂષ લે જાણી હે
 જીર ધરમ ભવનો જાશે પડે ચોરાશી ખાંણી. મારા.
 એક ગુરુએ એકજ ઇશ્વર એક નામ નિશાની હેજી
 એક ટેકને એકજધાને સત ભકિત શમરાણી માન.
 પેજપરાની પારપ્રમુનો વીરલે વાતો જાણી હેજી
 અજર અમર રસ કાષ જન જીરવે મરજીવા લે માણી મારા.
 સદગુણ નીરમથી તો ન્યારો ગણાતીત ગણ ખાણીજી
 જે વસ્તુ જેનાથી ઉપજે તો તેમાં સમાણી મારા.
 કાટી કલપીય જનમ મરણ છે ઉર ભકિત નવ આણી હેજી
 ગુર ગમ વિના ગોચાં ખાધાં મુવો મતને તાણી
 જગ હજ જ્યોત નીરંતર જગકે સુરતા તાં કરાણીજી
 મુજ ધાણિ બહારવમાં પીરે ચક્રમે પ્રાણી. મારા.

અકેળ સકેળ ઘટ વ્યાપક સંતો, પરખો પુરૂષ પુરાણી હેજી
કહે ગણુપત સદગુરૂની સેવા અખંડ ઉરમાં આણી. મારા.

ભજન ૫૫.

નમીયા સો નર ભારી, મારા સંતો નમીયા સો નર ભારી
પાંડવ સત ધર્મને પાળે, કારવ થયા દુખકારી હેજી.

દગો કરીને દુત રમાડ્યાં હરામી ખેડા હારી મારા.

હરીચંદ્ર હેરાન થયા પણ, ધીરજ ઉરમાં ધારી હેજી,

સતીયાયે તો નવ મેલ્યુ મળીયા દેવ મોરારી

જનક વિદેહી જુગમાં, દેખ્યો, વેરાગને જાઉ વારી હેજી

એક હાથ તરીયાં તન ઉપર બીજે અંગની ઝારી. મારા.

અળીરાય સરખો કાઠ બળીયો, બળને જાઉ બળહારી હેજી

તન મન ધન અર્પણુ કરી દીધું, સત રાખ્યું સંભારી. મારા.

અમરીષ ભક્તિ અતી આદરી. દાસી દાસ નરનારી હેજી.

શીરને માટે સેવા કીધી, ભેટયાં ત્યાં ભય હારી. મારા.

મુરખજરાય મહા સતવાદી, દયા દિવિ ઉતારીહેજી.

તન તરીપાયે મુસ્તક વેહેર્યું, પરખે પર ઉપરી મારા.

રતિ દેવની રિતય રૂપાળી, મનરે નાંખીયું મારિરે હેજી

ઉપોશય અડતાળીશ દિનનાં, તોયે ટેક નવીસારી મારા.

લધુતાઇ છે સૌથી મોહોટી, જુઓ વૈદ વીચારી હેજી,

ગુરૂ ગણુપત ગોવિંદને ગાવા, પ્રગટ કહુ પોકારીરે. મારા.

ભજન ૫૬.

મરજીવા રસ માણે મારા સંતો, મરજીવા રસ માણે હેજી.

કઠણુ દુધ છે વાધેણુ ફર, પીવા કમળ આણે હેજી.

નીજ બાળક વીણ કાઢ જન ચાહે પ્રાણ તજે તે ટાણે
 માહાનેગ જોતામાં, ભુખ્યો રહે ભરે બાણેહેણ.
 અમર અજર રમ કેરાં સુખતો વીરના વાતો જાણે. મારા.
 ગુરૂ ગમ વીન ગેવાં જાણે, પટકા પાસ પાણેહેણ;
 હરી હરો હરદામાં રાગ, જને વેદ વખાણે મારા.
 જનમ મરણનું દુખ છે જગજ, પુર્વનું પુન્ય પ્રમાણે હેણ.
 આકુટનું ધરા તે શું સમજે, મુરખા મનને તાણે. મારા.
 સીર માટે સદગુણ સેવે, પામે પદ નીરવાણ હેણ.
 ગણપત ગુરૂ ગમ જ જન જાણે, આગળજ ઓળખાણા મારા.

ભજક પાઠ.

ક્ષમા ખડગ કર ધારો, મારા સંતો ક્ષમા ખડગ કર ધારો ટેક
 સંત સમશેર બાનુ બરછી, જ્ઞાન ઘોડો સગરો હેણ;
 લક્ષ લગામને ત્રેમ પલાણો ચીતનો ચાખખ મારો મારા.
 ધીરની ઢાલ ભજનનો ભારો, સતનો બકતર સારો હેણ,
 કાયા નગરમાં મન મેવાસી, વેગથી વીડારો, મારા.
 કામ કાધને મોહ મમતાએ, વેરી તમારા વારોહેણ,
 જો જ્યાં તે જય જય પામે, હારો તો નરક સુધારો મારા.
 વીચારમાં આયુષ વહી જાણે; એનો શો ઉધારોજ.
 ભુગ જ્યેથી એક પગ જાય છે, ગુનનું જ્ઞાન કીચારો, મારા.
 આ લવમાં અતમ આઠ્યો એને તો ઉગારો હોણ;
 ગણપત કે ગોવીંદ ભજો તો આવે દુખનો આરો, મારા.

ભજન. પદ.

દીવસ થોડાને જાણું દુરે પંચાડ પ્રાણી
 દીવસ થોડાને જાણું દુરે જાણી

સંતો ભાધરે ઉઠ્યા ઉતાવળાને ભુજારે પડીયાતો;
થયું છે અતી અસુરરે. પંથીડા.

સંતો ભાધરે પરવતામા આવીરે યોગ્યો તો,
કાળ કઠણ વેહેરી ફરરે પંથીડા.

સંતો ભાધરે ફાટી જનમ થડી ખીજડાં પોબ્યાં વા,
ઉઠ્યા નહીં અંકુરરે; પંથીડા.

સંતો ભાધરે આરે સંસાર છે સુપનાની બાજીતો,
બુઠો જાણો જરરે, પંથીડા.

સંતો ભાધરે ફાટી જનમ થડી કષ્ટ પડે છે તો,
ભાવ ભયોં ભરપુરરે. પંથીડા.

સંતો ભાધરે અતી વીકટ છે મારગ આડતો
લુટાયા કહી શુરરે. પંથીડા.

સંતો ભાધરે ગણપત તમે ગોરીંદ બજીયોને,
નરહરિ રાખે તુરરે. પંથીડા.

ભજન. ૫૯.

સમરી લે સરજનહારરે, પંથીડા પ્રાણી,
સમરી લે સરજનહારરેજ; પંથીડા.

સંતો ભાધરે નાબી કમળથી સુરતાને સાર્યા તો;
મગન મંડળ મોખારરે પંથીડા.

સંતો ભાધરે સુનય શિખમાં ભમર ગફા છે તો,
ત્યાં રહેવાનું ધરનારરે. પંથીડા.

સંતો ભાધરે ત્રિકુટિ કમળામાં જિતિરે જળકે તો;
તે શું મેળવ્યા એક તારરે. પંથીડા.

સંતો ભાધરે શ્વાસ શ્વાસે સમરણ કરી લે તો.

મળશે તે જન્મનો મારરે;

સંતો બાધરે જનમા પેલું જેને પય જમાયું તો,

માતાના તનમોઝારરે.

૫૫થીડા.

સંતો બાધરે કરતાયે કાયા કેવી બનાવી તો;

એનો ભુલ્યો ઉપગારરે.

૫૫થીડા.

સંતો બાધરે ગણુપત કે ગુર દેવ મળે તો

સેજ તરો સંસારરે.

૫૫થીડા.

ભજન. ૬૦.

અખંડ અનાદીરે અનુવવી જે હશેરેજ

કરશે તે તો ભક્તિ કરે કંજ સતગુર સેવો સંત નેરેજ,

મહેલી જેને લોકડીયાની લાજ

અખંડ.

સદગુર શબ્દરે કામજ સોધીયુંજ;

પ્રગટ્યો જેને પુરણુ બ્રહ્માનંદ, મન જેનું માન્યુરે

સદ્ય સતસંગમારેજ, પડે નહિ પાછો કદી ભયદંડ અખંડ.

પ્રેમ તણો વ્યાલોરે, પીધો જેને પ્રિતથીરેજ,

રાખી જેને રૂઢીયામાં રૂઢી રિત સિરને તો સાઠરે;

સેવે સા સંતનેરે, હોય કાં પુર્ન જનમની પ્રિત. અખંડ.

ભક્તિને તો લાવરે ભુદર બેટીયા,

ભાંગી જેના મનડા ફરી બ્રાંત ગુરને પ્રતાપેરે ગણુપત માય છે

રાખો કાંઈ આપ ચરણમાં વસ.

અખંડ.

ભજન. ૬૧.

અનુભવી આવારે આપણા દેશમારેજ.

ભાવ યદ્ય ભલેજો મી ભગવાન કેશની તો વાતોરે,

દલ થકી દાખીએરેજી હરખે તો કરીયે હરી રથગાનિ એકું
 મરજીવાને તોરે ત્યાં મોજો મજેજી
 પાવી તો બાધી મારે મારે છે મારા ધર્મ કરમનીરે
 ધરી જ્યાં ધારણી વધતલનો વરતે છે જોજોકાર એકું
 અખંડ ખુમારીરે ચડી રહ્યા અંગમારેજી
 રામે રામે થઈ રહ્યા રણકાર જીવ થાય શીવરે;
 જુગતીને જાણતારેજી તેજ તણો મળી રહ્યા એકતાર એકું
 થમેતો સામટીરે બળો સંત સંગમારેજી
 ધરો તમે જગતપતીનુ ધ્યાન આદી અંતે મધ્યરે
 માની લેજો માનવીરેજી ગુરૂ ગણપતનું એકું છે જ્ઞાન એકું

ભજન. ૬૨.

ભક્તિ તો બાવ વીના નહી આવેરે ગુરૂ ગમ કમ પાવેરે ટક
 પ્રથમ હરી ગરુડાંત ન સેવ્યા મરને અનેક વાદુ બનાવે
 ગુરૂ ગુલા જ્ઞાન શબ્દ સુધી નાવે મરને પેમનગન લઈ મારેજી
 અજેલ પુરૂષના સ્વપ્નામાં ના આવે મરને પાટે જોતુ જાણવે
 મનના મેલાને અંતરના બીના છતે પીર આપને પુજવે ભગ
 મનન મલા ને આદત ફેલા એને સદગુરૂ શું સમજવે
 મેલી મરજદા ચાલે ઉમેલા છતો બીતુમાં ભટકાવેરે ભગતી
 કમવાંતી સંપાથે કણુધી આવે સાંન મંતો ફરી નાવે.
 દાસ હોથી કે જોણે સંતન સેવ્યા છતો નિઃશય ચોરાશીમાં જાવે

ભજન. ૬૩.

ભક્તી ફરે મારગરે પુલા ફરી પાંખડીજી
 સુધે તેનો સ્વાસ્થી

કરણીના હીણારે શુરા થઇને ચાલશેરેજી
અને ક્યારે ખારી મારે રેહાં.

ભકતી.

ધરણીના ધીંગારે શુરા નર જે હશેરેજી
અને મરજીવા ખેલે મેતાનરે હા.

ભકતી.

સ્વાદને સખારે ગોપીચંદને ભરથરીરેજી,
જેને વનમાં ઉભટયો વેરાગરે હાં.

ભકતી.

ગુરને પ્રતાપે જેઠીરામ ખોલ્યારેજી,
દેજે સંતોના ચરણમાં વાશરે હાં.

ભકતી.

ભજન. ૬૪.

આ કળજીગમાં કોઇ નર ઉગ્યાં ભકતી સર્વથી છે ન્યારી
અસ્થીરકુંમનને સ્થીર કી સ્થાપા બલયા નર થાશે ખુવારિ
પરનારી શું પ્રીત કરને થાય નરકતા અધીકરી આ કળજીગ
પતીવ્રતાને પાય લાગતાં હશે કા નરને નારી
સતી હશે તે સનમુખ લહેશે અનેક જન દીધા વારી આ.
આપને. ગોતો અમર રહેશે ભોળી નહીં ખાધે ભાસી
અંતકાળે તો એકલું જીવું તેમાં કોઇની નહીંકારી આ કળજીગ
સાચે મને સતગુરને સેવો દીલડાની દુગળ ટારી
જેઠીરામ ચરણે દાસ દેવીયો સમજી લેજો નરનારિ આ.

ભજન. ૬૫.

પંડીત પુરાણીરે કુવાની તમે ક્યાં જાવો,
ભણીને શું લાલ્યુરે અચાની અચડી મુવો;

પોથી વાંચી પરને દેખાડે કરે હિરતો હિમાય
 કહેણી કહે નેરહેણી ન રાખે તેણે અથર શ્રી હિમાય
 સામા શું દોડો છોરે પુંડ તમે ધારી જુઓ પંડીત
 ગુરુ થઇ જ્ઞાન બતાવે દોગટ પૂકાવે કાન
 શીશ પાસે સે ॥ કરાવે તોય ન આવે શાન
 પ્રેમ પુરુષ જાણીનેરે કાયર જેમ લાગે જુવો
 ટાપી પહેરીને તીવ્રક કરાચારે બેરખાં રાખે બેબેડ
 ઘોતિ ધ્રુવે ને પોતે પખાબે ખોટા થઇ ખોડ
 માયાના અંધારેરે અલ્યા તુંતો અથડીને મુવો પંડીત
 તિવ્રક તાલ ગાખંડ કરે છે આતમ વ્હી-યા વિના
 મોતી પ્રતાપ નારણુ કહે છે ખાખંડ કરે સહ વેડ
 અલ્ય નવ જાણેરે જ્ઞાની આપ સાધી જુઓ પંડીત

ભજન. ૬૬.

વારૂ મારા વીરારે ન કરીએ સંમ નીચતોરેણ	વારૂ મારા
નિયપણુ નકડી નરકમાં લઇ બાય	વારૂ મારા
આકડીઆના દુધ અતી ઉજળાં	વારૂ મારા
તેને પીધે અત્યુ થાય	વારૂ મારા
દુધડીયાં મંગાવોરે ગવરી ગાયનારેણ	વારૂ મારા
સાકર બેળે સ્વાદ અતિ ઘણો થાય	વારૂ મારા
બાવળીયો કંટારોરે અતી અતિ અજખામણોરેણ	વારૂ મારા
તેને સંગ અંગને વસ્ત્ર ઉજરડાય	વારૂ મારા
આંબલીમાની છાચારે અતિ રળીયામણી	વારૂ મારા
તેને સેવ ફળથી પ્રાપ્તી થાય	વારૂ મારા

શુંને પ્રનાપેરે જેઠીરામ બોલીયા

જેઠે અમને સંત ચરણમાં વાસ

વારૂ મારા.

ભજન. ૬૭.

રહોને પદનાં પલ લડા તેમો રહો આજની રાતડીયાં
મારા દીલની ગુજ વિનંતી કરી લ્યો હંસા વાનડીયાં ટેક
કમર બાંધીને ચાલ્યો હંસો કાયા નગરી તરછોડી
મૃત્યુ ભોંકમાં હુંવો સંગાથી આબ્યા આપણુ દોઉ જોડી ટેક
આ કાલાને લાડ લડાયાં બહુ જતન કરી જળવીયાં
તમે બાર બરી હાલ્યા પ્રાણીયા અમને કાને અરખીયાં રહો
કાયા સુંદરી રૂચે રૂદન કરી અમે અબળાં તરવરિયાં
વાલે અમને મેલ્યા વનમાં ગયો આતમ રડવડીયાં રહો
ચમ્પ કુટુંબ તને લુટવા લાગ્યું સોળ મેવામાં સજ કરી
તમે રાણીઓ ચાલા પ્રાણીયા મસાણુ બોમીપર જળીયા
આપાર ઉપાધી છોડો પ્રાણીયા ઉજડ કરોહો ગામડીયાં
દાસ જેરામ રામને ચરણે ગાય ચરણે પડીયા રહોને.

ભજન. ૬૮.

મનસા માલણીજીરે ગોરખ જગતા નર સેવીએ
જગતા નર સેવીએ તુને મળે નીરંજનદેવ—
પચ્ચર પુજે હરી મલે તો મેં પુણુ ગીરીરાય
જો પહાડડી ચરી બનતહે પીસ પીસ જમ ખાય મનસા
રે માલણી લાવી પુલડારે એવો કળીએ કળીએ જીવ
જોડી પુલ દેવનકું ચડતરે દેવ જયો તે સ્ત્રીવ -- મનસા
માલણુ લાખી કુચડરિ ધર્યા દેવની પાસ

યો દેવનમેં સાચ હોય તો કેમ ન આવે પાસ. મનસા.
 ટંકચ દધ પથર ઘડ્યો ઘડ્યો છાતીપર પાય,
 આ દેવમાં ને સાચ હોય તો ઘડનારાને પાય મનસા.
 એ પથરાના દેવને દીજે જલમાં ડાઘ,
 આપે જુડે તે કોને તારે કાણુ કરે સંભાળ — મનસા.
 પુત્રીના યોશીઆલા ઠાકર ઠામે ઠામ-
 બધીવાન મંદીરના ઠાકર કહેવાના લગવાન — મનસા.
 એવ સુવાળી રાંધીને દેવની પાસ.
 જનમારો તે જની ગયે ને દેવને નાતી વાસ — મનસા.
 એક ભુલ્યો બીજો ભુલ્યો ભુલ્યો સબ સંસાર,
 એક ન ભુલ્યો જોગી ગેરબો કરી ભજન એધર — મનસા.

ભજન. ૬૯.

ઉડો કુવો સંતો જળ વીના તિય ભરે પાણીઆરી.
 અસત જુહુ નવ બોલીએ અજ્ઞા જુવેને વાયરીર — ઉડો.
 હેઠે કુમાર ઉપર ચાકડો તે મે ફરતાં દોઠો.
 કોડી ફર નેત્રમાં હસ્તી જોતાં મેં દોઠો — ઉડો.
 નદી ફરાં નીર ઉલટયાં જઈ પરવત ચડીઆં
 વરણે પાસો બાંધીયો માંડી પાડાવ — ઉડો.
 હેઠે ભરત ઉપર કમળ છે માળી છાંયમાં દોઠો.
 તેનો પ્રખત વાયરો ચૌદ લોકમાં મીઠો — ઉડો.
 હેઠે ગાગર ઉપર પત્નીઆરી તે મેં ભરતારે કિઠી.
 ગારબ બોલ્યા વીતતી વાણી છે બહુ મીઠી — ઉડો.

ભજન. ૭૦.

ઐરણ અજળ બનાયા મેરા સતગુરુ.

ઐરણ અજળ બનાયા; આગ મીઠાકર ઐરણ થાપી
 ધડીઆ તાર મીઠાચારેજી, ઉલટા પેવન ચલયા મેરાસત.
 હન્દમ હથોડા સુરતા નીસરણી, શી અકતઅકલ મલાયા.
 કણુધી કાંટે કરાળકડાં જલાએહે આતમકુ ખુબ તાયા મેરાસત.
 સત કરા સાચળ પ્રમરસ પાયા; તે માદી તલપ છુબયા;
 મમતા મારી ભલા વશ કીયા; આતમકુ મુખ આયા મેરાસત.
 નાભી ધમળપર નાવ ચલતહે, તીકાટી ધ્યાન લગાયા.
 મચ્છંદર પ્રતાપે ગોરખ બોલ્યો, અમર આરા ચરામ મેરાસત.

ભજન. ૭૧.

ચાંચ પાંખ નહિ કાયા, એક પાંખી નજરે નહિ આયા.
 અજળ શહેરથી હંસા આયા મોતીડા શું લાબ્યા
 છઠે માસ ગુરુ જ્ઞાન બતાવ્યા તમ ગુરુ અને હમએલા—ચાંચ
 વીના પાળ એક સરોવર ભરીયાં નીર નજરે નહી આયા
 ગુરુ તમારા બોત રંગીલા ત્યાં બેસ કદ નાયા—ચાંચ
 મુળ એક તારે વરખડીઆ ડાળ પત્ર નહી છાયા,
 ગુરુ હમારા બોત જ્ઞાની ત્યાં બેઠકર ફળ ખાયા—ચાંચ
 એક ગુરુને પાંચ ચેલ પચીસ બેગણી લાયા,
 એક અચંખા એસા હુવા બેટી બાપકુ જાયા—ચાંચ
 વીના સુંઠ હસ્તી દેખા પાઉ નજરે જડી આયા;
 મચ્છંદર પ્રતાપે ગુરુ ગોરખ બોલ્યા.
 એ પાંખી નજરે ન આયા—ચાંચ.

(૭૧)

ભજન. ૭૨.

સોહી માણેક મોરી નજર મેં આયાજી
જ્યારે દેખુ દાતા મેરે રામ.

જ્યારે દેખુ દાતા મેરે લામ,

મવરીનો પુત્ર ગણેશ મનાવોરે,

હેતે હાલ હુલાવો રામ

આવન બળરને ચોરાસી ચોટાં,

મારા સતગુર રમીઆં રામ,

તલબર તાળા રજબર કુંચી,

મારા સંત ગુરુએ ખેલ બતાયાં રામ.

સંસાર સાગર મહા જળ બરીએ;

તારડે તાર મીલાયા રામ.

આરે દેવલ છોડી કરીને,

દુન મહોલ બનાયા રામ.

મચ્છંદર પ્રતાપે જતી ગોરખ બોલતા.

બોળ નર સો પાયા રામ.

સોહી.

સોહી.

સોહી.

સોહી.

સોહી.

સોહી.

સોહી.

ભજન. ૭૩.

કાપણ તારં જાણ્યુંરે, કાલા કાલા તું થામાં (૨૬)

જાન સુધારસ મુકા આખર માયા વિશ્વા મીઠમાં

રંગ રામથી રિઝે ધડીમાં ધડી વૈરાગે શુઝે;

તાણા તાણાથી પાપી ચેતન,

રખવાઓ તું થામાં

ચેતન જણે ચક્ર મગનમાં, મન પકડી પકડે છે.

ધીરે ધીરે સાધન સાધના આપો લાડુ ખામાં. ડાપણુ.

તવીન બાપડા નાથ ચરણ ધર, આડો અવળો જામા,

દીન બંદુમાં રાખ્ય લગેસો,

ખાલી ખાસડા ખામાં.

ડાપણુ.

મનજી મિત્ર ઘઠી માફ નાખ્યને બાપ પગે પડી વીનવું,

છોડય નાડયને હવે અનાડી,

પાનક પ્યારો પ.માં,

ડાપણુ.

ધાન્ય ધરીને જન રમણી લગા લગાએ મુકીરે;

તારી ગતી તું લે સુધારી, જીવ બીજ પ્રામા

ડાપણુ.

અલખ નીરંજન સીદ ધન સંગીયેનન આતમારામીરે,

પાપે કુબી ગંગાં મુકી વૈતરણીમાં નહામાં.

ડાપણુ.

ભજન. ૭૪.

અવીચળ કાષ નહીરે મનતુ નકર કેની આસ (ટેક)

સ્વપનવત સંસાર દીસે, સમજ પદ અવીનસ અવીચર

આપ મુળને સ્થુલ સુક્ષ્મ, વેરાટ ચોદ લોક,

બ્રહ્માંડ દીશે વણસનું માંડણી માંડી તે ફાક

અવીચળ.

કલ્પનાએ કહીએરે વાણીએ કરીએ નેહ

કાલ કર્તવ્ય જેટલું, લાઈ અંતે વણ્યે તેહ

અવીચળ.

સતીપાત શરીરનો સમયે ન પ્રગટ થાય,

જીવન કરા ભુખતીને ધર તજી વન જાય

અવીચળ.

ચાર વણ્યે ચાર અશ્રમ અવસ્થા છે સર,

તેને અધીમરે ઉપદેશ દેવે મહનો એ વીચાર.

અવીચળ.

વરાગે અંજન ગરે અને ત્યારે ઉધડે અંશ;

પડળ ગધર્ગા પરાં થાએ શાસ્ત્ર પુરે શાખ

અવિદ્યાને ઝોગખી વડે કરે નાશ

પછી વિદ્યા મુકી મધ્યે ઉપજે સનવાસ.

દધત રુધળું ટાળતાં આ દવેત થઇ રહે ત્યાંય

મહા મંત્ર ખરા પુરુષનો હતથી મદદાય.

થાતાં તે થાએરે નહિરે જાતાં ઝટ નહી જોય,

પિંડ પરમાત્મા તે જેમના તેમ સદાય

દેહ બારે ન દોખીએરે આત્મ બાવે નીત્ય,

એળે સમજાણુ શુક્રોરે અનુભવની રીત.

અવીચળ.

અવીચળ.

અવીચળ,

અવીચળ.

અવીચળ.

ભજન. ૭૫.

તારા મનમાં જાણે છે જે મરવું નથી જો,

જેમ પીપળના પાનને ખરવું નથી જો.

અરે જે ઠેકાણે ઝોડાડી મંગળ ઘાટડી જો

તેજ ઠેકાણે જાંઘાશે તારી ઠાકડી જો

જે ઠેકાણે વાજાંત્ર તારાં વાગીઆં જો

તેજ ઠેકાણે લેવાશે તારાં જાજાંઆં જો

તારે પ્યારી વિના કેમ ચાલશે જો

ચુડા ભાગીને એ જે ખુણે ધાલશે જો

જે ઠેકાણે લખી તારી કંકેતરી જો

તેજ ઠેકાણે લખાશે કાળોતરીઓ જો

ફશી રાજના વચન સત જાણુજો

હરી ગુણ હરખે શું વખાણુજો

(૨૬.)

તારા.

તારા.

તારા.

તારા.

તારા.

સજન. ૭૧.

હારિ તેં તો મનખા જન્મ ગુમાવ્યો.

તેં તો ફેગટ ફેગ ખાયો હે

નલનામ ન જાણ્યું તે રામનું

ટેક.

મુઘ મુઘ સરી રેન ગુમાવી

દિવસ ગુમાયો ખાઈ;

હીરલા સરખો જનમ ગુમાવ્યો.

હીરો ફાડી છે બદલ જાય

નર.

મુખીયા મરે મુખ ભોગવી

દુખીયા મરે દુખ રોધ

જનમ રનેહી છે નેડો રામનો

તેણે મુખ દુખ સહીયાં શોધ

મુખ દેખી મત રાચીયા વિપત પડે મત રોધ

શંપત વિપત દોહું એક છે

હીરતાર કરે સો હોય

તે તો આયમે કુલ્યા સો કરમાય

દેહ પડે દાંહડો નમે, લખ્યું ન મિથ્યા થાય

નર.

માતા મન જેમ બાળશું ચીત તણું જળમાંય

ધડી એક વીલો જે પડે

તો તલપ તલપ જીવ જાય

અનઘ પંખીને વે ઘણો હીડી આઠાશે જાય,

દ્રષ્ટી થકી ફળ નીપજે

એને સાર કલો નવ જાય

નર.

(૭૫)

જેસો રંગ પતળાંકા તેજા હે સંસાર
રામ નામ રંગ એક છે
રાહીદાસનો પ્રાણુ આધાર.

નર.

હરદાસના ભજન ૭૭.

નાદાનસેં ઇતસાન કણુ આપનાં કરમાં	
જો દીલકા દગાખાજ સંગ કરનાં તોખી ડરનાં	
દીન ચારકા મીજમાન મુકર ચલજને. હેદો યાર,	
ડરનાં ખુદા કે કાપસે પાઉ દેખે દેખ ધરના.	નાદાન
હરખત રહે જયું અપની ઇતમાં કરાવે કામ	
કમરકું તુખા બાંધકે દરિયાકુ તરનાં	નાદાન
જીસકાજો સુકન સાર નહી કુંડેશું દગલખાજ	
બધમાનરે નર ફસે ઇમાનતો નખે કદના.	નાદાન.
હરદાસ હુકમ માન બાત સારકા સદાઇ	
સાચી ભગનમે સાદીઓ સાઇકું શરમમાં	નાદાન

ભજન. ૭૮.

ગુજરેગી ઉમર સારી ધંધા મે પ્યાન તેરા;	
બાહરે બતી લગાઇ બીતર રહો અંધેરા.	ગુજરેગી.
સંસાર જાન સપને જેસા હેજી ધનમે કયું ધેરા	
ઉઠ જાગેરે અજવા તું સુનતા હય કે ખેરા	ગુજરેગી.
જીજીકે જોટસે ચલતા સિરપે કાલકા હે હેરા	
માર ખાયમા મહ જાયગા, પછે જોત ફરેગા ફેરા.	ગુજરેગી.

હરદાસ સાફ દીલકે લીયા સત ગુરકા સેરા
એક પક્ષમે પાર ઉતારે નામ કયા હય તેરા

ભજન. ૭૯.

અપના દીસ સમજ નહિ તો ઓરકું સમરના સો કયા;
જસકી નજરમેં ઝેર હયે ઉતકે ધરો જના મો કયા
ધર જાય જનકે માન નહિ ઉતકે ધરો જન્યા સો કયા અપના
જસ ચીજમેં લીજત નહિ, ઉસ ચેજકા ખાના સો થા,
જસ રાગમેં મગ્ન નહિ ઉસ ગીતકા ગાના સો કયા અપના.
બીતર ન બેળ પ્રમકા લકાર ધુનવાગ સો કયા
દોજત જજામે કુચતા તો રાખના ઝાનાં સો કયા અમારા
શુને ગુણોષ સાહેબી અલ જાય પશ્તાના સો કયા
જુલા નાયકો શીર લશ્મ કે ચહાનાં સો કયા આપના
નશીયત ન લગી ઉન જીવકો અધકો અથડાના સો કયા
બાફવ ન બુજે જનકો શીર ઉનકો આપલાનાં સો કયા જાપ.
હરદાસ હરદમ સાધકો કર યાદ ગબરાનાં સો કયા
વાલે વસીલે હોયતો દુનીયાંસે ડર જના સો કયા અપના

ગંગદેવદાસ.

ભજન. ૮૦.

નુર દુરગા પર વારી ખાવીંદ નીતીની ચડે અશ્વારી
કુકમ કરો તો રહીએ હજુરમાં નુર દુરગા પર વારીજી-ટક.

પાંચ તરફના બન્યા બંગલા દશમાંની મેલી ખારીજી
 અરીનાશી તો આવેને જાણે શરબંગીના ચારી. નુર.
 છાયાની સાથે સગપણ કીધું તન વીધાણું શરૂ થાણું
 લય સાગરથી તારી લીધાં વાલમ તારે વાણું નુર.
 પુરખે તો પીર પેતે પધાર્યાં નંકશંક નેજા ખારી
 લીલાને પીળાં નિશાન ફરકે દાદગા ઉપર વારી. નુર.
 પ્રીત વિના પ્રમોદીએ જોને ખાંડ લાગે તે ખારી,
 હેત વિના હરી હાથ ન આવે હેત તણિ બલિહાયારી. નુર.
 આતમ ચાંદ્યો આતમા તણે દીવની કુચળ દારી,
 ગંગદેવ દાર માહુરાને ચરણે અલખલીઓ ઉગારી. નુર.

ભજન. ૮૧.

પ્રભુ વાલાં પીર પાદશાહ
 ધુન ધણી મેં ધાર્યો. ધુન ધણી મેં ધાર્યો
 એવો પ્રગટ પરચો બાળ્યો,
 પ્રભુ વહાલા પીર પાદશાહ ટેક.
 આ ન સૂજે પથરા પુજે આંખલડીએ અંધારે
 અંતર જોતી અળગી દીવડીઆ-શું બાળો — પ્રભુ.
 ઘોળામાં તો ધુળ લગાડી ખુબ બતાવ્યો ડારો
 અડાર વરણ એક ખારી નેનમાં નેન મીલાયો
 મેર કરીને મંદીર પધાર્યાં હેતે હરિ ગુણ ગાયો — પ્રભુ.

ભજન. ૮૨.

તુલસીદાસ.

આતંદ કંદ અભોધ્યાના નાયક જનકી જુજીરામ
 પોદો સુખ સેજી સીતારામ. ટેક.
 પ્રભુજીને કમન મંદીર પુરુષસેન કોટી ઉદય ભયભાન
 દેવતા સરવે ચોકીમે સનમુખ આયે હનુમાન. પોદો, સુખ.
 શ્રેષ્ઠ કમરણ કરત નીલદીન ધરત શંકર ધ્યાન
 ગરબ ગજન રામરામ સકળ પુરણ કામ પોદો સુખ.
 સુભદ્રા કીનારે અભોધ્યા નગરી જ્યાં જીરાજતા રામ
 કૈશવ્યા સુત સેજી પોદો નવન સુંદર સ્યામ પોદો સુખ.
 સુધારે ચંદન અંતર અગરયાં કનક ડાબા ભરપાન
 દાંસ તુલસી લેકે ઠાકે મેવા દ્રાક્ષ બદા. પોદો સુખ.

ભજન. ૮૩.

જાગો હરી જનના પ્રાણુ જાગો મારૂ સાચું ધરાણું શામ
 વીકલ વેલા જાગો, ટેક.
 માતા જગાડે જાગો કાનુડા ગાંદરે ઉભી ગાય
 સામા સાદ કરે છે માવૈય મેજો થાય. વીકલ.
 વિકલ વનમાં મોરલા બોલે સુખે થયું સવાર
 વેદની વાણી બ્રાહ્મ વાંચે પુનસો પ્રભાત. વીકલ.
 ચરકરડા અગ અગવા લાગ્યા ચકવા મેજો થાય
 વેચણુ વગાડો બેન ચરોવો ગોપીઓ મંગળ થાય.

દેવિઓ ભગત મુકતી માગે દાસ કેરો દાસ
દરશન દેખે પરસન રહેજો, વધકુંઠ કેરો વાસ.

વીરુ.

ભજન. ૮૪.

રામને ભજ્યા વિના પ્રભુને ભજ્યા વિના
જાતી રહી જીવાની

૨૬.

સરોવર દેખી હંમે લીધો વીસામો બાધરે
આત્મ થયો મારો રાગ.

હરીજન હંસસો જાણે હાલવા લાગ્યો
ત્યારે પરદેશી માળારે દેખી.

૧

જીવાની જનારે તુને કાંઈ નવ સુજાવે
ધડપણ આવ્યું છાનુ છાનુરે.

૨

કાળા મટીને ઘેળા આવ્યા ભાધ
આવી મોતની નોસાની

૩

કંકુ વરણી કાયા કામ નહિ આવે
કેસર વરણાં તારા નુર

મુવા પછી તુને સળગાવી દેશે

૪

ત્યારે ઉડી જાય છે તારી વાણી.

જેરા પોંચીને તુને જમડાએ ગર્યો ભાધ
રે વાંસે આંસુડીની હેલી

જોધા પ્રતાપે બણે બણે ભગવાન દાસ.

રંગ તોરી આમાં રેલીરે રામા.

૫

ભજન ૮૫.

ફઠડા રામને મનાવો ગણપતિ દેવને મનાવોરે હેજી ૨૩.

જરે સાગર જળમરિઓ,

રાજા કુડા એની પ્રજા કુડી

કુમ્મ કળજીગના મેકુશીઆ

જરે ૧

નર કુડી જેની નારીઓ કુડી

કુડી કળજીગના નેડા હો.

જરે ૨

કાળજી ભોમીમાં ખીજમત વાલો

ખંધુ જે તરિએ જાડા લાવો હો.

જરે ૩

કાળજી સમુદ્રમાં મીઠી એક વારડી

કાળજી જરમાં ફડા હીરા હો.

જરે ૪

કાળજી પાસણથી નુગરો વન ફરવો

અગીરજ ઘોળી ઘોળી પાવો હોય.

જરે ૫

કુંભારાણાનું

ભજન. ૮૬.

એ બલો બલો, મેવાડનો રાજા રાણો કુંભોજી

કુંભાને સરિખોરે હરીજન હોતે મળોરેજી

આત્રી ખંડમાંથી ચારણુ આબ્યોરે હાં

અને આબ્યો આબ્યોરે કુંભા તોરે મોલરે.

એ બલો

ફઠ માગો તો ગઠવી સોનું આપુરે હાં,

અને આણું આણું ગરથને બંડારરે

એ બલો

સોણું રૂપું મારે અંત ધણેરે હાં,

ફઠ માગો કુંભા તારી રાણીરે

એ બલો

અસત બોલું તો મારૂં સત હાથે હાં

અને સુમ સુની મોલ તમારારે—

એ બલો.

સાજ પડી સતીએ દીવડીયા રચાબ્યારે હાં.

અને મોલે આબ્યો ગઢવિ ચારણે—

એ બલો.

હરતાં ફરતાં ગઢવી વેણુ લાબ્યેરે હાં

અને જ્યારે જીવે કુંભો રાણો—

એ બલો.

સતાર પડીને ચોર ચારણુ આબ્યોરે હાં

અને સુતો માલ્લાને જગાડ્યોરે—

એ બલો.

કરજોડી ગઢવી પાય લાગ્યોરે હાં

અને સાચુ સાચુ ધરમ તમારુંરે.

એ બલો.

માલદેની કુંવરી સતી લીલાવતી બોલ્યારે હાં

અને મારા હરીજનનો અમરપરમા વાસરે.

એ બલો.

ભજન ૮૭.

કુંભા રાણા આપણે સાયબે જ્યારે સૃષ્ટિ રચાવીને

જ્યાં આઠ કુંજ પરવત નવ કુંજ નાગ,

સતની દોરી મેધ ધારવે ગરાધ હેજી

ત્યારે મુરીજન પોઆ સોષ નરવાણાં

સત વિશ્વાસે સદાય મુની સીધારે હોજી.

૨૩.

કુંભારાણા દીલ્લીના સંધ જ્યારે દુવારકાં આલ્મા હેજી

ટોકા આપ્યો રોહિદાસ ચમાર—

સોનાની મુડીએ હાથ ગરાયો

મુઢી મોડીએ આબ્યા આપો આપ, સત વિશ્વાસે ૦ ૨

અને કુંભારાણા સંધરે જ્ઞાનગ નવાણુ ગળાવિયા

પાણી નાળ્યા ટાંક લગાર

મેઘ માયારે જ્યારે કાચા હોમાતીહેજી

ત્યારે પાણી ભરે શોષ પાણીઆરે.

સત૦

અને કુભારાણા કપી માતમ ધરે જામો રચાયા

ત્યારે પાટે પધારયા કપાદે નાર

કનક થાળનો કાઘો વાણે કરંડીઓ

હેરણા હેરે માલદેરાય.

સત૦

અને કુભારાણા પોકા રંભમ, પર રામદે સીધારેજી

સાથે લીધાં તોડલદે નાર.

દેવળ ચણાવી ધરમની ધળ જંધાવીજી

અને ધન્ય ધન્ય અજમત્ર ધર અવતાર.

સત૦

અને કુભારાણા ઢેલડી નગરમાં ત્રણ સુની સીધાજી

રાવતો રણુશી ને ખીમડો ફાટવાજી

કાશીએ જઈને કરવત મેત્રાવીઆ

ખાંન છોડાવ્યા ચઉદ હજાર.

સત૦

અને કુંભા રાણા આપણે ધણીએ

જ્યારે જગત્ રચાવિઓજી

ત્યારે પાટે પધાર્યા નકળંગી રાજ

મેઘ માકરો સદ દાખવે

સોષ સંતો અમરા પરમાં વાસ.

સત૦

શીખદાસનું ભજન. ૮૮

જીતે સંતો આજ મંડપમાં આનંદ વરંતયોજી

જીતે જતારે સાત મળી જગન્નોરે

હે સંતો પ્રેમે ગુરુજના ચરણ પખાળાજી.
 તપ મનરે વસ્તાં ફળ માગેરે હે સંતો આજ મંડપમાં ટેક,
 જીરે સંતો પ્રથમ પારવતિએ શંકર પુજ્યાજી
 ઇતો નીજયા ધરમને માટેરે
 જીરે સંતો ધન ધન માતમ ખીજ ધરમના
 ઇતો સાવગ્રીયુ ચીરને સાટેરે
 જીરે સંતો બ્રહ્માએ બ્રહ્માણી આવ્યાજી
 ઇતો પરમાથ પરવરીયોરે
 હે સંતો હંસલો ગીતાનો હારદ લઇનેજી
 પતો ધરમ લાખણાન વરીયોરે
 હે સંતો ઇંદ્રને ઇંદ્રાણી પોતેજી
 ઇતો ઝોળખીયા આદ સ્વામીરે
 હે સંતો અભેદાન ઇંદ્રને આપ્યાજી
 ત્યારે વીશેની વેદના વામીરે
 હે સંતો વહલોચન બમાની પાસેજી
 રૂડો ધર્મ રૂદેમાં ધારોરે
 હે સંતો પાછો વળાને ન જોયુંજી
 ઇતો હથે કરી ભવ હાવીરે
 હે સંતો ભક્ત ભોળાપણુ ભેળુ ન ચાલેયુ
 તમે ખોજી શક્ષા તો ખાજોરે
 હે સંતો શીરદાસ કે આ હેલો જન્મ છે
 એતો જોગ મળે તો જોગોરે

કુખીરનાં ભજન. ૮૯

રામ નામ જળ જાણે સંતો રામ નામ જળ જાણે. ટેક.
 આતમ તત્વ પીછાણે સંતો રામ નામ જળ જાણે
 પૃથ્વી તેજ પવન ઓર પાની ચારે ગગન સમાણે. રામ૦
 કાણુ મરે કાણુ અવતરે બાધ કાણુ જતે કાણુ હરે
 જલકી લહેરી જલસે ઉપની કાણુ તારે કાણુ મારે. રામ૦
 કાયા કુંભ લે જળમાંહી ધરીયા બાહેર બીનર પાણી;
 કુટી કુંભ જલશે ભરીયાં સો ગત ખીરલે જાણી. રામ૦
 હરી અથાહ થાહપે પાયો, સાહેર સુરતા સમાંણી
 દીમળ જળ ડાલે કહી કરહી મીતહી હો ગયો પાણી. રામ૦
 ગુર ખીન જ્ઞાન રામ ખીન બોલે મીથ્યા વાદ કહાવે
 કહે કખીર મુઠંગે સમસ્યા મુલ્લા હોય સો પાવે. રામ૦

ભજન ૯૦

જા ધર કથા નહી કીરતન સત નહી મીજમાન
 તા ધર જમડે ડેરા દિના સાંઝ પડે સમસાન. જા૦
 કુલ્યો કુરો કહાહી રતહે કહા દીખલાવત અંગા
 એક પલમેં ફના હો જમગા જેસા રંગ પતંગા. જા૦
 નાળી કમલસે નાવ ચલત હે દલા દશ મીન ડેરાના;
 અધર તખ્ત પર દેખા તમાસા સોઇ શત ગુરકી સાન. જા૦
 વેહ વેરાગે ગુર ગમ જાશે શત ગુર નામ નીશાના;
 સાધુ જનકી સેવા ન કીધી કીશ વીધ હોય કલપના. જા૦
 મેરી મેરી કર કર મુરખ મિટો નહિ માન ગુમાના
 કહેત કખીરા સુનો બાધ સાધુ વીમ ખીધ હોય કલપના જા૦

(૮૫)

ભજન ૬૧.

સંતો જીવન મુક્ત હમારાજી, ના કંઈ સંસારના કંઈ ધોખા
કર્મ ભર્મ તે ન્યારા. સંતો
પાંચ તત્ત્વ તો હમહીં ચીન્હા, હમહીં ઠાડી કાયા.
જલ થલમેં હયે મેરા પસારા, સખ હે મેરી માયા. સંતો
ઓમ પોંધુ ન નજુકારા, સોહી સમર કીતા;
ધુપ્ત પ્રગટ સખમેં રહેવે સૌ ગુપ્ત કો વીરહે ચીન્હા. સંતો
રહેત પુઃસકી ખબર ન પાવે,
સાધુડા મને ધર બેઘ પ્રસારા,
જયોતી સ્વરૂપી નીરંજન, ભજન કર રહ્યા હમારા. સંતો
ખુદ વાણીનાં કહી સમજાડું શત શબ્દ હમકી બાખ્યા
સાધુ હોય શો સમજી રહેવે, સોઈ હચારી સાખા. સંતો
અબુજ લોક બુઝે નહિ ને, બુજે તે હયે સંતો;
કહેત કબીર મેં કહેતી બાખીયું અગમ પાર અમંતા. સંતો

ભજન ૬૨.

સંતો બાધરે ઉન ધરકી મોહે સંત સમજાયે;
જ્યાં ધરસેં થહા આવાજી (૮૬)
સંતો બાધરે માયા છોડ ચલે જખ હંસા,
તખ જીવડા કહા જાઇ સમયાજી. સંતો
સંતો બાધરે કોઇ પુજે શીવતીકું,
કોઇક પીર મનાવરેજી;
સંતો બાધરે અવખ પુરપકી આનંદ ન જાણે

ફાગટ ફેરા ખાવેજી

સંતો ૦

સંતો બાધરે બ્રહ્મા વીસ્તુ મહાદેવ સ્વામી
પથરા નામ ધરાયાજી,

સંતો બાધ ઉન પથરકુ કાલ વ્યાપે
સુના મર થર જાવેજી.

સંતો ૦

સંતો બાધરે ઘડી આ દેવલકુ સખ દોઈ માને,
અણુધડ ન માને દોઈજી.

સંતો બાધરે તુરત સુરતસેં જો દોઈ માને,
નીરબેકા ફળ સોયેજી.

સંતો ૦

સંતો બાધરે ઘટ વધરાટ કજી ખીન હોતાં;
પુરણ હતી માયાજી,

સંતો બાધરે અજ્ય રજ્ય દોઈ તેના ખીન હોતાં.
તખ જીવગ કહાંસે આંયાજી.

સંતો ૦

સંતો બાધરે મેં મેરી મમતાકુ માર હટાયા,
તખ જઈ સુક્ષમ પાયાજી

સંતો બાધરે સુરતા શોહાગણ ચરણ જોઈ લોટી,
તખ જમ પ્રીતમ પાયાજી.

સંતો ૦

સંતો બાધરે સાધન સમજ મન મેરા,
ગુરુ ગ-સે ભેદ પાયાજી,

સંતો બાધરે કહેત કબીર અલખ અવીનાશી.
યમકે સંક-સે છોડાયાજી.

સંતો ૦

ભજન. ૯૩.

રાસ ભક્તિ છે કયું નહીં સાધી.

૨૬.

તેં કમ ન થવા જીવ અવરાધી
ધરી મનખા દેહ જગમે વીગાધ.

રામ૦

પીતર પેલે વાકીમા તન મુધ
ગર્ભ જન્મન કયું ન હોઇ તેરી માધ;

જેણે ન સેવ્યા રધુરાયે

રામ૦

ગુનકાકો ખેટો બાપ કીનહીકું કહેવે.

ગુર વિના જ્ઞાન ચેલા કીનહીસે લેવે.

રામ૦

કહેત કમીરા સુનો સુંદર રૂપા.

રામ જન્મન ખીન પટો જમ કુંપા.

રામ૦

ભજન ૯૪.

બંગલા ખુબ બન્યા માહારાજ, જ્યાં મેં નારાયણ બેસો. ટેક.

દશ બંગલેમે દશ દરવાજા બીચ પવનકા થંભા;

આવત જવત કોઇ નવ દેખે, એહી બડા અચંબા. બંગલા૦

દસ બંગલેમે બીજા બાજે, બાજ સાંજ સવરી.

આવત જવત કોઇ નવ દેખે, એહી બડા અચંબા. બંગલા૦

દસ બંગલેમે બાજા બાજે, બાજે સાંજ સવરી;

તાલ પખાજ એર મરદંગ બાજે, રાગ છત્રીસે ગાવે. બંગલા૦

હાડ ચામકી દેહ બનાઇ, તાસે નાડીકા ક્રેટ

બાજીમરને ખેલ મચાયા રંગ ખુબ ચડાયા.

બંગલા૦

પાંચ પચીસેક પાતર નાચે, મનુર્વા તાલ સજવે;

સુરતકી નુરતકી મરદંગ બાજે, રાગ છત્રીસે ગાવે, બંગલા૦

રામ રામકી હોય બજાઇ, ત્રણ ગુણુકા ગાલા,

કહેત કમીર સુનો ભાઇ સાધુ, ચેતન સુનવા વાળા. બંગલા૦

ભજન. ૬૫

રાજ ભજનસે લાગીરે વીરા કબીરા	
કપકા બયા બેરાગી જી હો હો હોજી - દોઢ	
ચંદાખી નહોતા ને સુરજખી નહોતારે હો હો હોજી	
નોતા નવ લખ તારારે	
મહાદેવજીકા જનમ ખી નહોતા રે હો હો હોજી	
તે દનકા ભેખ હમારારે.	વીરા૦
ધરણી નોતી કયા જનમ ધર ગોરેજી	
નીર નહોતાં કજી નાવુરે.	વીરા૦
પૃથ્વી નહોતી ત્યાં પર ધર ગોરેજી	
અખંડ હોય ત્યાં જાવુરે.	વીરા૦
અગોર અધકારમાં કાંઈ ન સુઝેરેજી;	
નોતા ગુર નોતા ચેલારે.	વીરા૦
તે દીનકા મુઝ મુઝાવો રે હે જી;	
તે દનકા ફર એકીલારે	વીરા૦
પેલા જીગમાં પવન પાવડી લીધારે હેજી	
દુજ જીગમાં ઝોળી ઝંડારે.	વીરા૦
ત્રેતા જીગમાં આડખંધ બાંધ્યારેજી;	
કળજીગમાં ઝોળી ઝંડારે.	વીરા૦
સહેજ સંજે ગુર ચેલા મળીઆજી	
ગુર મળ્યા રામાનંદારે.	વીરા૦
કહેત કબીરા સુણો સાધુરેહેજી	
આજ બયા આનંદારે.	વીરા૦

(૮૯)

ભજન. ૯૬

રામ સમર રામ સમર રામ સમર બાઈ,	
રામ નામ સુમર બીન બુડત બવ માંહી.	ટેક.
બનિતા સુત દેહ ગેહ, સંપત્તી સુખદાઈ	
ધનમે કછુ નાહિ તેરો કાલ જાત ખાઈ.	
અન્નેમેલ ગજ ગણિકા પતિન કર્ક કને	
સોળી ઉતર પાર પડે રામ નામ લીને.	રામ૦
સકર ફકર ચોની ભમત અખ કયું લાજ ન આઈ	
રામ નામ છાંડ અંમૃત કાહેકુ વીખ ખાઈ.	રામ૦
ધર્મ કરમ તજી કુકરમ રામ નામ લેડી	
શુર પ્રસાદ સુન કબીર રામ કર સનેહી.	રામ૦

ભજન ૯૭.

અખ તુમ કખ સમ રોગે રામ	
ગર્ભ કુલીમે જપ તપ કોને નીકલ હુવા અધમાન.	અખ૦
ખાલપનો હંસ ખેલ ધુમાયો તરૂન પતમે કામ.	અખ૦
હાથ પાવ જય કાંપન લાગે નીકલ ગયો અવસાન.	અખ૦
જુડી કાયા જુડી માયા આખર મોત નીદાન.	અખ૦
કહેત કબીરા સુનો બાઈ સાધુ જીવડા દો દીનકા મીજમાન.	

ભજન ૯૮.

ખલક સખ રેનેકા સપના સમજ મન કો નડી અપના.	ટેક.
કંચુ હે બાલકી ધાર હે સખ જાત સંસારા.	ખલક૦

ઘડા જ્યુ નીરકા પુટયા પતી જ્યું ડારસું તુટા. ખલક૦
 એસી નર જન જીદગાની સમજ મન ચેત અલીમાની.
 જુલ્યો મન દેખ તન ગેરા જગતમે જીવના થોડા. ખલક૦
 તજો મદ લોભ ચતુરાધ રહો નિશંક જગમાધ. ખલક૦
 કુટુંબ પરીવાર સુતદારા ઉસ દીન હોવેગા ન્યારા. ખલક૦
 નિશંક જખ પ્રાન જીવેગા ડોધ નહિ કામ આવેગા ખલક૦
 સદા મત જાને! એ દેહા લગા વો રમશે નેહા. ખલક૦
 કાટેગા જન્મકી કારી કહે કખીરા અવીનારી. ખલક૦

ખાપુનાં ભજન ૯૯.

પાણીનો જેવ જનાવ્યોરે એની તો કહિ અકલ ધણી
 સહથી રમનારે શોભા તો એના નામ તણી
 ખર એ પાણીર ખાટુંએ પાણીને પાણી અશીણને ખાંડ
 એ પાણીથી થયાં નર નારી એ પાણીથી બ્રહ્માંડ. પાણી૦
 પાણીનું બન્યું મોતીરે પાણીની બની હિરાકણી
 પાણીના અમુલ્ય કાયા બનાવી હાડ ચામ લોડી માંસ
 પાણીનાંરે પશુ પક્ષી બનાવ્યાં પહાંડ પથર ને માંસ
 પાણીના હાથી ઘોડારે પાણીની સાલ પામરી બની. પાણી૦
 પાણીનાંરે પંચ રંગ બનાયા અદાર જાતનાંરે અજ
 હુથી ન્યારે મારો સાંધ ખીરાજે તેને દેખાને થયો છું દંધ
 સંગ કીધો તેનારે સના તો આતમાની ગણી પાણી૦
 અક્ષનાતી અક્ષર બ્રહ્મ નીપાયા તે અક્ષથી નરને નાર
 જોઠારથી ત્રણ ગુણ નીપાયા એ અઠાવાર નીરધાર
 જોગણત્રીસમાં મહા વોચુરે ત્રીસમાં ખાપુ ગાય બણી. પાણી૦

(૯૧)

ભજન. ૧૦૦.

નામ જણે જાણ્યું રે તે તો વેદ ચારે લણે
 બેદ જણે જાણ્યો રે, તે તો ખગે તરત બન્યો. ૨૬.
 બત્રીસ આબ્રણ અંગે ધરી નરી નાક પીના સો શણગાર
 કવીએ આપનું આપ તે જાણ્યુ તે ક્રમ કરી ઉતરે પાર
 સાર ક્યાંથી મળશે રે લણ્યો ખરો પણ ન ગણ્યો નામ
 વાંઝણી નારીને સ્વપ્ન આવ્યુ છે પુત્ર નથીરે એની પાસ
 એમ ભજન દેખા દેખી કરે છે તેની ક્રમ પુરી થાશે આસ.
 કોને આપ કહશેરે, વેશ્યાએ જે પુત્ર જાણ્યો નામ
 નામ ગુરને રૂપનો નાશ વળી ચોથ પદ અત્રીનાશી
 એ ચોથ પદનો બેદ જાણે તેને કહિએ હરી તણે દાસ
 ના કરી કરમનો રે શંશે એક પળનાં હણ્યો. નામ
 ગરખી રાખી તમે ગુરને ચાહો કરો શખનો તોલ
 આપણુ થકી જે અદકા મળે તો તેનો ધાણુ કરજો બોલ
 ગુરને સંગ આપુંરે, અનામી નામ પોતાનો બન્યો. નામ

ભજન. ૧૦૧.

કામ કરોધ ઝોર લાલ મેહકા જે જન દુર ભંગાવે
 ઇસમે કુચ્છ સફેદ નહી હે મોતકી પદવી પાવે કામ
 ભવસાગરકાં કડીન હે તરના હર કોઈ ગોથે આવે
 માનકી બેડી સંતકી બલ, નિશ્ચે પાર લગાવે કામ.
 જ્ય પશ્વર કૃપા હોવે માનુ નેત્ર ખુલ જાય
 કપટ દંભકા ઘેલે મેલ સભ શુદ્ધી ગનમે આવે. કામ

રાત અંધારી આઘી ચલતી ડગર હાથ નહિ આવે
અગવા અપના કરો જ્ઞાનકા જીતીમે રાહુ બતાવે. કામ૦

દિધર કયો શ્રીરે ભટકતા કયો મનકા ભટકાવે
જગત પીતા પર નીચે હોતુ મન સ્થીર હોજાવે. કામ૦

ધરવર ભકિત કર રાત દીન ઉસીમે જ્ઞાન લગાવે
ઉસીસે નીસદીન કરે યાચના મન મંગ ફળ પાવે કામ૦

વદદક ધર્મ અહણુ કરે ઓર વદદક ચલન બતાવે
એહ ધરવરકી રહે ઉપાશક તપ પર મુકતી પાવે કામ૦

સત્યકા સેવન જે કા રખે શુધ ચીત હો જીવે
ધસકે બીજનના નહી ચીત શુધ હો કામ૦

કીત નારી ગંગા પાવે

અજ્ઞયઅ અમર લર અવીનાશી હે ઉશીસે પ્રીત લગાવે
ઉસીકા કેવળ રહે ઉપાશક અક્ષય સુખકા પાવે કામ૦

ભજન. ૧૦૨.

વાણી વાણીરે મારે સતગુરની વાણી
જીવતા પરણાવી આપે મુઆ ઘેર આણી - ટેક.

ખીલો દુજે મારે ભેંસ વલોણે
સસરો પારણીએ વહુજી હીચોળે

ખેતર પાકયુરે રખવાળને ખ ધો
હલડે મરગલે પારખી તે બાંધ્યો,

હેઠે હાંડી ઉપર ચુલો ચડીયે

જળ કરો માછલીએ બગવાને મળીયો.

આજ વરશેરે જમીન પરસે

વાણી૦

વાણી૦

(૯૩)

નેવાના નીર તે મોભેજ ચડશે.
ખાવો ખોલ્યારે મજાદર ફા પૂત.
મમતાને લયો અખધુત.

ભજન. ૧૦૩.

રાગ કાફી.

દીટાડી કહેતીજીએરે, જુમી ઉપર ભારજ થસે
અઢાર ફોણી દળ અટવાઇ જશે, ભોમી તજ વ્યોમી વસીએ
પણુ સવિધ્ય ન લુલે, કશું કયું તે કાઢથી ન મટે,
થું ડાપણુમાં કુલે હજુર હુંકમતીરે હોનાર તે સહેજે હશે. દી૦
રામ પ્રગટીને રાણવરોળ્યો, જગમાં ખાંધી પાળ.
સોનાની લંકા કાણુમાં લુટાવી, વીભીક્ષણુ કર્યો જુપાળ
વિશેજુજ વાઢયોરે, હેદયા મસ્તક થશે. દીટાડી૦
પેલાદજની પ્રતીજ્ઞા પુણી, ને હરણાકંશકુ હણ્યો,
નરસીંહ રૂપ ધયુ માંરે નાથે બ્રહ્માના વરને ગણ્યો,
હાપેક્ષ સર્વે હેકુરે, ઉગરે નડી ઉપાય કશે. દીટાડી૦
ગજ ઘટ નાખીનેઈડાં ઉગાર્યા પક્ષીની કરી પ્રતીપાળ,
નરસીંહ નર સર્વથી સમર્થ, રાજે કીધો રખવાળ
ભાળ મને લાધીરે, હરી જનમાં વસે. દીટાડી.

ભજન. ૧૦૪.

પાર ભજનનો વેપાર

ધણી તારા નામનો આધાર.
પ્રથમ સમરું સારણ, ગણુપત લાગું પાય

દેવના ગુરુ દેવ સમરૂ, મને જ્ઞાન જ્ઞાન બતાવ.
 જેની દિશાએ મારો જીવ નહીં માન મટતું જાય. ૪૨૦
 નીત્રત પ્યાલા સભર જરીયાં દેખતાં વીખ ખાય.
 દેખતાં વીખ ખાક, કાગ વાણી છોડ માયલા. ૪૨૦
 હંસની ચાલે ચાલુ, પાંજરામાં પંખી બેલે;
 તેમ રામ શુ લે લાવ, માયલાણાં ભાવ રાખો. ૪૨૦
 જોઈ એનો તાર. પાંચ સાત નવ બાર કરોડ,
 લેતીસ તું અવતાર. રાવત રણુશી બોલીઆ,
 મારા ગુરુ બેડલો તાર.

હાથી.

વાલમ તુંને વેહનીરે, નીંશા તુંને ક્યાંથી મળીરે.
 એતે. રંગ રોનોરે, બીબે બીજી ભાત પડી. (૮૩)
 આત્મચીના વીના આત્મો તે જુકડાં બલ જ્ઞાન.
 બકિત તણો જેને બેદ ન લીધો,
 તેતો મેલ કુંસો કરી પ્રાણુરે, વાલમ૦
 વા થકી વટતારે, કાઢે આડી હુડ હડી.
 નટવર હોકર નાટક બેલે,
 ધતો જઈ ઉભો દોર ચડી,
 આ પશુ ચુકયો તારો આછ તો અધવચ રહેશે અડી.
 જોગ તેમે સાધેરે ખેત્ર આબ્યા ખરાખરા. વાલમ૦
 સાધુને સુરવીર સનમુખ રંગે સાચી રામશું સગાઈ
 મુર વીના નર મગદ હોસે.

તે ધન્ય ધન્ય અદક સગામ, વાલમ૦
 દણવટ ચટનેરે સાથે લેજો જ્ઞાન ચુડી
 નીર વખ હોર નામ સમરણ તરવેણી ટંકસાર. વાલમ૦
 નીર વખ હોર નામ સમરણ તરવેણી ટંકસાર. વાલમ૦
 દાસ હોથીને ગુર મોરાર મળીયાં
 તે સખળ લીધી મારી સાથ
 ત્યાંથી રંગ લાગ્યોરે કાઠી માઢીથી કબુદી પરો. વાલમ૦

ભજન. ૧૦૫.

પતા તમારી રામ ચરણમાં લાગીરે
 સુરતા મારી સંત ચરણમાં જાગીરે,
 તેણે મારિ બે લાગીરે ગુર બે લાગીરે. રેક.
 સંત શબ્દ જ્યારે શવણે સુણાયોને રેણુકર ઉરતો લાગી
 તરવેણનાતીરજ ઉપર મોરલી મધુરી વાગીરે. તેણે.
 ઘણારે દીવસ મન કરે દીવાનુરે બરડામાં નવ જોયું જાણી
 અક્ષી રાતી તમુને પુરૂષ મળીયા
 ત્યારે બાગે પકડી લે લાગીરે. તેણે.
 દયા કરી મન કે.લતુ રાખ્યુંરે તુજાને મેલી ત્યાગી
 સ્વામીજી આગળ જ્યારે શીશ નમાયુ ત્યારે
 સુરતા સુવમાં લાગીરે. તેણે.
 સતગુરુએ શબ્દ જ્યારે શરવણે સુણાયો
 જાદર અતર પ્રેમ પ્રકાશી
 દાસ હોથીને ગુર મોરાર મળીયા
 ત્યારે મટી ગઈ જમડાની દાસીરે

(૬૬)

લખમો ૧૦૬.

એણે અમર પુરશે પધાર્યાં ગેરે દાતા જેણે અમર પુરશે
 પધારાયા મેરે દાતા ખલક ખુબ બનાવાજી
 બીજ વરખમાં વરખ બીજમાં ચાંણાં ઠીક લગાય
 અંડન બાલે ખેડ નીપાયા તો કહુદિ કપાસીયાની પાયા મેરે
 મુખ મણા નારી સુતર કંતે સુરતા તાર મીલાયા
 ત્રીન ગુણીકા નળી બરાયા પાંચ તત્વ કે તાણા. મેરે
 બડા કબીર સાખ વણુવ બેડા હરમ તાર મીલાયા
 વણુતાં વણુતાં નવ માસ લાગયા
 નો પરપંચી રેળે નીપાયા મેરે
 સત મુદ્ધ સખદકા ધાગા શીવણુ વાણા કીર્તારા
 દુકડે દુકડા બેગા કીધા તો સાકુ ખુબ લગાયા, મેરા
 ગુર હમારા સતકા ગનાંની જુના પીર જગાયા
 દાય કરજોડી લખમો બોલ્યા તો અંતે રેળે બેળા. મેરા

ભજન. ૧૦૭

જેને દીઠડે નેણા ડરે બાપુ અમને એડો સાધુ મળે
 આદરમાંથી એક બીંદુ તુગદુયુ ને ભગત નામ ધરે
 નરક છોડાવી કરો નીયાળો એ અમર લોક દુરે બાપુ
 ચાલતાં નર ધરતી ન દુવેને પાપ દોશથી ડરે
 વઝને વિવેકીને ચાલે શા લખાણુ
 તેતો પુછીને પગલાં બરે
 ત્રિગુણ પુતળા સીવ સોનામાં તેહકડા પાટ મડે,

બાયું.

કુના સંજ્ઞ અઘાટ છે તે તો કાને તો ખબર પડે
કાયા તે વાડીનો ભમરલોને સદાય ઓથ ધરે.

બાધું

આરે સંસારીઆમાં સંત સુહાગી.

વે તો બકડા બજન કરે;

બાધું.

વરખા રજનો હેમજ પોપટો, વે નીરમાં બરે;

કાશ કરજોડી લખમો બોલ્યો,

વે તો સાન્તીના ખીંદુ હરે

બાધું

છાટમ ૧૦૮

આરા સાયાના સંઘાતીરે વખતે વેલા આવજોરેજ;

મનુષ્યા જન્મ મળ્યો તુને મોટો

તોય હરી સ્મરણ નવ કીધું હેજ,

તારવા બાઇ નાવ હાથ લીધું

મારા.

પાપ કરમની કાઠા નાંખી, લોભ કપટજ ભરીયાહેજ.

સોય કમાણી કારે મુકી પાપે પેટજ ભરીયાં હેજ.

મારા.

પુન્ય તેહં ને નામ ન જાણ્યુ ધર્મ મુક્યો તે જાણી હેજ,

અંત સમે સૌ આવી વળગશે,

કરણી કામ પ્રમાણી હેજ.

મારા.

પ્રભુની પ્રભુતાઇ ન જાણી વિશ્વવમાં રહ્યો તું માણી હેજ,

વિષય વાસના હર તજીને પ્રભુને દ્યો તમે જાણી હેજ;

મારા.

પુર્વ જોને ભેગા થયા છે, માત તાત તમે જાણો હેજ,

પુત્ર કળવ તેવુંજ બાઇ અંમમાં સહિ પ્રમાણો હેજ;

મારા.

અતઃ કાલે જાવું જીવનને એકધું છાટમ વીધુ જાણી હેજ.

જોતુ સંજ્ઞ પ.પ કરો નહિ પ્રધાને દ્યો જાણી હેજ.

મારા.

ભજન ૧૭૯

આવું હરી ભજવાનું ઠાણું વારે પુને નહિ મળે હેજી
મનુષ્યા જનમ આપ્યોરે મોટાં મોઢાં સલનો હેજી.

જીવ હરી ગુણ ન માવારે.

જીવ તુ જીવ્યા ભગવાંનનાં હેજી;

આવું.

જીવજીને તમે ચાલોરે, જીતો જમ દુવારને હેજી;

હરી ભજનમાં તમે ચાલોરે સે જ મગશે પુરુષ હરી
મો કાંનેરે, જુઓ તમે નાથ હરી હેજી;

આવું;

હરી ભજનમાં તમે ચાલોરે સહે જ મગશે પુરુષ હરી
જોજી હરીનેરે, જુઓ તમે નાથ હરી હેજી

આવું

જાત્યો નહીં જડેરે એવો સારીગ પ્રાણી

સેહેજે ગુર મને મહીઆરે ભજની આવે હરી હેજી

એવું જોઈએ કેહેરે મારા ઉરમાં આવે કરી.

આવું;

પરમદાસ ભજન ૧૨૦

સાધુનો મારગ માંકડો: ત્યાં ઠાઠ માલે શુરારે.

કાંપરે કેલ નહિ ચડે છલે ફલનો અધુરારે,

શુદ્ધી ન નર તે ક્વાય દહયા નરને નાવારણ તે નવ જાયેજી

મુળીએ ચહુ તે તો સેહેજી છે ખાડાની ધારે

જગીમાં આપ અરપવું નરવું જ ન મોગરારે

તેથી કહણ અવરદાન છે સંતો ખરાં ખરીનો ખેડ છેજી.

કુગળના ડાગ લાગે નહિ એ છે ફલ હરીવારે

કળાકળ પીધું શીવજી સાધુએ અજરે જરીઆરે

પાપ પારખું તો મળે હોમ અગ્નિમાં જઈ ભરે હોજી

જો પારખું પાર કરી આપ સંજારની ચાલેરે.

જે ઘાટ જગ ઠાવાઈ રહ્યું તે ધરે સતો આરડેર
 નીજ્યા પંથ એવા નીરજણા રેણી કેઝાન સંતા ઉજગીર
 સત સેવાના ફળ શું કહ્યે મુખ વરણાળ્યા ન આવે રે,
 નવધા બકિતન ભેટતાં બેઠ બકતો ને કાવરે
 ચારે સસે ટળ્યા અને કાણે બાંનણો લઉ અને વારણે
 કસંઉ નહીરે નકળમી ધરમને એ છે જુની ગાદીરે
 મોટા અનુભવી જીમ એ ચરે બે છે સાથ અનાદીરે
 પ્રેમદાશ વાત પ્રસિદ્ધ છે સતે વેદ પુરણે પીધા છે હોજી

મજન ૧૧૧

આધાને સંતો રવા તુ વોરીએ માલ મીસ્ટ ગુર મલીઆરે
 સ્ફીરને સાટે લઈ સાટવા ગુરજી અઢળક ઢળીયારે
 શીર મળે પણુ સમો નહિ મળે
 સમાના ચુક્યાં બેળાં નાંહ બળે રેજી
 અજર પીઆલા જે જન જીરવે આપે અકલ અશપેરે
 રૂપે રંગે છો નસે હિ તે નર નવધા સાધેરે
 વણુજી કરેરે વેપારી બકિતના બોમી નર બરિયા હોજી
 વીમ કઠણનો નીબરવા સુરા લખને ચાલેરે
 કાયરનું ત્યાં કામ નહિ મરજીવ માણેરે
 સાયાને મન સહેલ છે ધરમ લીણા દુખી ધુનરે હોજી
 સાયજાની ઝોળગે જોડીયા જ્યારે જમ જોગયોરે
 આપ ઝોડે ધણી ઝોગળે ફળ ચારે ગુમેરે
 અહોનીસ નીર અમૃત વહે સંતને સાહેબ કરી લેખે હોજી
 એ ધરમ આશ્વય જ્ઞાનદનો જીગ પેલો ધુનરે

સનાતન એવે સંત કહે ધરણી પેઢેરે ધુનોરે
 અહોનિશ નુરીજન એમ જોયરે
 સુલુણા નરતો સેજે તરે હેજી
 માંરે માંરે તમે મેલજો આ કાયાનું કાચુરે
 અમરે તન કેનું નહિ સ્મરજી ગુરજીના સાચુરે
 પ્રેમદાસ પામ્યા પરિશ્રમતે અહેનિશ ધાયાધુંન ધરમતે હોજી

લાવી ૧૧૨

શેરજી પધાર્યા જોત્યુ જાગીયુ મોટા મુનિવર મળિયારે
 અડસટ તીરથ ધરને આંગણે પ્રવાહ ગંગાજીના વગીયારે
 નાયા તે નર નીરજો થયા કુડીયા કીનારે ખેસી રહ્યા હેજી
 મનના માન્યા મુનીવર જો મજે આપુ સરવસ સોંપીરે
 દીરસો આદ્યો ગુરજીએ હાથમાં રાખુ તનના તાસીરે
 એ વચ્ચાણું વોરતો ગુરજી ભાળીયા હેજી
 લખને ન આપે તે દીવાળીઓ હોજી
 સંત સરોવર સેવતાં રૂકું રતન વાપ્યુરે
 રતન જતન કરી રાખીએ આધ બોલે આધુરે
 અજ્ઞાન્યાને નવ દીજીએ સંતો સમજીને લીજીએ હોજી
 દિયા જોર ઉજળારેણી કરણીના હીસારે
 પારકે મંદીર જઈ પાખંડ કરે ધેર આયા શામળીઆ
 એકલને બીજો નહી ગમે તે નજર ભક્તિથી ભુલ્યા ભમે હોજી
 આપ જો રડીને અજરાજો જરે રાખે મનને વારી
 પીતાંબર ચરણે લીધો બને સંતો જીવોને વિચારીરે
 અમીરસ એણીપર પીજીએ તનમન ગુરજીને દીજીએ હોજી

લાલિહારો ૧૦૩.

સોય રમ સમગ્ર મારા આતમના આધાર

મમરના બગોતો દરશ કરે દેવાર—

મોહ ગાયા મુરખ મલકાવે અંધો કરે અહતા

હેમને સંકટ ન મને ધણી વીના ખાશે માર

લેખ લેશે ખુબ ખરે

સોયરામ૦

સંત ધરનનાં સંજો નહિને ખાંધે કરમ પરિવાર

બળિત ન ભાવે મંત ન સેવે તો ક્રમ મળસે તારવાર

કુડજ કાઢો તમે સાચુ નામ સંભાળ;

સોયરામ૦

રવી ગુર જોડ્યા પડવા ખેડવા પ્રગટ કરે પોકર

ગુરગમ હોવે ગોતી લેખે તરવણી ટંકચાળ

ગગન ગુફા માંથુ પી જીજો જગકાર

સોયરામ૦

સાધુ શુરો તો સતમુખ લડશે કાવર બળે ગભાર

શીને સટે સાહેબ શેના તો સફળ જન્મ તરવાર

મજાવ મોજ મળે દરવાર

સોયરામ૦

દયા દાન અમરાપર મળવે કાળજ સફળ સધાર

અણમાં રાખો જન અપણે કરી ધાર

સોયરામ૦

સીળ સતેશી નીરમળે જીજ્યા શોડી પોચા પરીવાર

અધર શીહ શન આપ ખીનાને અધર પુરુષ નરધાર

સોય મુરતને લાલકાસ જાય ખતિહાર

સોયરામ૦

ભાણો લુવાણા ૧૧૪.

મ મું રામ બજી રાણા તારે ગુણ જોતીકના ગાણાં સેજી

ઝેણી ગાથાના પદ્યો ના પદો પછે કળા વિના કુટાદોણ
 જુઠી માયાસે જડો માંગ્યો પદ્યે કડી પદ્યજાણ મન
 કુડી માના તરી કામ નહી આવે નહિ આવે ગેળાં પદ્યજાણ
 હરામની માયા તારી દાસી ખસે પછે દમ એ કુગણાર મન
 કુણપ વીનાના નર કુળ દાસે બીનર નહિ બેદાણજાણ
 હરી વીનાના હળવા હિંડે નર કરે નીમાણ મન
 સે વરસ સીધુ નાં જ્યાં પડ્યુ બીતર નહિ બીજાણ
 જળનુતે કાંઈ નર નવ આશ્યું પદ્યજાણ નર કે પદ્ય
 તારા રાણી તુહિ તુહી જાણીયાં નેદા દાસ રથજાણ
 દીક્ષા લઈને વગર આશ્યા હરીચંદ્ર હાટ પચાણ મન
 રાગ્ય સરીખ રથા નહિને ઈંદ્ર જેવા અજપાણજાણ
 જરાસંઘ સન્ધ્યા જાને કહિય કુગણા મન
 સ્થીનાયા બેળી કરીને નાચ જરીયાં નાજા
 મુગ પછે મગજર થઈ બેડા તાપર રાર રથજાણ
 વળી ફરી પન વૃત્તિ નવ ફરી તારા બોલના પદ્યજાણ
 મુગી ફરી પદ્ય પદ્ય ન પદ્ય તારી બાત ન મન બરમાણા
 અવગરે તો અનેક ધર્મો ને બવો બવ બટકા પદ્ય
 જરા મરણુ છતો નહી છવન તારો લોભ ન મયો લુપાણા મન

ભજન. ૧૧૫.

હંસો હાલવાને લાગ્યો કાયાનો મદલાગો
 તમે પોરે પ્રમાણે ગોરે હાલવાને લાગ્યો — કાયાને રેક.
 આપો અજાણેને રથીયા રસાયે
 તમે કુઠ કાયાના વિના કાટારે હંસો.

નીત નીત નીકા ગરા નખખેરામ રાખે

સુતાસે સાહેબો આધારે

હંસા. ૧

એકે મન કુખ એલખ અરાધો

આંધો નાનવવાને લાલ્યોરે.

હંસા. ૨

અસર કુખ રહોને જમડા પણ આંખ્યા આછોરે.

હંસા. ૩

ભજન. ૧૧૧.

હરી જન તે વાળો સંતે સમાગમ જીવને વહાલી માયા જોને

માયામાં વીટાળો પ્રાગી ભવમાં ગોચાં ખાય જોને

અહાનદને મયા સુખ મેલી વીશી નદને ધાવ જોને

સુધનંતો, સંધુ ત્યગી પ્રગતરૂપમાં નાહાન જોને

એ સના મોનીય થયને સોને જન એલાખ્યા જોને

હીલનાં જળ કે રડા ની ઉગે રેલીયા જોને

સન વીતદારા જાન સો છે મધ્ય કાળની છાયા જોને

મુણી ન હજી આવ ન પ્રીછે શીખ્યાં કારતન મય જોને

નખ સંખ સુધી અવોધા વાત ન અંધાવા જોને

જીવન મુક્ત મૃત્યુ સીધું તેનો વિશ્વાસ જોને

જીવન મુક્ત સીધી અપે તેના ચામ દાસ જોને

ગોટી સેવા ફની મલ્લ માગે વચનના રાખે આસ જોને

એવા જાને સાધુથી સંગે જ્ઞાન ન થાય રતદાસ જોને

ભજન. ૧૧૭.

હોમે હોમે જહે છે રે પ્રભુ મારો વારે ચડો

બચચ મારાં મારે રે તજે આવી બીજા ખડે
 બાંજી તાણીને ઉભો પારધી ઉપર અંબો બાજ
 દરનાંયા સુપં ને નીકળે વો વણશે અમારા કાજ.
 ગરકના ગામીર આંટી રાખી રખે રહો.

ટેક.

હોલો

કેતામાં અમુ પહોરોઆ તે સર્વ વીશે નીરવાયુ.

પારધીને પમે ડસીને તાણણ લીચા પ્રાણ
 ત્યાંથી બાણ છુટયારે બાજ આવી હડે પડ્યો.

રહેલો

કંઠે વેળ માં કામજ આવે ભજન કરે ભવ જય,
 એવો સમરથ સ્વામી મુકે ને કાના પુણુ પાય,
 ગુન્હેગાર તારારે ટુળસીદસ ખરો.

હોલો.

પટોળી ભજન ૧૧૮.

પટોળી આ પ્રેમની એના વાણનાગ વિરવધાર

પટોળી.

સતજુગમાં વજ્ર વાવીયા તેતા જુગમાં ઉગ્યો કપાસ.

દુવા પરમા આવી ફેરીયુરે કલજુગમાં વીળ્યાઆ કપાસ

પટોળી.

સતને ચરખે લોહાનીએરે પ્રેમની પાંજણે પીળવ

સરખી સહેલી વણે પુણીયું એને ગગરે ફરકે છે તાર

પટોળી.

અહ એ તાણ્યો તાણે ને શંકર જ્યા ભચાર

તેનીસ કનેડે અણો તગડેરે એતો તાગ ગંધારે અસમન

પટોળી

પેલાદ ગોઠી અભેપદ પામીયાને ગોઠી મરનાઇ દાસ

જુનાગઢમાં ગોઠી નાગર નરસેએરે પછી આવી દય ને દા । પટોળી

રવિદાસ ૧૧૯.

તારા પદ પરસરે ચારે જુગમાં ના આવું મરી

હરિ નિહ નિહ

- લોકતને આધીનરે લોકત પ્રાતપાળ હરિ, ટેક.
- તાના રૂપની શોભા શા વર્ણવું, નોગમ થયારે સ્વરૂપ,
ત્રિવંધી તાપ તાં જને ન મને નીરખળ અશ ભરસે
સોયણુ બુલ્ય જે બળ અહંકાર કરા તારાં
- ધીરીટ કુડળ સુંદર દળ લેચન અમરતની આગાર,
રામ કહે રામસગ સોહે ધસમણ હથીવાર તારાં
- લોકતા પાલનરે દ્વંદ્વ શિહારણુ હરી. તારાં
- રાગ સવળા મળીને બેઠાં ધનુસ ભાજો પ્રાપ્ત
રાવણુ સરળા કંઈક રાજાશા જેવી બુદ્ધિએ બડી ન હોય
રામ રામ રેએરે સીતા મન ચીંતા ધણી. તારાં
- રામ ભક્તમણુ ગુરુ સંગ અવ્યા રાસ રચ્યો છે ત્યાંહે
સોત એ રધુનાવને નીરખ્યા અંજે ઉલટ ન માય,
વાચા એહી પગખરે સુંદરવર સરસ ધણી તારાં
- બાળક રૂપ સંક્રામણ કાયા હાથ લીધું કુશમાંડ
દ્વંદ્વ દેવતાં દેખતાં ભાગ્યુ પ્રાત ન રહ્યાં અભાંડ
જન તેડાવારે જનક કુમારી ભરી તારાં
- પરશુરામ બોખારીને ઉઠ્યો મનમાં આગીને રોશ,
રામે ભક્તમણ સનમુખ ભેટયા બાણે પ્રાધુ બળ સોય,
હું છું તારો આદ્યરે પ્રભુ તમે ચરચરી. તારાં
- આગે સંત અનેક આધાર્યા ત્રાતા દરણુ રામ,
અનેક જુગનાં સુખ પ્રભુજી કરે રવિદાસ પ્રણામ,
તારાં પદ પરસરે ચારે જુગમાં ન આહું તારાં

(૧૦૬)

ભજન ૧૨૦

જાગે આંખ મન ના માલે સંધવીજી પીઝિરેજી
 ન આવે તો મન ન દેવાવનાં આજી ત્રીકર વીખા પીજી
 ધારા ધેળતેરેજી આવો
 આજી મારા વાલજીના નેણુ વીરખી થમંધું નીઆલ,
 મારા રૂદીયા કુળમાં ટાઠ દીમ ડેરે જીવ આવો
 આજી વારી ગઈ પીજી યારે રૂડો વાર,
 જાનવાને રૂચીયોરે જાયું હવે પીયુજી આવો
 ટળવે નેરે સે નેરે આજીઠ.
 પ્રેમે તે પારોરે પ્રભુજી મારી પ્રીત છેજી આવો
 મહા જગત રૂચીએ માર મંદારીઆની મોજી;
 જોવાં ગુલનાન થવું છેરે માનથારેજી આવો
 ભાજને પ્રતાપે મ મગન ભયા,
 રવી રામ ભજન કરેરે રિયા દિ પીજી છેરેજી આવો

ભજન ૧૨૧

હરે હરીયામાં હમેશ નાતા કાલવ કપડા કયું ધોતારે
 પવિત્રના ધેર નાર પદમણીને ગુણકાશે મન કયું મેતા;
 આવે પાંવને માં આસડે માયા માલ મુરખત કયુ જોતા
 હજે ત્યાં ન આવે અજગીઓને હજારે પીજી કયું સેતા.
 જામૃત વૃક્ષહી જાયા છોડકર આકડે આસ કયું જોતા
 મગલા સાધે મન મન આવે જોયા
 હંસની સજામાં કયું ન મેરતોને

સમજ આવતાં કંઈક જુમ વીત્યા મુવા પછી મુખ કમું થોતા
 આપ્યા પુ વને અંદ ન દેતાને મુવા આપને કં રો ૥
 હરી લેશી મહમી સમ સાહેબની
 એર ભાસા સર્વ ઓડા.
 કહે રા સાહે સતો ભાણુ પ્રતાપેને
 અમર દિ રે તર ચોથા
 દલ હરીવેલી હમેશ નાતા કાદવ કપડા લોતા

ભજન. ૧૨૨

ભજોને મન તમે આનમરામ દેખો તજર પા બે રીર.
 થડી થડીના થડીયાળા વાગેને
 કાપાનો મહ તરો લેશે થેડીરો
 માતને તાત તારા કુદંબ કળીલો ખેલી અંધર મુતની થેરી
 તેમણી કામ તારે સગ ન આવે
 ન આવે વરના મેરીર.

ભજો ૦

એક દીન જગડા શહેરમાં જલટશે;
 થમ સાથ ચડશે એના સ્વારીરે
 આ કમ માં ન પુકાર લાગી રશે
 એમ અસાધી બનશે રરે

ભજો ૦

હમ વરના તરો ખંચ કં લેશે
 એ દા ઉ ન રે નાક પૂરી
 પુન વીને તરો ખાજા ન આવે તે
 જોય કરે કટી તારીરે,

ભજો ૦

(૧૦૮)

તનમાં તપસો તમે જુઓ વિચારી
મનખા જનમ નાવે વારંમવારીરે
કહે રવીદાસ સંતો જાણુ પ્રતાપે
એક અલખ આશા તમારીરે,

જાગો.

ભજન ૧૨૩

સત વચાકા કરી લે નવેડા મે નામ સતગુર મંધ જોલેરે
માયલ શ રમાં રતન અમુલખ

વ તુ છે નાંદી અણુ તોનારે

સત.

ફલર દરીયામાં અખંડ હીનારે

દેખ્યા વીના માર મન હોલેરે

જાંતના ભરીયાં આજા જયો ભવ ભુલ્યારે

સત ગુ વીના તાળા કાળ જોલેરે.

સત.

ગમન મંડળમાં ગુપ્ત જોખીએ નાવન અક્ષર ખાર જોલેરે,

તુંરી તખતપર નામ નીરંતર

નરે તે સુરતેને સુજેમ નાંખેરે

સત.

આગળની જોને હશે આજખાણુરે

ગ્રાહ્યો વચન ધતો નહિ મેંતરે,

આળ્યો અવસરને ચેતો મારા ખેડીડા

ફળ લાખ્યુ છે આ વેલેરે.

સત.

પટા લખાવ્યા જોશે ધણી હજુરમાં

કેને દન્વણી એરે કમ રાકશે.

કે રવીદાસ સંતો જાણુ પ્રતા

પ્રેમના ખાલા કાળ સંત પાવેરે.

સત.

રૂપાદે અને માલાનુ ભજન ૧૨૪.

- વાયક આઠાં ગુરવા દેશનારેજી રૂપ રાણી જમવે પધારેજી. ૧
- કેમ આવું ગુરુ મારા એકાંતરે સુતો માલદે જગેરેજી. ૨
- નીકા મગાવું સારા શહેરનીજીરે, ઉપર અમર એકાદીરેહોજી. ૩
- શોડમાં સુવાર વાસંધી નાગતરે. ખુણે ખાટ ઢગાવુંરે હોજી, ૪
- વાળે વાળે મોતી પરોતીઆંજીરે, દીવડી ચોડી લેલાટરેહોજી. ૫
- યાજી ભર્યો સગ મોતીડેજીરે, રમઝમ કરતાં ચાલ્યાં હોજી. ૬
- ત્યાંથી રૂપાદે રાણી ચાલીયાંજીરે, આઠ્યા દોડીને દરવાજેહોજી. ૭
- ભાષ પોળીઆ વીરા વિનવુજીરે, તુતો સુતો કોકે જાગેહોજી. ૮
- કાંકે સુતો કાંકે જાગીઆંજી, રાણી તમે કકડે પધારેજી. ૯
- વૃત રત્ના એકાદશીનાજીરે, ધશ્વર પુજવાને જાવું હોજી. ૧૦
- તાળાં જડારી જેસળ સેરનાંજીરે, કુંચી માલા દરબાર હોજી. ૧૧
- ભીઆ રહી અલખ આરાધીઓજીરે, ખડક ખારીને ખેડવી હોજી. ૧૨
- ત્યાંથી રૂપારે રાણી ચાલીયાંજીરે આઠ્યા ધણીને દરબારહોજી. ૧૩
- અલખ વધાવ્યો સાચે મોતીડેજીરે, શોની ઓપતી પધરાવ્યોહોજી. ૧૪
- સડિ ગતને હરો હરી મારેજીરે, ગુરને પ્રણામ હોજી. ૧૫
- આઠ્યા રૂપાદે રાણીજીરે જળહર જેતું દરસાણી હોજી. ૧૬
- ચંદ્રવળ ચાલ્યા ગાંડાઆજીરે સુતો માવાને જગાડ્યોહોજી. ૧૭
- હોરો રાણા હોને રાજઆજીરે રાણીએ રાજ અભગ્રવ્યાંહોજી ૧૮
- ઝડપ લઈ માલાદે જાગીઆજીરે, શોડમાં વાસંધી ધુધવ્યોહોજી. ૧૯
- કરડયા કૃતા પથુ ઉમરવારેજી, ચંદ્રાવળી ભાગ હોજી. ૨૦
- ખાંડ ખાંડ લીલું હાથમાંજીરે, માલાદે કરાવજી કર્યા હોજી. ૨૧
- જોવાં મંદીર જોવાં માળીયાંજીરે, મોડાની મોડાર હોજી. ૨૨

- ત્યાંથી રાવળ માલો ચાલીઆજરે, આબ્યા ફેલી દરવાજે હોજી. ૨૩
- ભાષ પોળીઆ વાનવુજરે, રાણીને જાતી તે જાણીરે હોજી. ૨૪
- કાંક મુતો કાંક જાળીઓજરે, મુજને ખપર નયારે હોજી. ૨૫
- કાપ કરી ખાડ ફેરવુજરે, પોળાબ પોણુ ઉઘાડરે હોજી. ૨૬
- ત્યાંથી રાવળ માલો ચાલીઆજરે, આબ્યા ફળીને દરારે હોજી. ૨૭
- પાંજલી પળીતે ચડીઓજરે, નજરે જાળીરે હોજી. ૨૮
- હર મારા દેવંઓજરે જોત્યુ કાંખી વરતાણીરે હોજી. ૨૯
- બાપણા સહેરમાં કાઈ નહિ નુગરોજરે, માલદે પધાયારે હોજી. ૩૦
- જસીદ્દલ મોજડીક ઉપાડીજરે, માલદે ત્યાંથી ચલ્યાજરે હોજી. ૩૧
- સજમતો ને હસે ફરી જરે મારા ગુરને પરણામ હોજી. ૩૨
- હર હર માગ દેવંઓજરે પગની મોજડા દે રાણીરે હોજી. ૩૩
- સજમતો અલખ આરાતીઓજરે સર્ગની મોજડી ઉતારી રહેજી. ૩૪
- લો રૂપાદે રૂપાદે પેરા મોજડાજરે કાષ કેણે ફેરાબાજી. ૩૫
- ત્યાંથી રાવળ માલો ચાલી આજરે એતો પોળીઆને માયો હોજી. ૩૬
- કીપુ માગી રૂપાદે ચાલ્યા દોઢીતે દરવાજે હોજી. ૩૭
- ઉલા રહી અલખ જોલીયાંજરે, પોળીઆને સજવન ડીધો હોજી. ૩૮
- સહિડી સેરી નાં સામો મળ્યોરે, સતીનો ઉડલો કાલ્યો હોજી. ૩૯
- સત અધારી આબો લુએ કુપ, રાણી તમે કંઠે પધાયારે હોજી. ૪૦
- વત એકાદસીનાજરે, ખપર પુજવા ગય. હતાં હોજી. ૪૧
- બાપણા સહેરમાં નહી પુલવાડીયુંજરે, ઢોલને હમકે પાણી ડાહ. ૪૨
- વેલી વાડા આજુ સહેનાંજરે, બાજી ગઢ ગીરનાર હોજી. ૪૨
- ગીજી બણીના ચાકમાજરે, ચાંચાં ચાંગામાં ફેરાણી હોજી. ૪૪
- હાન લેષ ઉડલો તાણીયાંજરે પુલડે કાપુ બરાણી હોજી. ૪૫
- જે મુસ્તડે તમે વચાં હતાજરે તે મે અમને બતા હોજી. ૪૬

એ પંથ માતા દેવદાસજી, જેલુ ખાંડાની ધાર હોજી.	૪૭
પેસો માર મોલી દીકરાજી, મીન ધસલો ઘેડો હોજી.	૪૮
ત્રીજો માર કવડીના વાહડોજી, ચોથો અંદાવળો રાણીજી	૪૯
ચાર મસ્તક લઈ આવજો જી, રાજ પંથ બતાવુ હોજી.	૫૦
ત્યાંથી રાજ માત્રા ચલીઆજી, આવ્યા પોતાને મહેમજી.	૫૧
ચરના મસ્તક વાઢી માલો આવ્યા રૂપાદેતી પાસ હોજી.	૫૨
ત્યાંથી રૂપાદે માલો ચાલીમાજી, આવ્યા વધીને જ્વાર હોજી.	૫૩
ચુર ચુર મારા દેવંયાજી મોટો ભુપ નમાવ્યો હોજી.	૫૪
સર્વ ગતને હરો હરીજી માયાના કંકણુ મયા હેજી.	૫૫
પેસો જીવડો મોલી દીકરાજી, મીન હંસલો ઘેડો હોજી.	૫૬
ત્રીજો જીવડો કવડીને વાહડોજી એની માતાને ધાવે હોજી	૫૭
ચોથો જીવડો ચરવળો જી, એતો હરીનો આરતી ઉતાવે હોજી	૫૮
ભાસે મહો મેઘ વાડવે જી, મુખ સજીવન કાધા હેજી.	૫૯
ગાય શીમેન સુણે સાંભળેજી, પોકુંક એના વાસજી	૬૦
દાસ ધાર એમ બોલીયાજી, સતેનો વાકુંક વાસ હોજી.	૬૧

ભજન રામદેવીરની શાવળ.

એને જીવે વાપજી ભજન વીના મારી ભુખ ન ભાજેરેજી
 શ્મરણુ વિના મારી તત્તપ ન જાગ.
 અતર દેવને હું નહીં મન્યુ રહેજી.
 કુંડા કરેને રામદે દયાળા,
 અજમલ ધેર અવતાર ધર્યા હેજી.
 જીવે વાપજી અજ ભુખલાં અમરજી આસા હેજી.
 અવતારજી રામે દીન દયાળ

દુખ દારીદ્ર દાળી સુખ દેખે હેજી,

સેવક તથા રામે સદા રખવાસ,

અજમલ ઘેર અવતાર ધર્યો હેજી

છ બાપજી મે કુદને મારા સતગુર સાચા હેજી.

જનમો જનમનાં કાપે જળ બણી ઠણી ગુર વાટેને પાટે હેજી,

નેડે રાખેને ધણી એક લગાર,

અજમલ ઘેર અવતાર ધર્યો હેજી

છરે બાપજી પાંખવીના પંખી કુમ ઉડશે હેજી.

જળ વીનાં મચીઆના કોણ હેવાંસ;

રાજ વીના મછીઆના કોણ હેવાલ;

સુખપતી રામે સદા રખવાજી

અજમલ ઘેર અવતાર ધર્યો હેજી

છરે બાપ મે ગોરાને માંજ મળીઆ હેજી

મળીઆરે માલા નીજરી, હરી લરણે ભાઠા વરજી બોલ્યા હેજી

વામદે પીર મને પડશે દેખાડ,

અજમેલ ઘેર અવતાર ધર્યા હેજી.

ધીરાના પદ.

પ્રથમ ભાગ

પદ ૧ રાગ કાફી

કુહ્યો શું ફરે છે રે જુહ્યો ભર કુપમાં પડ્યો
મનુષ્ય દેહ રૂપીરે ખાયો મંત્ર હાથે ચડ્યો.
ડાહ્યો થમ દુનિઆમાં ફરે છે, તેણે શું સયું તાર કાજ
તેં ન જાણ્યું જે પલકમાં ક્રમ કરી રહેશે લાજ
ડહાપણુ તારં જાણુવુંરે જ્યારે જન્મ હથે ચડ્યો. પુહ્યો.
વાગ મુછી પર વાટજ લીડી, નકની વાટે સંચાર્યો
મિથ્યા જાની ભરિ ચારી અલ્યા જનમ ધર્યો ન ધર્યો,
માટે જેને જાગીરે અવસર આવી અડ્યો. પુહ્યો,
શું થયું તે સંપત્તિ ગણી મળી મળ્યા પોતા ધર ખાર,
નિશ્ચિત થઈ હરિ નવ લજ્યા ધિક પડ્યો અવતાર.
ધિક તારં જુહ્યું રે, હરીએ તને શાને ધડ્યો પુહ્યો
મનમાં લે શીખામણ મારી, મમતા મુડી પડી,
કર સ્મરણ સરજનવહારનું જનમ સફળ લે કરી
દાસ ધિરો કહે છે રે સૌથી તું સંસ નીવડ્યો પુહ્યો.

પદ

તરણા આથે કુંગરરે, કુંગરરે કુગર કાઢ દેખે નહિ,
અજ્ઞ ભુપ માંહરે સમરથ ગાજે સહી
સિંહ અજાયા કરે ગર્જના કરતુસી મુગ રાજન.

તલને આથે તેલ રહ્યું છે, કાઠમાં હુતાશન
 હડી આથે અત જર, નવું એમ છુપી હી ૧
 કેને કહું અન કાણુ સાંજગર, અગમ નલ જવાર.
 આગમ ફરી ગમ નહિ, વાણી ન પહોચ વિસ્તાર
 એક દેશ એવોરે, બુદ્ધિ થાકી રહે નહિ તરણા, ૨
 મન પવનની ગતિ ન પહોંચે, અતિનશીર અખંડ.
 રહ્યો સચરાચર ભયોં અલ પુરણુ. જેન રચ્યો અલાંડ,
 ઠામ નહિ ઠાલારે એક આણુ માત્ર કહીં ૩
 સદગુરુએકૃપા કરી તારે આપે થયા પ્રદાસ
 શાં શાં દોડો સાધે પોતે પોતાની પાસ.
 દાસ ધારો કહે છેરે, જ્યાં જોઉં ત્યાં તુહી તુહી

પદ

મન તુંહી તુંહી જે લેરે, સુંપના જેવું તનમાં તારં.
 અચાનક નેડી જીશેરે, જેમ દેવતામાં દાર. ૮૬.
 આકળ જળ પળમાં વળી જસે, જેમ કામળ ને પાણી
 કાયા વાડી તારી કમશે, થઈ જાશે ધુળ ધાણી
 પાછળથી પશ પાશેરે મિથ્યા કરી માર માર મન ૧
 કાચનો કુપો કયા તમારી, વણસતાં નહિ વાર
 જીવ કાયાને સગાઈ કેટલી મુશી ચાલે વન મોઝાર
 ફાકટ કુલ્યા ફરવું ઓગિતું થશે અધારં મન ૨
 જેમું તેવો સર્વ જવાનું ઉગરવાનો ઉધારો,
 દેવ ગધિર્વ રાક્ષસને ચાણુન, સને મરણુનો મારો
 આશાનો મેહેલ ઉચારે નિહું આ કારભારં. મન ૩

ચંચળ ચિત્તમાં ચેતીને, ચાલો ઝાલો હરિનું નામ.
ધરમ રથ જે હાથે તે સાથે કરો હૈયરનો વિશ્રામ.
ધીરા ધરા ધરધીરે, નયા કાંઈ રહેનારં.

અંત ૪

૫૬

અંતે અંત તેડાવોરે હરિનું લગ્ન કરવા.
કરમાં માળા ઝાલારે, મુરખ જ્યારે બેઠો મરવા
નાગપણે ધર ધધામાં ફાયો, વૃદ્ધપણે હરિ ગુણ ગાય.
ધર ભાગ્યું ત્યારે કુવો ખોદાવે, અગ્નિ કેમ ઝોલાવાય.
જીતી ખાજ હાથારે, પથને નાવે બેઠો તરવા.

અંતે ૧

અંત સમે છાપા તિલક બનાવે, બુલી ગયો જ્યારે જાન
ઝેરજીની ચોરીને શોપણું દાન, એમ કેમ આવે વૈસાન;
શુર જાન નાબુદે ભુદિ તારી ગઈ ચરવા.

અંતે ૨

જુતાની નારીને જોયા પુત્રના આશા અને એજેજ મ વહી જાય
હરીને બેઠા કમવારે એસીમવર્ષ વર વરવો
વીશ વર્ષેશ્વર મળે, લકિત કર્યે ભય જાય.

અંતે ૩

અંતે ૪

હરીનું ધાયા તે બહુ કાયા તેને મળીયા નીરંજન રાય.
દાસ ધીરા કહે છે ર મદયા ચોરાશી ફરતા ફેરા

અંતે ૫

૫૬

ખખડદાર મન સુખાજી, ખાડતી ખારે ચાલું છે
હીમત હથીઆર ખાંચારે, લય લગ્નજી લડ્યું છે
એક ઉમરાવને ખાર પટવા, એક એક ત્રિ ત્રિ
એકબણીને એક ધણી પુણી રમ, ચીતે સતતે ન ચીત
શાં શરદારે ગઈ બેચારે, તેને જાતી ખાર પડ્યું

ખખડ,

ધાત્ય ખાદ્ય તારી પુઠે ફરે છે તે વળી કામને કારણ
લોભ મોહ અને વળી માયા મમતા એવા જીવમી જોરાવરજોધ
અતી બળીષ્ઠ સ્વારીરે. એ સ.થે અથડવું છે ખખડ૦

પ્રેમ પલાણા કરી જ્ઞાન ગોડે ચઢી સદગુર શબ્દ લગાર
શીલ સહોધને ક્ષમા ખડક ધરી, લજ્જન બડકે રામ
ધરો દાવ ઝલીરે નારાય ન્યાને અડવું છે ખખડ૦

શુરત તુરત ને ઈંગળા સુશુભણી, ગંગા સ્નાન કીજે
મન મવનથી ઝગન મંડળ ચઢી ધીર, સુધારસ કીજે
રાજ ધણું રીજેરે, લજ્જન જડ બરવું છે ખખડ૦

૫૬

મુની મોહારે મહા નસ્તાની પ.યા

લે બાવાને લીધારે પડીત પરાણી એમ છોલી કીધાં ચક્રચુર
અંતર બેઠી એવા પડીત પુનાણી એમ છોલી કીધા ચક્રચુર
માયાતણી મોહ જળમાં એમ ફરે છે ઘેનાતુર

કીના નમરને ગયા વિખિયામાં વીરાધરે

મુની. ૧

પારાશર પુંડરીક એવા ડાહ્યા મુની નારદ વશ કીધાં
ચાંદ સુરજ લલચાઈ ગયા, એમાં લક્ષણુરંતા લુટી લીધા
એકલ અંગી શરખારે, ગયા તનમાં લલચાઈરે

મુની. ૨

જોગી સન્યાશી સેવટા, એમ જતી ન જોણે મલેચ
એટલા દળમાં લલચાઈ ગયા, બક્ષા લુટી લીધા ભેખ
સુરજંગીના ખરખારે, ગયા મનડાયા લલચાઈરે

મુની. ૩

સધળી મારા ખપરમાં, એમ જાણ સધળાં લોક
ખડા વિષજી નમારીઆ તારે ડહાપણ જાણે કોક
લસ ધીસ ફેડેરે, કાયા ન્યાસુધી માયા.

મુની. ૪

દુનીયાં તો દીવાનીરે, બ્રહ્માંડ પાખંડ પુજે

કરતાં વાસે પાસેરે, મુરખને નવ સુજે

૨૬૦

જીવ નહીં તેને શીવ કહી માને, પુજે કાષ્ટ ખાપણુ

ચૈતન્ય પુરૂષને બુઢેરે મુઢે, ક્રોધી અની જગ અનથુ

ચરકને અજ્ઞાતાગરે, પારખ નવ સજે

દુનીયાં૦

પથરનું જાવ નારમાં મુકા, સો વર પટકા શીશ

ઢાઢી ઉપાયે તરે નહીં તેતો બુઢે વ્રસા વીશ

વેળુમાં તેલ કાંધીરે ધાતુનો ઘેનું કેમ રહે

દુનીયાં૦

અંતર મેલ લગ્યો અની પુરજી નીમ નીમવ જળમાં ન્હાય

સાથ ડસીને દરપાં પઢાપછે નફડો કાપે શુ થાય

ધાયલ થની ધાયલરે જાણે કાષ્ટ જ્ઞાની રહે

દુનીયાં૦

દુર નર્થી આથ છે નચક નીરંજન પ્રપટ પંડમાં તું પેખ

દીલ સુધારી દીવાર તારો, પછી તારા રહીયામાં દેખ

ધોરીવર ધગા ધીસંતો રો જગતનાં જાહેર ઝુઝે

દુનીયાં૦

જેને રામ રાખેરે તેને કાષ્ટ મારી શકે

અવર નહીં બુઢેરે તાવ મારા પ્રમુતી પમે

૨૬

ચેહે સખરનો બીખા મગવે, ને રંકને દર રાય

સ્વર્ગને સ્વાનક જળ ચરાવે, જળ સ્વાનક સ્વર્ગ થાય

તરણાનો મેરૂરે, મોહનો તરણ થાય

નિહાડમાંથી બળતાં રાખ્યા મંઝાળીનાં બાળ

દીરાડના વાસે ધડા ઉઘાર્યાં એવા છે રાજ રખવાલ

આંત્ર વેળા આગે, પ્રભુ તમે તેની તકે જેને.

ખાણુ તાણીને ઉભો પારધી, સીયાણો કરેરે તકાવ

પારધી ને પગે ડાલિયા, સીયાણો શિર ધાવ.

ખાજ પડ્યો હેટેરે, પખા ઉડી ગયાં સુખે જેને.

ગજ કાતરણી લેધને બેઠા, હરજી તો દન થાજ

વધે ખટે તેને કરે બરાબર, સોની લે સંનાગ.

ધણીતાતા ધીરાનોરે, હરિતો મારો હલે હકે જેને.

૫૬

ભરપુર બાસેરે, બહાઈની કમમ ભાકે

અનુભવ અજવાળુરે, આતમા દ્રષ્ટિ કેમ અટકે

શાવર જંગમ શયગચર, પશુ પખી જંતુ જીવ

પોતે કરતા પોતે હરતા સખધટ દેખા શીવ

અમણા તો બાગીરે, અલક લેહ લાગી લટકે ભરપુર૦

મા મેઝકીએ મણિધર માર્યો, સમુદ્ર પી ગયા મીન

અનજાએ આભને ઉદરમાં રાખ્યું, એમ ધણી પ્રજાને અધીન

અગ બાજ ઝડપ્યોરે, શ્વાન ભયથી સિંહ સટકે ભરપુર૦

નાવડી ઉપર નીર ચડી ચાલ્યું, જેમ ચાપ પર ચડ્યો ચુલ

અસ્વાર ઉપર તોરંગ ચડીયો, એતો બારે જુલ ધણી જુલ.

કામને કરોધ કીધેરે, જોઈ તે ઝાઝી પટકે ભરપુર૦

ધણી ધાર્યા વસ્તુ વડાંથો, જેમ દાવે બાંધે કુમાર

દીડ કુંજરે નર કસાવ, અગ સોનાએ વડચે મેના

ચીત ચોટી ધાતારે બાંધ્યા તે રંગ દયમ કુલકે. ભરપુર૦

૫૬

હીરાની પરીક્ષા કરેલી હોય તે જાણે
 મુરખ નથી મોહાર અગત્યે રાખ્યા આણે ૨૬
 મમ મરી ખરોખર મુખ ન જો એવો અગત ભઠાનો ઠાઠ
 પુરુષની ગણતા પત્ર ન જાણે જાતુ ખાંડ એક ખાટ
 સેવ સન્નવું પતીજ તોયે નવ આણે હીરાની૦
 મુરખ હથે હીલો લાખ્યે તે તથુ સથે વ્યાય
 કોઈ જાણ મળ્યો તેણે અડધી લીધો તો તેના ક્ષીમત થાય
 ગુણુ ગાય જલવડે વાડીર, પુરુષ પ્રમાણે હીરાની૦
 અગત થયા પશુ ભેદ ના જાણ્યો કરે તરવાનો ઉપાય
 તન બેગી મન કંચા કા ની એવે હરણે કમ ઉતરાય
 ધર પધાના ધાણીરે તેમાં તેલીયા તાલે હીરાની
 જાગ જાગ જાગ તપને તીરવ તેમાં સેવી મેટો સત્સંગ
 મુકા રાજ વેલ થઈ રસ પીલે તોય અધુર રહ્યો બાળભોરંગ
 ધાર સેવ્ય હીરાંરે રાત દિવસ વહાણે હીરાની૦

૫૬

વાડા વાળ બેઠે રે પોતાનો પંથ કરવાને
 જળ કરીને હેતરીરે પરાવાં ધન હરવાને ૨૬૦
 રમાનીને મહાનદી સ્વાની સહેજનંદ સમાનવે
 કમ્પિર પંથી તુમ્હીરે વાળા એતો બણે બણેને બુલાવે
 કપટ સંગ દોડેરે ઉપ ઉદર ભરવાનો વાડા
 જાળનો વાડા ગાય બેસને વાડા ઢાઢ વાધનો વાડા દેખાડે
 જામંધ નાય કેમ બાળ્યાં આવે તેને કમમ કરી દેખાડે

સુર થઈ ગગન ગાજરે અચ્છા ઠાઠ કરવાને વાડો
 પ્રાંતે કરી પથરને પુનવે, ધાતુ પાપાણુ
 વસ્તર સંગ તે કમર પુનવે, તેમાં ફેળુ કરે કંથ્યાણુ
 તીરથ વરત દોડેરે અદ્ધગ એ મારવાડો
 સિંહ રાગથી ડરેરે દુનિયાં સિંહ તે ડરે નહિ દેાય
 સોહ સોહ વીજનદ સ્વામી એમ અખિલ આત્મા અત્ત ચિન્મ
 સુરરંગ વારા ધીરારે, ધણીનું ધ્યાન દરવાને વાડો

૫૬

અનુવતી અવોરે જ્ઞાન ગતી ધરનાસ
 બેદ બતાવોરે અત્ત માહે ભાગનારા
 કહો! પવનનું મળ આપને ક્યાંથી આવ્યું મન
 ઠીક ઠીક દેકણું બતાવો ક્યાં રહે જીવ
 જુજવા અરથ કરી બતાવો ક્યાં રહે જીવ
 અખંડ જ્યોતી ઝગકેરે અત્ત બેદ છે ન્યારા
 પ્રગટ પીડ ગયો પ્રથવિપર જીવ શીવ જ્ઞાતાં ક્યાં જાય
 નાદ બંદુ મન પવન સુદ્ધ સરવે ક્યાં ભમાય
 રીત બતાવોરે આગમ વાત વદનાગ અનુ૦
 અનુસરી આવો બેદ બતાવો વીશંકર વિસ્તાર
 લાંબો પહોળો ને પચરંગી કેવો છે કારતાર
 ધણી નો ધીરાંનો સ્વામી સરજનહારે

૫૬

કળીજીગતો આવ્યોરે દુનિઆમાંથી ધડી દયા કળીજીગ.
 મોટા મોટા માનનરે ભક્ષપતી ભોળી થયાં

ધરતીમાંથી ધરમ મર્યું રે, પાપનું આશ્રુનું
 પંજન તો પાંગળાં થઇને વંશે મેડની યહ ચકચુર
 ધરતીએ રસ આર્દ્ર વાના કળ વણશી મયા કળીભુજ
 શુરાનું શુરાપણું મર્યું શતીશે સત
 વેદી બેરી પંડીત પુગની સૌતી મટી ગઇ મત
 કળીભુજનું એવું પારણું લોભમાં લાગી રહ્યા કળીભુજ
 પૃથ્વીમાં પાખંડ પુનજશે વિપ્ર કરે વંપાર
 સન્યાસી ધન સંચય લાગ્યા પામતા નહીં નાર
 સય ના જડે શોધ્યું અસત્યતા આપ થયા કળીભુજ
 જીવત તો વીયાના ન ચુકે તે દુખ કાને કહેવાય
 કયા તો કુપાત્રની સુખશે, પ્રસન્ન તો ગરડાને પુજાય
 દાસ ધીરો કહે છે કે આજ્ઞાની તે તો અર્ધા થયા કળીભુજ

૫૬

માયાનો મમ્ મેગરે મોહ્યા જન માયા વડે
 સમગ્ર સંત સુમારે પલકમાં પાર પડે
 દેણ પ્રીત રીત મટી મયા હીએ રાત્રી વીવેક વીચાર
 લાલણી માયામાં જોલણ માયા માયા હરીના દેહાર
 શક્તિ માયાનોરે, માયા તો સન રાખે ધડે દયા
 જ્ઞાન જ્ઞાન હરી સ્મરે શક્તિ માયા તણું પ્રમાણ
 કુરાન પુરાણ વેદ બેદ જાને માયા મુળ મંદાણ
 આદ દેવી શક્તિરે ગુણવંત ચ.ટ ધડે
 અધરા માયા અંકર માયા માયા વિષ્ણુ રૂપે
 માયા અંકરે માયા, માયાનું અમુળ સ્વરૂપ

જાંતુ જીવ જાવજરે આ દયા અણ અમ આયડે મયા,
 મુરખ કહે મે માયા મુખ ત્યાગ કરી સંસાર
 માયા લાં સુધી કાયા રહેશે સંસાર ન હાર
 કાયા વડે ધીરારે, માયા વસ્તુ જડે

માયા.

૫૬

અહર્માવંદ ભગેરે આત્મ અહુભવજ પોતે
 સોહમ સાધે સાધનરે પ્રગટે પોતામાંના પેતે

અહર્મા.

એકવીસ હજાર હસે અજ પજમે, અહર્મા વિષુ સિંહ દેવ
 એક અહર્માડ જડ જય એવન, સીધ સધન કરે એવ દેવ
 સુરીનર સાધેરે જે તે જ્ઞાતા મુનાગતે

અ.

રવીના તેજવડે રવી ર ભાનુ મણીને તેજ મણી જોત
 આત્માને તેજ આત્મા ઓળખાયો હજ્યા અતર અર્ક હોગમ
 થયું અજગણુરે, વસ્તુ જી મનમાં તે

અ.

પંદરમી ભોમી રમે પુણ્ય બાહ્ય ખેલે અખંડ સરીન
 શુનુ શીચર ગડ અદેનદ ગડગડે ઉતમુની મન મગન
 પાળ બાંલી પોતેરે, પ્રીત બાંધી ચીત પ્રીતે

આળ પંપાળ કાળજે મર્મ મટમટી ઉલટ પુલટ ચોટ્યું ચીત
 જે જેમ હતું તે તેમનુ થયું રડું આનંદ આજે
 ધીરમરજીવારે આણુ હર્ષા રમે ઓણું આથે

આ.

૫૬

જગત પિતા ગતિ અદ્વેતરે અકળ કળા અવિનાશી
 જમર્ગા જરબરીઆરે ચરાચર ચર વાશી

જગત.

હીંદ અસમ્મત રવિ સ્વસ્તી ભોયત શેષ પદ પાતળી

પૈંથી પિંડ નવસે નવાણું નહી નાહી નિર્મળ ઉદ્ધ અર્થ વખાળ
 આત્મ ભર રોજ-રે નવ જન તારી બાદન માંથી જગત૦
 તેજસ રેડ મુરીનર કર કહીએ, શે વાણી પ્રકાશ
 અષ્ટકુળ પર્વત અસય આનંદ, બન વાયુદ્વ નિશ્વાસ
 બહાંડ રૂપ ભાગ્યુરે પ્રમિલ જાતી પ્રકાશ જગત૦
 નાભી જમ પામાં રૂદર એ રૂદાયા ઉમૈયા નાય
 પવન વિષ્ણુજી કંઠ કૃષ્ણજી શ્રવણ રસસી શક્તિ માત
 મહા મ. મોહન આનંદ મહાત્મી જગત૦
 અચલત અઢીતગતી ત રી કરને પામે પાર
 પામેશ્વર વિશ્વમર ઇત વર વાદી વાર હબર
 ખી-ખા પારેરે કટી કાળ કટી ફાંસી જગત૦

પદ

આત્મ સોખ્યા વિનારે, એ જન સાધન સાધે
 સામે પ્રભુ જુઠા રે, યશ કેમ જાણે વાધે આત્મ૦
 સ્વી સ્વી રત જાત મટત નહાં એમ તી ર નહીં જાય
 આત્મ અર્થ ઉગારે અંતરમ્ અજવાણું થાય
 ભોજ ભેજન ભાખેરે ન જુખ વિના ખાધે આત્મ૦
 મીઠ મેવા લખાણે મુખયા જેને સ્વાદ ના આવે લગાર
 જળ જળ જાંમે તરવા નવ છીપે, ચે કારે વાર હબર
 જાંધરે વનુ સોધેરે, અજવાળા વિના ક્યાંથી લીધે આત્મ૦
 ચોતાના પીઠની ખબર નવ જાણે વાતો શીખી વાતે બાઝે
 જોમ ઉમ-ધૂી આછી ખતાવે, નીતરની નથી કેમ રાજે
 હડનો ભેદ નવ જાણેરે ખેલદ માટે જપ જાધે આત્મ૦

શીળ સંતોષ ને ક્ષમા ગરીબી, ગુણ જ્ઞાન નિજ નામ
એ કામ કષાય લેલ મેહ તજે ત્યારે, વીસ વસા થાયે કામ
ધાર મરજીવારે તુહી આધારે આત્મા ૦

પદ

આડી અંત મધ્યરે, અખંડાનંદ આનંદા
વીગત ગત નિગતેરે વેદા ભેદા નુ જાણંદા
કોટી બહુમાંડ તું મધ્યે આપી વિશ્વભર સજનહાર સંસાર
વિરચી વિષ્ણુ શિવ સુર, શક્તિ હુવો માંડી સ્મયુહાલ
ખલક તીર્થજીવરે કરંદા ખેલંદા આદી ૦

તું ચતનમણી માળા મુક્તાશળ તે ગમ્ય પોતે સુવનો તાર
જેમ જળમાતો રંગ બુદ્ધ બુદ્ધ, એમ વિસ્વા વિસ્વાધાર
અદ્વૈત અવિનાશીરે હાલંદા બાદ બોલંદા આદી ૦

વાવ તળાવ કુળ સરિતા સીંધુ પ્રકટ લક્ષ્મી એક દેખ
દુમમાં બીજ બીજમાં દુમલતા, સુન્નતનો વાણો એક દેખ
વિસ્વ વિશ્વભરે ગાણંદા મધે માણંદા આદી ૦

એક હેમના ધાટ જુજવા નામ ધરાવો ધરી નેમ
ખેટો તે બાપ બાપ તે ખેટો, તદ્વંત નામ ધાટ નેમ
ધીર ધણીએ ખેલેરે, લેવદા બંદા દેવંદા આદી ૦

પદ

શરીર વિના સોધનરે પાર કામ પામે નહીં શરીર ૦
મુકીને ડાળે વળગે તે ટોચે કુમ ચડ્યા

અધવચ્ચીતો પાખંડી કુટે તો પાછો આવીને પછડાય
અંત સમજેરે ચીને અઠ મુળથી મહી શરીર ૦

શાસ્ત્ર પુરાણના મત જુજ્યા, ધણો કરે સવાદ
અત્રેશ જોજન રૂડી રસોઈ બનાવી, ચટવાને શાનો સ્વાદ
પાને તલોણેરે, નદી માખણને મહી

શરીર.

વારીર જમ્યો ને નથી જમાડ્યા, દાઢા વીના ચલવે જુડ
નથાકો મોદીકનો સ્વાદ વખાણે, એનો મીઠ્યા માયાકુટ

વિવેક વિના વસ્તુરે તિયાર વિના દુર રડી

શરીર.

અંતર ધરમાં આણી ઉછળો, નીહળો તીરંજન નર

મરજમાએ મરમજ જાણે, ભરપુર ભર્યો નથી દુર

ધોરીધર ખેલે ધીરે લવણવતે એ લડી

શરીર.

૫૬

શલેલશક સાકુરે, હરી ભજનમાં ભંગ પાડે

તેનો સંગ તજીએરે, જીવિ બીજને જુડાડે

શલેલ.

કુડ કપટ ઘટ બીતર ભરીયું, દંભ પામર અપાર

મોસો વાર તેને સંત સમજાવે, પણ માને નહી લગાર

દુધે ઘોયા કાચનારે ઉજળા તે ક્યાંયી કાડે

શલેલ.

અમૃત પામને સાપ ઉઝેરે, તે.ય તજે નહી ઝેર

પાલથ પોઝથ નિશાન દીન કરતા, કાંઈ મમે કરે ઝેર

જાતી સ્વભાવ ન જાપરે, પોતાનું પોતે દેખાડે

શલેલ.

હરી ભજન જેને ભોવન નહી, મંદીર તેનું મસાણુ

સ્મરણ પુણ્ય સમણે નર સમજે તે પાપી પાખંડી પણ પ્રાણુ

ધીકાર તેની જનુનીરે એવા સતને જીવાડે

શલેલ.

ગુરુ જ્ઞાન હીણા વિશ્વાસઘાતી તે કનગી કહેવાય

દાસ ધીરો કહે તેને વાસ નર વસીએ સંજ અહુકુમ થાય

શલેલ.

અદીઠ મુખ તેનુરે, કુવે ઉતારી વૃત વાટે

૫૬

સાહ.

ધાહ.

ધાહ.

ધાહ.

ધાહ.

૫૬

ચાતુર.

ચાતુર.

ચાતુર ચીતચેલારે અચળ વરતુ ખોળી માઠી
 ખટ ખટ બારી મેલીરે, પદરમી બારા ઉઘાડી
 પંદરમી ભોમીને પંદરમી બારી, ત્યાં દાર મેલે રંગીલો
 પાંચ મેહુલને પાછળ મેલ્યા ત્યારે છઠે મેહુને છે છપીલો
 અલખેલો એકલોરે, ખેલંદા ખેલ ખેલાડી
 ગંગા જમુના સસ્વતી રૂઢી ત્રવેણી તીરે રંગ મેલી
 ખગલા પાંગળા સુખમણી રાણી ભરે પાણી ઉન મુનીયે આનંદે

ઝરમર સોતી વરસેરે, વિનાવેલી ખીત્રી કુચવાડી ચાતુર.
 સુત શીખર અમર અરજન, વિશ્વલર રાજ ખીરાજે
 સોમદળ કમળ ઉપર કરે લીલા, ત્યાં અનહદ છંદ વાઝા વાળે
 ગડેડે સિંધુ ગાજરે ફેલા તે જળ પળ ફાડી ચાતુર
 પૃથ્વીયા પાહોળ આકાશથી હિયુ એવું પરવીન અધર ફરે પખ
 ધીરા મરજીવારે સાકર દુધ પાએ દહાડી ચાતુર.

૫૬

પ્રભુ તમ સાથેરે, નાથ મારે પ્રીત ધણી
 ભાવ કરીને બેઠારે મુજને રાંક ગણી. પ્રભુ.
 પ્રલહાદની તમે પ્રતિજ્ઞા પાળના, ધરીયુ નરસિંહ રૂપ
 પુટયો સ્થલને પ્રગટયા મુરારી, થર થર કંપે મોટા ભુપ
 હિરણ્ય કાશપ નાખ્યોરે વહાલે મરે હાથે હણી. પ્રભુ.
 ભરી સભામાં ધરપદી પાળી, નાણુસ માડ્યાં તેના ચીર
 નવસે નવાણુ વાહલે નવનવા પુર । તેય નવ દેખાય શરીર
 પ્રતિજ્ઞા રાખીરે, પાંડવોની નાર તણુ. પ્રભુ.
 નરસિંહ મેતાની વહાલે હુંડી શાકારી, હેતે કરી જાણ્યા હાથ
 શામળશાહ સંતને જદપીરે વીનયા, બેટયા વીસ્વાધાર
 રૂપીયા રોકડારે ગીરધર ભટને આપ્યા ગણી. પ્રભુ.
 સુદામાના વાહાલે સકટ કાપ્યાં લખને આપી નવ નીખ
 કંચનના વહાલે મોહોતજ કાષાં દુજી દારામતી દીધ
 દળીદર કાઢી નાંખ્યુરે. દયા જાણી રાંક તણી. પ્રભુ.
 આરે વેળાની પ્રભુ અન્ન હમરી માની લખએ મલારાંજ
 તમસાએ આવે તેને ઉગારી લેખ, બાંહે અજાના પ્રભુ લાજ
 દાસ પારો કંઈ કરે નાથ મારે તુલી વણા.

પચરંગી અંમલેરે, શેભા તેની સરસ બણી

તેમાં તો ખીરાળેરે આપ અલખ ધણી.

પચ.

એ અંગલાને દસ દરવાજા દરે દરવાજે નીશાન

અઘાનિષ્ણુ અરજ કરે છે શેષ ન પામે કંઈ જ્ઞાન

અકળીત એવારે કહું વાતો એહ તણી.

પચ.

સાચા દેવ દેવળમાં બેઠા સદગુરુ શું નીશાન

અજંપા દોરી બેચ, પકડ લઇ ચડ્યો અસમાન

દેખો તપાસોરે ઘટમાં રચના ધણી

પચ.

માળા તીલકનો પાખંડ રચીયો આપ ચીત્યો નહી કાંઈ

જ્યાંલભી ત્રીનાથ તાપ મળ્યો નહી જુલ્યો ભમે છે સોપ

જુલો તારો ભાગેરે સુધ લે આપ તણી

પચ.

મનકુ મુકયા તનકુ મુકયા, તેને પાયા બેઠ

હસ ધીર દીલમા પેખે, આપ નીરંજન બેઠ.

મસાણુ કાણુ પુજેરે, મલ્યા તમે ધણી

પચ.

સમાપ્ત.

**CASES DETERMINED BY THE HIGH COURT AT ALLAHABAD AND
BY THE JUDICIAL COMMITTEE OF THE PRIVY COUNCIL ON
APPEAL FROM THAT COURT AND FROM THE COURT
OF THE JUDICIAL COMMISSIONER OF OUDH**

REPORTED BY.

Privy Council

... J. V. WOOLMAN, *Moldie Temple*.

High Court, Allahabad

(W. K. PORTER *Gang & Inn.*

(J. M. FARNER, *Inn & Temple.*

All Rights Reserved.

ALLAHABAD:

PRINTED BY N. LUKER, SUPERINTENDENT, GOVERNMENT PRESS,

AND SOLD BY AT THE GOVERNMENT BOOK DEPOT

UNDER THE AUTHORITY OF THE GOVERNMENT GENERAL IN COUNCIL.

Price, Re. 1.

THE INDIAN LAW REPORTS.

Published in FOUR SERIES viz—

CALCUTTA MADRAS BOMBAY AND ALLAHABAD.

The Indian Law Reports, published under the authority of the Governor General in Council, are printed in monthly parts which are issued as soon as possible after the first of each month at Calcutta, Madras Bombay and Allahabad, respectively.

The Reports comprise four series—one for the Calcutta High Court a second for the Madras High Court, a third for the Bombay High Court and a fourth for the Allahabad High Court.

The cases heard by the Privy Council on appeal from each High Court are reported in the Series for that High Court. Cases heard by the Privy Council on appeal from provinces in India not subject to any High Court, are reported in the Calcutta Series.

The Calcutta Series is distributed by the Bengal Secretariat Book Depot; and the Madras, Bombay and Allahabad Series are distributed direct from Madras, Bombay and Allahabad, respectively.

Persons wishing to subscribe for or purchase the Reports should apply to—
the officer in charge, Bengal Secretariat, Book Depot, Calcutta, or
the Superintendent Government Press, Madras, or
the Superintendent Government Press, Bombay, or
THE CURATOR OF GOVERNMENT BOOKS, United Provinces Allahabad.

PRICES.

The terms of subscription, and the terms on which current issues and back numbers are sold, are as follows.—

			Without postage.	With Indian postage.	With Foreign postage.
			Rs. a. p.	Rs. a. p.	Rs. a. p.
COMPLETE SERIES—					
Current issues, per annum	20 0 0	22 8 0	28 0 0
Back numbers per annum			
CALCUTTA SERIES—					
Current issues, or back numbers per annum	10 0 0	12 8 0	14 0 0
MADRAS, BOMBAY OR ALLAHABAD SERIES—					
Current issues, or back numbers per annum	6 0 0	7 0 0	8 0 0
ANY MONETARY PART—					
Calcutta Series	2 0 0	2 0 0	2 0 0
Madras, Bombay or Allahabad Series	1 0 0	1 0 0	1 0 0

All payments must be made in advance. Orders for Calcutta should be addressed to the TREASURER, BENGAL SECRETARIAT, Writers Building, Calcutta.

PARTS OUT OF STOCK AND DUPLICATE COPIES.

When a requisition is received for any of the reports and any Parts are out of stock the following deduction from the foregoing rates is made for such Parts:—

				Without postage	With Indian postage.
				Rs. a. p.	Rs. a. p.
CALCUTTA SERIES—					
All Parts for one year	7 3 0	8 6 3
Any one Part	0 8 9	0 10 3
MADRAS, BOMBAY OR ALLAHABAD SERIES—					
All Parts for one year	4 4 6	4 11 3
Any one Part	0 5 3	0 5 9

If any Part is lost in transit to a subscriber and the loss is reported to the office of distribution within three months from the date of publication a duplicate will be supplied at the following rate:—

				Without postage.	With Indian postage
				Rs. a. p.	Rs. a. p.
CALCUTTA SERIES	0 8 9	0 10 3
MADRAS BOMBAY OR ALLAHABAD SERIES	0 5 3	0 5 9

REPRINTS.

The Complete Series for the years 1879, 1880, 1891, 1894, 1897, 1898, and 1905 to 1911 has been reprinted, and may be purchased at the Bengal Secretariat Book Depot, Calcutta, either wholly or in part. All parts required to complete the stock of the Reports for each year are now being reprinted. Complete Reports from the beginning to date will be restored shortly and available at the Bengal Secretariat Book Depot.

ADVERTISEMENTS FOR THE CALCUTTA SERIES.

Advertisements of law practice can only be received. Rates are ascertained on application to the Bengal Secretariat Book Depot.

Several volumes of the Full Bench Reports, Parts I and II, are available at the Bengal Secretariat Book Depot, Calcutta, at the following rate:—

	Without postage.	With Indian postage.
	Rs. a. p.	Rs. a. p.
FULL BENCH REPORTS Parts I and II ..	20 0 0	22 8 0

જાહેર ખબર.

સરકારી નિશાળના અનુભવી ગેન્નયુએટ શિક્ષકના હાથથી
આવી જાતનું કોઈ પણ પુસ્તક લખાયું હોયતો તે ફક્ત આજે.

ધી ગાઇડ ટુ ઇંગ્લીશ ટીચર.

પાતાની કેજે જેર બેઠાં વગર માસ્તર થોડા વખતમાં
અને થોડી મહેનતમાં ત્રિસર અંગ્રેજી શિખવું હોય તો
ધી ગાઇડ ટુ ઇંગ્લીશ ટીચર જરૂર ખરીદજો. અક્ષર
જ્ઞાન, તાર, કાગળ, અરજીઓ વગેરે લખતાં, વાંચતાં શીખવા
સારું આ પુસ્તક ધણુંજ ઉમદા સાધન છે. આ પુસ્તકની
અંદર દરેક વિષયની સમજ ધણીજ સાદી અને સરળ રીતે
આપવામાં આવી છે કે, ગમે તેવા શિષ્યાઉ માણસને પણ
સમજતાં જરાએ મહેનત પડતી નથી. ખીન્નઓની માફક
આ પુસ્તકના જુદા જુદા ભાગો ક્યાં નથી પણ એકજ પુ-
સ્તકની અંદર જરાએ જરા ઉપયોગી બાબતોનો સમાવેશ
ધણીજ બાદોશીથી કરવામાં આવ્યો છે. વધુ તારીફ ન
રતાં એકવાર ચોપડી મંગાવી ખાતરી કરવા અમો બહાનુ
કરીએ છીએ. કીમત રૂ. ૧૫ પોસ્ટેજ માફ

ખીજ કોઈ પણ જાતની ચોપડી જોઈતી હોયતો અમ-
દા આનાની ટીકીટ ખીડી અમારું મોટું સુચીપત્ર મંગાવો.
બુકસેલર—સાકરલાલ બુલાખીદાસ.

ટે. રીચરોડ—અમદાવાદ.

